A woman with dark hair, wearing a blue floral headpiece and a blue earring, is shown in profile, looking down with a slight smile. The background is a deep blue and purple gradient, featuring a large, glowing full moon and faint, glowing runes or symbols. The overall mood is magical and ethereal.

Kaj, če obstaja
svet resnične
magije?

Magijska Gimnazija Lubliana

Bojan Ekselenski

Kolofon

Bojan Ekselenski

Magijska gimnazija Lubliana

Copyright © 2015 - 2017 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Avtorica naslovnice:

www.selfpubbookcovers.com/Ravenborn

Prelom in oblikovanje:

Bojan Ekselenski

Slike Tarot kart:

Ezoterični B.O.T.A. Tarot

Ostale sheme:

Bojan Ekselenski

Slike v Dodatku 1:

Brezplačni spletni viri

Založba:

Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka:

Fantazija

V Celju, 2017

1. izdaja, naklada 150 izvodov, začetna cena 19 €

Kazalo

Credo	7
0. Praefatio	9
1. Petrova odločitev	17
2. Prihod v Lublano	31
3. Fenomen	51
4. Fiat lux	65
5. Prva pokora	87
6. Frater Perdurabo dan	99
<i>Nepoškodovana resnica 1: O meri resničnosti</i>	110
7. Vse sveti	113
8. Dedijev obisk	129
9. Gralova družina	139
10. Jakobova lestev	151
<i>Nepoškodovana resnica 2: O naravi skrivnosti</i>	175
11. Urbis Lubliana	183
12. Pokora in rehabilitacija	195
13. Športne igre provinc	203
<i>Nepoškodovana resnica 3: Presenečenje</i>	231
14. Še enkrat Klavdija Avgusta Lorensis	235
15. Magija brez magije	255
16. Gimnazija	271
17. Vrnitev v zunanost	283
18. Adventnik	305

19. Znova v šoli	319
<i>Nepoškodovana resnica 4: O poslušnem psu in gospodarju</i>	334
20. Polletnik	337
<i>Nepoškodovana resnica 5: O etiki</i>	363
21. Pri Barsinovih	367
22. Čeprav podobni, tako drugačni	381
<i>Nepoškodovana resnica 6: O kazni</i>	392
23 Vse bo zbolela glava	395
24. Imperatore nobilis Klavdija Avgusta Lorensis	423
<i>Nepoškodovana resnica 7: O pogumu in toeganju</i>	439
25. Astrološka sistematika	443
26. V prahu Koloseja	461
27. Srečanje	477

DODATKI

Propad antičnega Rimskega imperija	483
Somrak antike	486
1. dinastija: Merovingi	490
2. dinastija: Karolingi	497
3. dinastija: Palailogosi	498
4. dinastija: Laskarisi	501
5. dinastija: Lorensisi	503
6. dinastija: Borgundci	505
7. dinastija: Septimijci	506
8. dinastija: Karolingi	507
9. dinastija: Lorensisi	508

Slovar specifičnih besed	511
Spremna beseda avtorja	526
O avtorju	528

Zahvala

Za to knjigo se moram zahvaliti najprej svoji skrajno potrpežljivi družini. Izdelek pred vami je namreč pojedel ogromno ur. Veliko dela sta opravila tudi Marko Razpotnik in Eruanne Kavillion (psevdonim), saj sta hvaležno zagrizla v mojo grdo račko in pomagala narediti čudovitega literarnega laboda.

Zahvala gre tudi Celjskemu literarnemu društvu in še mnogim, ki ste tako ali drugače moji literarni sopotniki.

V Celju, Zemlja, leta Gospodovega 2017/ 2018

DELAJ PO SVOJI VOLJI IN TO NAJ BO VES ZAKON.
LJUBEZEN JE ZAKON, LJUBEZEN SKLADNA Z VOLJO.

Aleister Crowley

VSA MAGIJA JE V VOLJI.

Eliphas Levi

Credo

Credo in Deum Patrem omnipoténtem, Creatórem cæli et terræ.

Et in Iesum Christum, Fílium Eius únicum, Dóminum nóstrum,

qui conceptus est de Spíritu Sancto, natus ex Maria Vírgine,
passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mortuus, et sepultus,
descendit ad ínferos, tértia die resurrexit a mórtuis,
ascendit ad cælos, sedet ad délixteram Dei Patris omnipotentis,
inde venturus est iudicare vivos et mórtuos.

Credo in Spíritum Sanctum,
sanctam Ecclesiam cathólicam, sanctorum communionem,
remissionem peccatorum,
carnis resurrectionem,
vitam æternam.

Amen.

Ave Maria, gratia plena, Dominus Tecum,
benedicta tu in mulieribus
et benedictus fructus ventris Tui, Iesus.

Sancta Maria, mater Dei,
ora pro nobis peccatoribus
nunc et in hora mortis nostrae.
Amen.

*Acta est fabula.
Pravljica je končana.*

0. Praefatio

Levi so se zagnali proti Petru. *Imam čas za očenaš?* Na hitro je naredil vaje sprostitive. *Če že umreš, to stori s stilom.* Levi so se približevali. Zavohali so plen. To niso bili navadni levi, temveč posebej dresirani za lov na ljudi v areni. Bog ve, koliko sužnjev je umrlo, da so jih izučili za okruten pobjo za razvedrilo drhali. Skoraj je čutil vonj njihovih veličastnih griv. Odvrigel je meč in naredil Sethovo držo in vanjo vlil električni fluid. Levi so upočasnili in začeli oprezno krožiti okoli krhkega najstnika. Množica je začela cepetati in kričati.

Valovi hrupa nezadovoljstva so butnili v njegova ušesa. *Jim ni všeč, ker ne brizga kri?* Bliskovito je delal naučene magijske drže in vanje vlival električni fluid. *Če je kje blizu kakšen Slepec, bo oslepel še na drugem planu.* Množica je glasno negodovala.

Kmalu je, po nekaj osamljenih klicih, začela ubrano kričati:

»Kri! Kri! Kri!«

Slišalo se je vse glasnejše cepetanje. Levi so rjovelili in krožili okoli nevidnega mehurja in se počasi umirili. *Kako bi mi zdaj prav prišla veščina vtiskovanja.*

Komentator je zakričal:

»Očitno levi še nimajo apetita. Dajmo jim malce islamske predjedi, mogoče jim bo potem lažni Ipsissimus bolj teknil.«

V areno so porinili nekaj ljudi vseh starosti. Množica je navdušeno vzklikala, ko so se levi začutili nove kose živega mesa. *Središče civilizacije je pravzaprav krvoločno gnojno brezno.* Peter je razširil fluidni mehur. Levi so se divje pognali nad nesrečnike, a jih je ustavila Petrova energija. Levje rjovenje je napolnilo areno, razgreto od divjega navijanja množic.

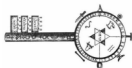
Zveri so se znova posvetile malici v središču neprebojnega mehurja.

Navdušenje množice se je poleglo in znova se je pojavilo vse več negodovanja. Drhal je zahtevala predvsem pokol. Peter se je uzrl k častnim ložam. Nobilisi in njihove ženske so na nogah glasno skandirali:

»Kri! Kri! Kri!«

Na obrazih je prepoznal brezumno, histerično lakoto za prelitje tuje krvi. Mrzlično je razmišljal, kako naj se izvleče iz pasti. *Živega me zagotovo ne bodo spustili.*

Kako se je Peter Lomnik, petnajstletni dijak Škofijske klasične gimnazije Zavoda Sv. Stanislava, znašel v areni z levi? Kaj ga je tja pripeljalo? Kako se bo izvolekel?

Elena Minerva Lacoste, sveža doktorica astrologije, je odločno vstopila v temačno dvorano. Vedela je, da je tukaj zaradi svoje doktorske disertacije **Krizni agensi in njihov vpliv na mentalni fluid na berijskem pragu Ipsissimusa**. V akademskih sferah je z njo že dvignila nekaj prahu. Očitno dovolj, da je vzbudila pozornost najmogočnejših magusov cesarstva.

Svetloba je prihajala samo skozi nenavadno majhne line, nameščene tik pod stropom. S kotičkom očesa je ošinila prapore magijskih cehov. Zaradi temčnosti ni jasno videla najmogočnejših mož magije, ki so sedeli za elegantno podolgovato mizo. Zbrani okoli te mize se preprosto imenujejo Omizje. Čeprav gre za neformalno druženje, se ravno tukaj sklepajo najusodnejše odločitve o magiji. Formalna telesa cehov samo potrdijo odločitve Omizja.

Elena je ena od redkih žensk, ki so kdaj vstopile v ta posvečeno moški svet. Ob vsem tem poudarjanju uravnoteženja moških in ženskih energij, ženskam ne uspe sesti za Omizje. Pogoltnila je slino in poskušala razbrati osenčene obraze.

V oči ji je padel prazen prestol, precej višji in razkošnejši od drugih sedežev.

Namenjen je Ipsissimusu, da v kriznem času zasede položaj Rex superiorja.

Nazadnje je nanj sedel dr. Aleister Crowley. Ceremonial je zaprl vrata in jo ogovoril:

»Doktorica Elena Minerva Lacoste, sedite prosim,« in ji pokazal s stropnim reflektorjem osvetljen navaden stol, pravzaprav precej nizko pručko. Elena je prikimala in sedla na ponujeno neugledno sedalo. Občutila je nelagodje. Svetloba reflektorja je na srečo malce pojenjala.

Ogovoril jo je mogočno globok, malce hrapav glas neformalnega vodje Omizja, ki so ga vsi klicali *rector*:

»Doktorica, kar preidimo na bistvo. Naša gostja ste zaradi svojega izredno pomembnega dela in njegovega pomena za magijske institucije cesarstva. Zagotovo veste, da je Omizje pritegnila vaša doktorska disertacija. Zakaj želite izsledke vaših doktorskih raziskav aplicirati v astrološko sistematiko Ipsissimusa? Kaj manjka obstoječemu sistemu?«

Elena je najprej znova poskušala, neuspešno, razbrati obraze magusov, zatem je odločno spregovorila:

»*Dominus rector*, prognostična astrologija je v zadnjih letih postala izredno natančno orodje za izračunavanje verjetnosti manifestacije dogodkovnih vektorjev. Izračuni projekcijskih krivulj so pokazali, da mora bodoči Ipsissimus, ko se bo pojavil, pokazati še nekaj dodatnih duševnih kvalit, ki jih obstoječa sistematika ne zaznava. Moja disertacija je osnova za nujno dopolnilo sistematike, saj je ta po izračunanih projekcijah ključna za bodočo Ipsissimusovo manifestacijo v korist cesarstva.«

Hrapavi glas je precej tišje spregovoril:

»Torej ste prepričani, da je vaš prispevek k astrološki sistematiki Ipsissimusa v interesu cesarstva?«

Elena je odločno prikimala.

Vmešal se je bariton suhljatega moža, tesno ovitega z ogrinjalom B.O.T.A. ceha:

»Kaj pa interesi cehov?«

Elena je trdo odgovorila:

»Spoštovani *magusi*, zagotovo ste ugotovili, da je ta dodatek še zlasti v vašem interesu. Dobrobit cehov je življenjskega pomena za obrambo cesarstva pred neverniki, ki ob naših mejah prežijo na priložnosti za napad. Zagotovo ste proučili moje izračune,

podprte z dokaznimi aplikacijami mnogih priznanih akademikov.«

Suhljati magus Toledskega ceha se je spogledal s kolegi in vzdihnil:

»Nihče od nas ni astromatematik, čeprav imamo splošna znanja iz prognostične astrologije. Bistvo smo razbrali, vendar želimo vašo razlago v nam razumljivem jeziku. V zvezi s tem želimo začititi vaše energije.«

Elena je kar zažarela zaradi veselja, ker je dobila možnost pred najpomembnejšimi magi:

»Oprostite mi, če bom začela z malce uvoda.«

Magusi so si mrmrajoče kimali. Rahlo je dvignila glas, da bi mu dala prizvok pomembnosti:

»Ipsissimus se manifestira, ko se naša družba znajde pod harmoničnim pritiskom zunanje in notranje krize. Krizni agensi sinhronih polaritet grozijo, da bodo raztrgali našo skupnost in samo poseg v temelj ureditve prinese umiritev razmer in vrnitev v normalno kolesje bivanja,« in je še malce povzdignila glas, »a na drugačnem ravnotežju, v drugačni energijski sestavi.«

Rector ji je naveličano segel v besedo:

»Doktorica, to vemo tudi mi. Kaj je takšnega v vašem prispevku, da je tudi v interesu Omizja? Prepričajte nas! Naj stečejo vaše energije strasti za ciljem!«

Eleni je otrdel glas:

»Naj povem čisto na kratko?«

Hripavi glas je odvrnil:

»V imenu kolegov Omizja vas prosim za jedrnat odgovor.«

Eleni se je glas rahlo zatresel. Zaznala je suhi hlad prostora:

»Zunanja kriza je eskalacija zimzelenega spora z krivoverci, a notranja izhaja iz napetega razmerja med institucijami

Vatikanske cerkve in vašimi spoštovanimi cehi. Rešitev zapletenih razmerij med socialofraktali lahko vključuje tudi poseg od zunaj, na škodo moči in suverenosti naših institucij, zlasti na škodo vpliva Omizja. Kaj, če pride sočasno do nasledstvene krize, težav zaradi želje Cerkve po stari moči nadzora in še grožnje od zunaj, ki izkorišča agense notranje krize? Zagotovo ste proučili izsledke perzijske zasedbe Indije in njeno okrepitev na račun hinduističnih in budističnih moči. Kalif v Bagdadu se je močno okrepil z indijsko pridobitvijo. Ipsissimus bi lahko deloval v korist miru, a na škodo naše magijske premoči. Tega pa zagotovo ne boste dopustili.«

Rector je zlovešče vprašal:

»Kaj torej prinaša vaša dopolnitev sistematike?«

Elena je odvrnila:

»Moj dodatek k sistematiki preprečuje nastop Ipsissimusa, ki bi pozicije premoči našega svetega cesarstva vpregel v službo nekega utopičnega miru, saj to pomeni trganje suverenosti Omizja. Sistematika mora skrbeti za ohranitev in krepitev moči, ki jo predstavlja to častitljivo Omizje. Samo za to gre! Magija mora postati še pomembnejša sila. Začasni mir na škodo magije je slab mir.

Takšen mir se bo po izračunih hitro sprevrgel v novo vojno, ki jo bomo zagotovo izgubili. Verjetnost za poraz je med 75 in 85 %.«

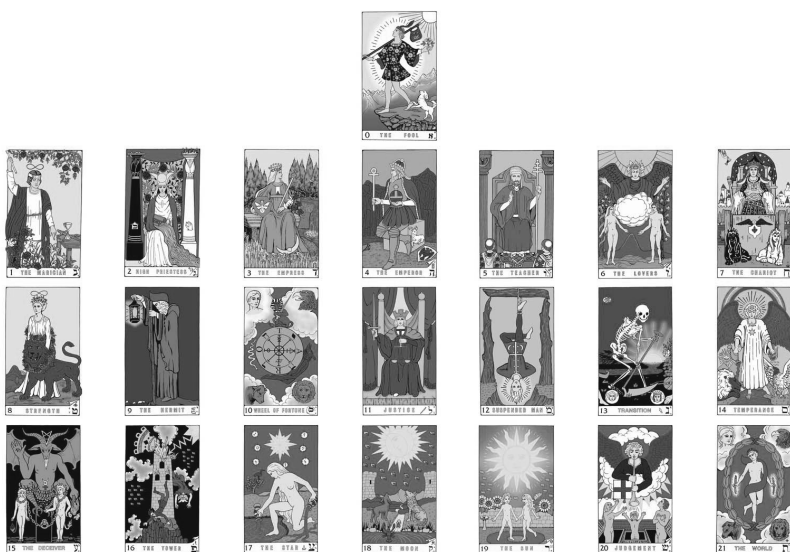
Rector je zadovoljno zaključil:

»To sem hotel slišati. V imenu začasnega miru se ne smemo odpovedati niti koščku svojih suverenosti. Moč magije je edina garancija varovanja naše ureditve. Mogoče bo kmalu čas za uveljavitev vaše varovalke. Omizje bo podrobno proučilo vašo pobudo. Doktorica, hvala za vaš čas.«

Elenin obraz se je razpotegnil v sled nasmeška. Če bo Omizje sprejelo njene argumente, bodo postali del standardne sistematike Ipsissimusa.

Po njeni zaslugi bo ureditev cesarstva varna pred nepredvidljivimi vplivi.

Razpored Tarot adutov za proučevanje njihove simbolike

*Ab iove principium.
Začnimo z najpomembnejšim.*

1. Petrova odločitev

Prežemala ga je nedoločljiva tesnoba, skoraj groza. Nebo se je odprlo in temni vrtinec je posrkal zvezde. Strele so udarjale v velikanski stolp z zlato krono na vrhu. Znašel se je na vrhu stolpa, tik pod sijočo krono. Pogledal je navzdol. Dna ni videl, izteklo se je v temne globočine neznanega in strašljivega. Veter je oglušujoče zavijal, vrtinčil raznobarvne iskre, a čutil ni niti sapice. Ob vsakem udarcu strele je sunkovito zaprl oči. Za hip je zagledal prečudovito dekle, v laseh je imela zataknjen diadem s kristalnimi cvetovi in diamanti. Obraz ji je okrasil blagi nasmeh. Strela je še poslednjič udarila. Skupaj z dekletom je padal v neizmerno globino. Diamanti so se spremenili v dvaindvajset solz. Naenkrat ga je objel siloviti veter vratolomnega padanja proti temnemu ponoru brez dna.

Bliskovito je planil pokonci in si pomel oči. *Domača postelja ...*

Peter Lomnik je na začetku devetega razreda užival status najpopularnejšega učenca na šoli. Vsi so želeli prijateljevati z njim. Vse deklice so se ga rade dotikale in bil je na mnogih rojstnodnevnih zabavah.

Največ zaslug za Petrove športne in šolske uspehe je imel dedi Jožef Ravnik, saj je Petru predstavljal izzive, ga spodbujal in užival v vnukovih dosežkih.

A uspeh ni priplaval po vodi. Rodil se je s srečno kombinacijo fizičnih danosti, discipline in talentov.

Z garaštvom in vztrajnostjo se je prebil do statusa najboljšega v košarkarski ekipi in nepogrešljivega v odbojgarski. Poleg športa je imel rad tudi druge dejavnosti, zato je bil aktivni član več krožkov.

Vedno se je razveselil dedijevega obiska. Nikoli ga ni moril s kakšnimi starinskimi forami, kar počnejo nekateri dediji. Janov dedi je recimo ves čas težil z zdravim življenjem in kako preprečiti povišan holesterol. Neprestano je opletal s kraticami, pobranimi iz kupa priročnikov za zdravo življenje. Jan mu je nekega dne zabrusil, da bi raje umrl kot pa nadlegoval vnuke z dolgočasnim pridiganjem. Ne bi verjel, če ne bi bil zraven in tega slišal. *Ko bi le vsi imeli takšne dedije, kot je dedi Joži.*

Tako se je tudi konec zadnjega osnovnošolskega septembra razveselil dedijeve najave obiska.

Malce ga je presenetilo, ker je poleg dedija vstopila še mami. Običajno ju je pustila sama.

»Dedi!« se je razveselil. A dedi je tokrat obdržal svečano resen obraz. Tudi mati si je nadela puščobnost voščene lutke. Začutil je, da ne gre za običajen obisk:

»Kaj je? Je kdo umrl?« in za hip pomislil na babi Hedviko.

Dediju so se ustnice razpote gnile v prisiljen nasmeh:

»Ne, nihče ni umrl. Nekaj drugega je,« in mati je za sabo zaprla vrata. Dedi je sedel na kavč, mati pa na poslikan stol. Nekaj trenutkov so se zaskrbljeno motrili, potem pa je mati prekinila mučno tišino:

»Bliža se čas odločitve, kam boš šel na srednjo šolo. Dedi smatra,« se je z njim spogledala, »da mora pri tem sodelovati.«

Peter ju je pozorno spremljal:

»Zakaj pa ne? Vedno mi je znal namigniti kaj pametnega. Zaradi košarke hočejo vsi postati moji prijatelji,« in se spomnil nasveta, naj gre trenirati košarko.

Mati je tiho nadaljevala:

»Tokrat gre za nekaj drugega. Bom kar direktna,« je pogoltnila slino, »Tako je najbolje,« se je spogledala z dedijem, »Naša družina je na nek način posebna. Po babi Hedviki sem podedovala poseben gen in ti si ga podedoval po meni. Na naslednji rod se prenaša samo po ženski krvni liniji.«

Peter je skočil na noge:

»Kakšen gen? O čem govoriš? Imam kakšen poseben gen, da mi bo zrastel rep ali bradavica na nosu? Baje so tudi za to zadolženi geni. Na »Guglu« vse piše.«

Dedi ga je blagohotno pomiril:

»Nobena bradavica ti ne bo zrastla sredi nosu. Ta gen imam tudi jaz, a ga od mene nihče ne more dobiti,« in resno nadaljeval, »Dobro veš, koliko sem zaradi svoje službe nedosegljiv za klice. Na maile odgovarjam včasih na vsakih nekaj tednov. Vsakdo v družini s tem genom mora dobiti pravico do pomembne odločitve. Ker je mati začela, naj konča.«

Mati je nežno prikimala in tiho dejala:

»Ti, babi Hedvika, strica Silvo in Jernej, dedi in jaz imamo

tako imenovani magijski gen XY. Imela ga je tudi moja babi Ana. Ne skači mi v besedo in ne sprašuj, čemu takšno ime. Oznaka XY je zato, ker je enak za moške in ženske. Ne prekinjaj me!» je dvignila glas in znova blago nadaljevala, »Ta gen nam omogoča, da preko posebnega,« z očmi vrti po stropu, »Kako naj rečem?» zapiči vanj mil pogled, »Posebnega, kako naj rečem,« je iskala primerne besede, »obreda, imenovanega **Dejanja volje**, zaprosimo za vpis na magijsko gimnazijo.«

Peter je bolj presenečeno kot besno skočil na noge. Oba je vročično ošinil in jezno grbančil čelo. Ličnice so mu zažarele in zatresle ustnice:

»Magijska gimnazija? Tega še v Vojniku ne moreš prodati! Dedi?»

Dedi je prikimal:

»Vem, videti je podobno scenariju zlajnanega fantazijskega filma. A to je resničnost. Zdaj pa naju poslušaj do konca!« je trdo pristavil in fanta je njegov glas na nenavaden način ohromil. Ni si znal predstavljati kako, a neka sila ga je vrnila na stol in mu zalepila usta. *Kako mu je uspelo?*

»Tudi jaz sem XY dobil od svoje mame Jožefe. Ko sem diplomiral v Londonu, mi je zabičala, naj odsvetujem svojemu vnuku **Dejanje volje**,« in je dvignil glas, »Pomisli! Takrat še nisem niti poznal tvoje babice Hedvi,« sta se spogledala, »Lahkotno sem zamahnil z roko. Kaj neki mi je blebetala o vnuku, če še nisem bil blizu niti poroki, kaj šele lastnemu otroku? Njej ni šlo na smeh. Zelo resno me je opozorila na astrološka prekrivanja. Zdaj, dvainpetdeset let kasneje, smo prišli do te točke. Dolžnost matere je priprava na izvedbo **Dejanja volje**. Vsi s tem genom morajo imeti možnost vpisa. Brez izjeme. Mnogi se odpovejo temu obredu. A veliko tistih, ki jim uspe Dejanje volje

in se odpravijo na gimnazijo, ne dosežejo mature.

Pravzaprav jih do zadnjega letnika pride samo peščica. Ko padejo, se vrnejo osramočeni in večina jih konča v zaprtem oddelku ali na igli. To moraš vedeti. S tem boš lažje ocenil tveganje in se pametno odločil. Do praznika Vseh svetih bo vse odločeno. Mora biti, takšna so pravila. Glede na to, da si pameten in trezen fant, se ne boš odločil za Dejanje volje. Ker tega obreda ne boš izvedel, od magijske gimnazije ne boš dobil šolske vpisnice. Prihranjena ti bo bolečina izključitve in predvsem grozljiva izkušnja ekskomunikacije. Vpisal se boš na kakšno od tukajšnjih gimnazij, jo končal z odliko in si potem našel študij, kjer te zagotovo čaka uspeh. Tvoja varna prihodnost je tukaj.«

Mati se je navezala na dedijeve besede:

»Ati navija za Škofijsko gimnazijo Šentvid. S svojim uspehom ne boš imel težav. Vendar,« in predala besedo dediju, ki je zaključil njeno misel:

»Ne moremo se drugi odločiti v tvojem imenu. Zaradi gena XY moraš čisto sam, s svojo voljo, sprejeti odločitev glede vpisa na magijsko gimnazijo. Predstavitev te možnosti ni stvar mamine odločitve,« sta se kratko spogledala, »temveč dolžnosti. Vsa magija je v izbiri prave možnosti in sprejemanju posledic lastnih odločitev.«

Peter se je začel glasno krohotati:

»Se sploh poslušata? In kako se imenuje ta šola? Bradavičarka? Mogoče Gimnazija *Noritis Vojnikus*? Naj metlo vzamem s sabo ali jo dobim tam?« in se je zarežal, »Aha! Še sovo si najdem. Je dovoljeno oživljati nagačene?« je ošinil nagačeno sovo nad vrati, »Gotovo imajo urok *nagačenis sovis oživitis* ali bo dober kar *obuditis sovis*. Najbrž je to bolje od razbite šipe.«

Mati in dedi sta se spogledala. Dedi se je kislo nasmehnil:

»Magijska gimnazija Lubliana je resna srednješolska izobraževalna ustanova in nima čudaškega živalskega imena. Tam nihče ne leti na metli ali kakšnem drugem gospodinjskem pripomočku. Vnos živali v šolo je prepovedan, torej lahko to sovo,« in za hip dvigne oči do nagačene ptice v kotu, »pustiš v spokoju na njenem mestu. Tudi na latinsko zveneče uroke pozabi, saj latinščina ni jezik magije. Se spomniš, ko si me spraševal, če poleg našega obstaja še kakšno veselje?«

Peter je oprezno prikimal. Seveda se je dobro spomnil tistega večera. Takrat sta mu dedi in babi kupila fensi *Celestrona* z računalniškim vodenjem. Dedi mu je na kratko razložil okultno teorijo vesolja med opazovanjem M 31, znano kot Andromedina galaksija.

Dedi je malce oprezno nadaljeval:

»Mi z XY genom lahko dejansko potujemo v drugo veselje. Dvojček našega sveta v tem drugem vesolju se imenuje Adamija. Tam je vse skupaj nekako drugače kot si tu navajen. V Adamiji se zgodovina odvija malce po svoje. Čeprav so tudi tam nekatere tukaj znane zgodovinske osebnosti, nastopajo v malce drugačnih vlogah.«

Peter je hudomušno vskočil v besedo:

»In tam vsi kadijo kaj močnega?«

Dedi ga je znova utišal s posebej zvenečim, pravzaprav nenavadno trdim glasom:

»Dovolj norčij! Zdaj me ne prekinjaj več!« in glas se mu je znova omehčal, kot se zna samo njemu. »Z mamu ti bova pokazala izvedbo Dejanja volje. Opraviti moramo do polnoči predvečera Vseh svetih, torej Noči čarovnic,« je nagrbančil čelo. »Ne! Ne smej se, tako je,« in se znova sprostil. »Izvedba je odvisna samo od tebe. Nihče drug ne more tega storiti v tvojem

imenu. Obred boš ali ne boš izvedel do polnoči Vseh svetih. Niti minuto kasneje. To je ključno. Otroci pri Dejanju volje običajno sledijo zgledu staršev, zato me je mati ubogala in se temu odpovedala. Kasneje je spoznala tvojega očeta in imel si normalno in predvsem srečno otroštvo. Zdaj je prišel tvoj čas. Osebnost sem proti izvedbi Dejanja volje. Sledi maminemu zgledu.

Moje nasprotovanje ne temelji na astroloških aplikacijah pred rojstvom mame. Temeljni motiv nasprotovanja je tvoja sreča. Tukaj te čaka ogromno možnosti. Na doseg roke imaš odlične priložnosti. V tem svetu je ravno to skoraj najredkejša dobrina. Imaš razkošje izbire med najboljšimi šolami. Stranska korist magijskega gena je čut za disciplino in sposobnost osredotočenja na pravi cilj. Tega ti ne manjka, zato te čaka varna spirala uspeha. Svoje potencialne uporabi tukaj, kjer prinašajo največ koristi!«

Mati je blago nadaljevala dedijeve besede:

»Ubogala sem dedija, ko je prišel moj čas. Nisem se hotela ločiti od svojega dotedanjega življenja, od Robija in prijatelja Mihaele, Mateje in Klare. Še danes kofetkamo vsaj enkrat do dvakrat mesečno. Tam si prej ali slej postavljen pred odločitev in nisem želela življenja v laži. Tudi strica Jernej in Silvo nista nikoli poskušala s tem. Njiju sem imela za dober zgled. Tudi onadva sta upoštevala dedijev nasvet in nista hotela zapustiti tukajšnjega sveta. Prav sta storila in oba sta uspešna. Jernej je uspel v bančnem poslu, Silvo bo kmalu škof. A moja dolžnost je, da dobiš možnost do življenjske izbire in tvoja pravica je izbira najboljšega za življenje. Tukaj boš uspešen, ker imaš vse pogoje za to. Ne podri z garanjem pridobljenega stolpa uspeha.«

Peter je oba vročično opazoval in v spomin so mu planile sanje o padanju s stolpa. V njem je rastla moč nasprotovanja.

Zakaj mi nekaj predlagajo, a istočasno tako goreče zavračajo? Zakaj se ponavljata s to pridigo o tukajšnjem uspehu?

»Zakaj se vrneš osramočen, če ti spodleti? Ljudje pač padejo in ponavljajo, oziroma gredo na drugo šolo in svet se še naprej vrti. Iz tega nihče ne dela tragedij. Zakaj je tam kaj drugače? Te v primeru padca pribijejo na križ?« se mu obraz razpotegne v kisel nasmeh.

Dedi se je zarežal:

»Tam ni ponavljanj. Če si od tu, te vrnejo na tukajšnjo šolo s pečatom hude disciplinske kršitve. Vse naredijo, da res trpiš posledice neuspeha. In kar je najhuje, popolnoma pozabiš svojo tamkajšnjo izkušnjo, ostane samo sled občutka pripadnosti nečemu velikemu, skupaj z bolečino izgube zaradi lastne nesposobnosti. Ves čas te žre in na koncu te požre ta črv poraza in krivde. Sistem izključitve poskrbi, da za vekomaj potoneš na dno družbe. Zgodovina je polna padlih, ki izginejo v anonimnosti porazov. Meni osebno je najhuje, ker šola stori vse, da preživijo le najmočnejši.«

»Zakaj mi pravita o Adamiji, če spomin nanjo v primeru neuspeha odleti v nebesa pozabe?«

Dedi je odvrnil:

»Če Dejanja volje ne izvršiš, boš sekundo po polnoči pozabil na ta pogovor in vse v zvezi z Adamijo. Mogoče še to, o Adamiji ne boš mogel z nikomer govoriti ali o tem pisati.«

»Kaj, če Dejanje izvedem, a ne uspem?«

»Isto. Pozabiš. A ker Dejanja ne boš izvedel, boš pač pozabil. Saj menda nisi takšen bedak, da bi se odrekel uspešnemu življenju popularnega športnika. Tako je najbolje za vse. Magijski gen ti najbolj koristi tukaj, v tem svetu. Zakaj bi se odpovedal varni in uspešni prihodnosti?«

Peter je vrtal:

»Zakaj se mati spominja?«

Mati je blago odvrnila:

»Spomin na Adamijo se mi je povrnil včeraj, kajti danes ti moram ponuditi izbiro in do Noči čarovnic te bom naučila obreda. Znova bom pozabila, ker se boš pametno odločil in izbral tukajšnjo šolo. Spomin se mi bo znova povrnil ob nastopu Elinega časa. Tudi ona ne bo neumna in bo namesto Adamije izbrala tukajšnje ... «

Peter se je zarežal:

»Kaj, če mi ni do varne prihodnosti?« in je v dedija uperil srep pogled, »Tudi ti si tvegala.«

Dedi se je spogledal z mamo in previdno odvrnil:

»Iz Slovenije so naredili dva razreda s skupaj petinšestdesetimi novinci. Še najmanj dvakrat ali trikrat toliko jih Dejanja volje ni izvedlo. Maturiralo nas je samo osem,« je iztegnil prste, »Samo osem. Vsi drugi so prej uspešno življenje zamenjali za družbeno dno. Smetana je postala gnojna usedlina. Nihče ni več med živimi. Mnogi so zgnili kot klošarji. Pečat padca v Adamiji je silno okruten.«

»Torej je Adamija precej redko naseljena, če je takšen osip.«

»V Adamiji živi skoraj toliko ljudi kot tukaj.«

»Torej tam niso vsi sposobni za magijo?«

Dedi je smehljajoče zamahnil z roko:

»Seveda ne! So tukaj vsi talentirani za igranje klavirja ali petje? Pravih magov je tudi tam zelo malo. Magija je nekaj drugega, kot si tukaj predstavljajo. Tam je bolj podobna znanosti, saj so magijske aplikacije eno od gonil znanstveno tehničnega napredka. Tukajšnji okultizem je samo bled odsev tamkajšnje resnične znanstvene veščine.«

»Kaj sploh pomeni ta magijski XY gen? Kje ste našli tako smešno ime?«

»Edini znan fenomen XY gena je sposobnost prehajanja iz našega sveta v Adamijo in nazaj. Za praktično izvedbo prehoda so zadolženi posebni kristali, vgrajeni v tire in kolesa vlakov.«

»Vlakov? Zakaj vlakov? Bo tudi parna lokomotiva? Je vlaku ime Hogwarts Express?«

»Nobene parne lokomotive ni. Vlak se uporablja iz čisto praktičnih razlogov. Vlaki lahko peljejo tudi več sto potnikov in tirov je manj od cest, pa še prevodni so, kar je ključno. Precej težje bi na tukajšnje cestno omrežje povezali adamijske superceste.

Vozila s pogonom na osnovi naftnih derivatov je težje prilagoditi. Ko prilagojen vlak zapelje čez tako imenovan jesodski prag, potnike za Adamijo zapelje v Lubliano Adamije, a preostanek v Ljubljano, prestolnico Slovenije. Nihče na vlaku se tega ne zaveda. Potnikom, ki potujejo v tukajšnjo Ljubljano, jesodski prag odstrani iz spomina vse potnike v Adamijo in obratno. Metoda je neboleča.«

Peter je nekaj časa molčal, zatem je prasn timer smeh:

»Bolj kosmatega štos a še nisem slišal. Pa čisto resen deluješ in mami ti je kimala. S tem pripovedovanjem si me naredil Radovednega Tačka. Ker sem naveličan premočrtnosti, čeprav je ta bogata z dobrotami popularnosti, se bom poigral z **Dejanjem volje**.«

Grobna tišina je legla na prostor. Če bi bog dihal, bi v tem trenutku zagotovo zadržal sapo.

Dedi in mati sta okamn timer zadržala diha. Peter je vstal, ju ošvrknil s pogledom izpod nagrbančenih obrvi, se obrnil in odrgnil zavesa. Znova je postal pozoren na nežno šumenje bližnje Savinje. Na drugi strani je mestno kopališče. *Imajo tam bazene? Kako globoki so?* Pogled je spustil na protipoplavni zid.

Znova se je obrnil in še kar sta molčala.

»Zakaj sta umolknila? Sem vaju uročil v molčeča kipa?«

Dedi je prvi spregovoril:

»Se zavedaš, kaj si rekel? Dejanje volje ni nedeljska maša. Ni nekaj, s čimer bi se poigral.«

Mati je roke zakopala v dlani in tiho zaihtela:

»Si prepričan glede svojih besed? Se zavedaš, kaj si rekel?«

Peter je odločno prikimal:

»Sem podoben komu, ki se vsakih pet minut premisli? Zavedam se pomena,« ju je pozorno premeril, »svojih besed. Naj ponovim! Naredil bom **Dejanje volje!** Pravzaprav sem prepričan, da ga moram. Če ga ne, se bom počutil opeharjenega. Kako naj živim in uživam sadove še tako velikih uspehov, če so posledica goljufanja samega sebe? Zakaj ne bi poskusil nečesa, česar ne poznam? Kar prinaša negotovost! Kaj, če ne želim več živeti v topli in varni vati?«

Dedi je tiho odvrnil:

»Odgovor je zelo odrasel in dokazuje tvojo zrelost. Torej naj še enkrat naštejemo opcije.

Prva so tukajšnje šole. S svojimi sposobnostmi boš na kateri koli srednji šoli hitro med najpopularnejšimi. Ker si po naravi discipliniran, boš zlahka uspešen na več področjih in vsi te bodo imeli radi. Vsi bodo hoteli tvoje prijateljstvo. Punce te bodo obletavale kot čebele cvetočo češnjo.

Druga je manj določena. Tam te čaka vsaj osemdeset odstotkov možnosti padca na dno lestvice in skoraj brez možnosti vrnitve v življenje.«

Petru so se usta razvlekla v navihan nasmeh:

»Natanko tako. Rad bi preizkusil pot negotovosti. Za drugo pot bi se odločil tudi, če bi mi dal samo dva odstotka možnosti.

Dvajset odstotkov možnosti se mi zdi super ugodna ponudba. Zanima me resnični izziv!«

Vmešala se je mati:

»Če ti uspe Dejanje volje in te gimnazija sprejme, ni več poti nazaj. Ne boš se mogel premisliti. Se zavedaš? Drugih srednjih šol niti ne poznaš. Ravno zato je potreba po odločitvi za magijsko gimnazijo tako hitra. Od morebitnih dijakov zahteva prepričanost, intuitivno védenje mimo trdnih dejstev. Nekatere odločitve morajo mimo razumskega mletja. Čez dobrega pol leta, ko bodo informativni dnevi na drugih šolah, boš ostal doma, ker boš brez alternative.«

Peter je kljubovalno vztrajal:

»Ravno zato bom izvedel Dejanje volje in sprejet bom na to gimnazijo. Želim spoznati vse svoje možnosti, ne samo tistih, ki mi jih servira predvidljivo udobje jasnih poti. Ne zanima me zmaga, ko vstopim v igro pri 5:0 za nas, temveč v primeru, ko je 1:4 za njih. To je izziv.«

Dedi je nekaj časa molčal, zatem veselo dodal:

»Potem ti bom razložil nekaj stvari v zvezi z vsebino te gimnazije. Ne pričakuj preveč, samo osnove. Magijska gimnazija ne pomeni letenja na metli, nadnaravnega lovljenja krogel, mahanja s paličicami in metanja strel v sošolce, ki ti mogoče gredo na jetra. Ta šola je kot vse druge. Pravzaprav je težja od vseh drugih. Ne moreš se premisliti in reči, jaz se tega ne grem več. Obstajata samo dve poti, ena vodi do mature, druga do bolečega izгона. Ni alternative! Ni!«

Mati je tiho dejala:

»Še nekaj. Formalno se boš vpisal na Škofijsko gimnazijo Šentvid. Ravno tja boš zelo trdo in boleče pristal, če te vržejo iz magijske gimnazije.«

»Zakaj tja?«

Dedi se je hudomušno zasmel:

»Kaj ni škofijska gimnazija najboljši prostor za pokoro zaradi neuspeha?« in dodal, »Še spovednika boš imel pri roki.«

Peter je dvignil obrvi, dedi je zamahnil z roko:

»Škofijsko gimnazijo smo izbrali zaradi očeta. Pravočasno boš razumel, kako vse to deluje. In seveda,« je resno pristavil. »Mi od tod se lahko v Adamiji vpišemo samo v magijsko gimnazijo in nikamor drugam. Tam ne poznajo prestopanja med šolami, čeprav se boš srečal še s teološko in klasično gimnazijo.«

Prvi november je mimo. Izvedel je **Dejanje volje**. Uspel je, ker se je drugega novembra spominjal vsega o Adamiji. *Kako mi bodo dostavili vpisnico? Jo bo prinesla govoreča sova? Kdaj bom sploh dobil odgovor? Samo naj že pride šolska vpisnica!*

Končno se je zgodilo sredi maja. Tista »Ne čakaj na maj« nekako ni v slogu tega čakanja ...

Vse skupaj se je izteklo zelo običajno. V poštнем nabiralniku se je znašla malce debelejša, čeprav običajna ovojnica formata A4. Nikjer ni bilo sledov o okraskih, poznanih iz vseh tovrstnih filmov. V nabiralniku se zagotovo ni znašla po zaslugi Pošte Slovenije, saj ni imela poštnega žiga. Ker se nobena sova ni zaletela v hišo, je zagotovo posredoval kurir. Peter je skomignil z rameni in vstopil. Oče ga je prestregel:

»Si dobil od šole? Čas je že.«

Peter je prikimal in okleval.

»Naj vidim,« je prijazno rekel in Peter je prebledel.

»Kaj je? Nisi sprejet? Pokaži mi!« je pristopil in mu iz rok iztrgal kuverto, ki je v trenutku prehoda v očetove prste spremenila videz. Oče jo je odprl in olajšano vzdihnil:

»Zakaj si prebledel? Tukaj lepo piše, da se te veselijo. Z maturo Šentviške se lahko vpišeš, kamor želiš. V mojih letih še ni bilo te šole. Takrat so bili drugi časi, neprijazni do izpričanih katolikov. Danes lahko izbiramo. To je po mojem mnenju največja zmaga demokracije.«

Vrnil mu je ovojnico s papirji. Pograbil jo je in odšel v sobo. Na vrhu svežnja je ležal list z obvestilom o sprejemu.

Naslednji je bil obrazec o dovoljenju staršev. Sledil je zajeten kup navodil.

Vse je na hitro preletel, zložil nazaj v ovojnico in odložil v predal.

Z mamó sta opravila vse formalnosti okoli vpisa v Katoliško gimnazijo Šentvid. Ob njuni vrnitvi iz Ljubljane se je zbrala skoraj vsa družina. Prišel je tudi stric Silvo, župnik v Gorici. Oče je ves žarel. Njegov sin bo dijak katoliške gimnazije. To bo nekakšen obliž na rane iz nekih drugih časov.

Zdaj ga je čakal samo še zaključni finiš in adijo osnovna šola.

Agere considerate pluris quam cogitare prudenter.
Več je vredno premišljeno delati kot razburjeno misliti.

2. Prihod v Lubliano

Napočil je **tisti** dan. Pred sabo je razgrnil list s seznamom potrebščin. Počohal se je po glavi in mrmrajoče bral seznam:

»Sedem zvezkov, navaden HB svinčnik, nalivno pero in paket bombic, ... , neokrašen kelih iz pravega kristala, 2 cm debela palica iz leske približno telesne višine, bakren disk debeline 0,5 do 1 cm s premerom 8 do 10 cm, kos ...«

Na koncu prebere še napis z velikimi in debelimi črkami:

»OBVEZNO IMEJTE S SEBOJ MAPO S ŠOLSKO VPISNICO. BREZ NJE NE BOSTE MOGLI ZAKLJUČITI VPISNEGA POSTOPKA IN VAS BOMO ZAVRNILI BREZ MOŽNOSTI PRITOŽBE!«

Do večera je zbral vse razen palice in zložil v šolski nahrbtnik. Potežkal ga je in ob tem ga je prešinil izraz bolečine. Kdo bo to tovoril? Jutri ga čaka pot. Naj se veseli ali ne? Ni se še odločil. Mati bi lahko šla v Magijsko gimnazijo, a tega ni storila. Tudi njena brata, strica Silvo in Jernej, se nista podala po tej poti.

Vsi imajo ta *magijski gen*, a samo on si je z Dejanjem volje zagotovil vpis na Magijsko gimnazijo.

Se bo za to pot odločila tudi mlajša sestra Ela? Bo čez tri leta stopila na pot izziva? Glede na zanimanje predvsem za barvno usklajenost in potrebo po beleženju življenja na družabnih omrežjih ji nekako ne pritiče Dejanje volje ...

Zajtrk je minil v znamenju svečane tišine. Vsak se je držal svojega korita in z dolgočasno žvečil. Oče je zgovorno kazal nezadovoljstvo, ker se je moral zaradi službe odpovedati spremstvu sina v Zavod Sv. Stanislava pri Ljubljani. Samo Ela je bila razigrana, kar je tako ali tako vedno. Znova je razlagala o barvni usklajenosti jopice in čevljev.

Oče se je poslovil z običajno rutinirano pridigo:

»Sin, bodi priden, ubogaj profesorje in drugo osebje šole. Gimnazija je druga pesem. Hormoni bodo vreli in vem, hotel boš sodelovati pri lumparijah, a ne boš. Velja?«

Peter je kislo prikimal. Pogledal je na uro ... *Še ura do vlaka. Vsaj ne bom padel v kakšen vmesni retro peron, kot tisti očalar v filmu.* Na srečo slovenske železnice pri številčenju peronov poznajo samo cela števila.

Mati je spremljala sina do železniške postaje. Ves čas sta molče skrivala nelagodje.

Vlak je prišel na običajni tir 4, peron 2. Takoj je v množici potnikov videl še nekaj fantov in deklet z obteženimi nahrbtniki in leskovimi palicami. Spomnil se je na znan film o čarovniški šoli. *Kakšna sreča. Nobenih debilnosti s tiščanjem krame skozi steno.* Mati je še pomahala sinu in čakala, da vlak odpelje. Večinoma so se na »Pohorca« vkrcavali mladi, saj je bil prvi šolski dan.

Hitro je smuknil v prazen kupe, odprl okno in pomahal. Mati

je vrnila pozdrav. V njenih očeh je prepoznal kal skrbi. Tudi njega je malce stisnilo. Vsaj do krompirjevih počitnic ne bo videl domačih. Šolska pravila. Vlaku se je začel premikati. Takoj je zaprlo okno.

Vrata kupeja so se zatikajoče odprla.

»Je še prosto?« je vprašala plaha deklica. Najprej je ugledal velike okrogle oči, potem prisrčen mišji obraz s pegicami in čisto na koncu še preostalo telo v vsej svoji drobižkavosti. Prikimal je. Tudi ona gre na Gimnazijo, je na kratko ošinil palico v drobni ročici.

Gledal je skozi okno. Zaslišal je vnovično odpiranje vrat. Sunkovito je obrnil glavo. V vidno polje je zalomastil nenavaden preklast tip. Krčevito je držal leskovo palico. *So sprejemali tudi pajke?* Glavo so krasili črni, smešno stoječi lasje (jih je spravil pokonci s statiko?), pajkovski udi so zaskočeno viseli v nekakšnem pozor in očala z dioptrijo dna steklenice so poševno ždela na robu nosu. Smešno podobo so dopolnili še letalni uhlji in obrazni predcmeravi izraz - *Mami, jaz bi jokal.*

Petra je prešinilo. *Križanec med slončkom Dumbom in žalujočim pajkom Preklosuhcem.* Vljudno se je nasmehnil:

»Želiš?«

Fant se je živčno stresel, palica je skoraj padla na tla. Peter mu je pomirjujoče dal čas za zajetje sape:

»Kar počasi. Vzemi si čas. Še je prostor, če ti vprašanje ne gre z jezika, samo previdno s palico.«

Tudi deklica se je opogumljajoče nasmehnila in naredila malce važen izraz:

»Samo pazi.«

Petru se je poznalo izkustvo najpopularnejšega fanta III. Osnovne. Prav mu je prišla veščina navezovanja stikov in

prisrčne komunikacije. Prekla se je obema skisano nasmehnil, nerodno razpostavil svojo kramo in ugotavljal, kam naj sede.

Peter ga je znova odrešil zadrege in mu ponudil roko:

»Peter. Očitno greva na isto šolo. Nasproti mene je še prostor.«

Fant je najprej zmedeno zavrtel s široko razprtimi očmi in sprejel ponujeno roko:

»Miha,« jo mlahavo stresel in prikimal, »Tudi jaz grem na tisto gimnazijo. Kar nekaj nas je prvošolčkov. Zakaj ni nikogar od starejših letnikov?«

Oglasila se je deklica in poskusila narediti pomemben glas:

»Kaj mislita, da tudi oni s sabo nosijo surove palice?«

Skupaj sta se radovedno obrnila proti njej:

»In ti deklič? Lahko razodeneš svoje ime?«

Postavila se je na drobne nogice, ju ošinila s svetlimi očmi in veselo odvrnila:

»Teja,« in se zresnila, »A vsi me kličejo Miška ali Mici.«

Fanta sta se ubrano zarežala:

»Je čudno?«

Vlak je ustavil v Laškem. Vstopilo je nekaj ljudi. Vrata kupeja so se odprla in starejši fant je strogo vprašal:

»Je še kaj prostora?«

Vsi trije so skoraj soglasno prikimali:

»Nismo še polni.«

Fant je na polico zalučal nahrbtnik, odložil lahek plašč in sedel ob vratih. Nekaj trenutkov so molčali. Vlak je potegnil in s »tu tum - tu tum« nadaljeval svoj uspavalni ritem. Prišlek je naredil vesel izraz in jih živahno odmeril:

»Nihče od vas ne more skriti cilja.«

»Veste za?« je Teja zvedavo vprašala, »Našo ...« in besede so ji izpuhtele.

Fant je naveličano pihnil in odkimal:

»Vašo?« in zlovолjno dodal, »Vem, en sam dan v letu je vpisni dan. Tega nikoli ne pozabiš.«

Teja se je spogledala z Mihom in Petrom in dvignila glas:

»Sem kaj narobe rekla?«

»Mlada damica, najprej se bom predstavil. Jaz sem Tal, dijak, kako naj rečem, zadnjega letnika **tiste** gimnazije. Statistično dva od vas treh zagotovo ne bosta končala, kako naj rečem, prvega letnika. Najverjetneje bo spodrsnilo kar vsem trem. Lahko že zdaj žrebate.«

Prebledelo so se spogledali. Peter je vprašal:

»Dvakrat ste dejali isto frazo - Kako naj rečem? Kaj naj bi to pomenilo?«

Tal je zadovoljno odvrnil:

»Torej že imamo morebitnega kandidata za naslednji letnik. Pozornost. Večina osipa je zaradi pomanjkanja pozornosti. Vse vam bodo razložili še danes do večerje, torej nadaljnja vprašanja prihranite za profesorje. Plačani so za odgovarjanje tudi na najneumnejša vprašanja.«

Vsi trije so pogoltnili slino. Čeprav jih je razganjalo od vprašanj, jim je njegov malce otrdel glas pobral veselje do spraševanja.

V Zagorju je vstopila priletna ženica z veliko košaro. Z živahnimi očmi je zaobjela fante in deklico:

»Je še kaj prostora?«

Tal je veselo odvrnil:

»Vsekakor gospa!« in se presedel poleg Teje. Ženička je sedla k vratom in poleg Mihe položila košaro. Zadovoljno je vzdihnila:

»Na študij v Ljubljano?«

Peter je prikimal. Čeprav je hotel še nekaj reči, je ostal brez besed. Ženička je okorno dodala:

»Presenetila bom vnuka. Študira na Pravni in,« je spustila pogled na košaro, »bo vesel tega.«

Starinska košara je bila zagotovo napolnjena z dobrotami, saj se je iz nje širil omamen vonj po domačem. Ni ga čez domačo šunko in piškote iz krušne peči.

Vsi so se nasmehnili.

Mimo Petrovih oči je zdrsel napis Ljubljana – Zalog. Vlak je takoj zatem zapeljal v tunel. Peter se je zmedeno predramil:

»Saj za Zalogom ni nobenega tunela.«

Tudi Miha in Teja sta prestrašeno vrtela zbegane oči. Tal je ravnodušno pojasnil:

»Vlak je v tunel zapeljal samo za nekatere, tudi nas. Dobrodošli v Adamiji. Saj menda niste mislili?« in se je znova zarežal, »Pa ste!«

Znova je posijalo sonce, tunel je ostal za njimi. Za hip so videli tudi silhueto zidu. Namesto domače pokrajine vse gostejših hiš, nakupovalnih centrov in tovarn so mimo njih švigala polja z redkimi velikimi hišami, skorajda palačami. Vmes so sem in tja zagledali kakšno vozilo tujega videza.

Tal se je presedel poleg vrat na Mihovo stran kupeja. *Zakaj so se na eni strani stiskali trije, a na drugi je drobižek kraljeval popolnoma sam?*

Miha je sunkovito položil roko pred usta, zaskočena od presenečenja. Peter je sledil viru Mihove zaprepačenosti. Tudi njemu je vzelo sapo in glas. Na nebu je zagledal nekakšno letečo galejo brez jader. Kmalu so zagledali še več letečih ladij. Plule so po nekakšnih koridorjih. Vsi trije so kar požirali nenavadnosti sveta. Teja je zaciklano jecljala:

»To je, to je, to je.«

Tal je prekinil njihovo zaprepačenost:

»Čisto pravi uvoženčki. Naj se vam usta in oči ne zataknejo.«

Vlak je zapeljal nad nekaj, podobnega cesti. Več pasov v eno in drugo smer je ločenih s polprozorno opno. Pasovi niso samo v navpičnico, temveč tudi v vodoravnico. Nenavadno! Vozila na najvišji ravni so švigala z vratolomno hitrostjo. Cesta je hitro izginila, znova so se znašli sredi polj.

Mihi se je obraz zaklenil v čudenju.

Tal je zamahnil z roko:

»Saj se boste kmalu nehali čuditi. Raje se pripravite.«

Vsi trije so prikimali.

Ženica je pograbila košaro in zapustila prazen kupe. Presunila jo je misel – *Kje so časi, ko je bil vlak napolnjen do zadnjega kotička?*

Železniška postaja **te** Ljubljane je popolnoma drugačna. Imela je samo dva perona s petimi tiri. Namesto betonskega gozda Bežigrada so se do okoli pol kilometra oddaljenega obzidja raztezali vrtovi. V ozadju je Peter zagledal poznan prizor Kamniško Savinjskih Alp. *So Alpe resnične ali privid?* Na obzidju ni videl nikogar.

Na tirih je čakalo nekaj vlakov, iz njih ali vanje so drli ljudje. Takoj je opazil odsotnost električnih žic ali kakšnega dima od parnega pogona. *To zagotovo ni svet steampunka. Ga lahko imenujem elektropunk?* Vrvelo je od mladine, prvošolčki so še posebej opazni. Očitno so vsi vlaki prišli skoraj ob istem času. Učinkovito. Tu in tam je kdo koga po nesreči oplazil z leskovo palico. Sledilo je malce hude krvi, nekaj necenzuriranih grdih besed in potem je šlo vse naprej po utečenem redu.

»Piše, da moramo do ploščadi pred vhodom v železniško poslopje,« ga je iz zvedavega opazovanja predramil plašen Mihov glas.

Peter je malce odsotno prikimal in vsi trije so se odpravili do navedenega mesta.

Tam, kjer je Ljubljani v sramoto razdrapana avtobusna postaja, je tu kraljevala velika, v vpisnici omenjena ploščad, obrobljena z urejenim stebriščem. Na drugi strani široke ceste je veliko zračno pristanišče. Nenavadne zračne ladje vseh velikosti so lebdele med konstrukcijami, podobnimi malce višjim pomolom. Še v Luki Koper ni tolikšnega ladijskega vrveža. Presenečenje je vzbudilo tudi precej lahkotno, barvito in moderno oblačenje. Pričakoval je srednjeveška oblačila, a se je zmotil. Padel je še en kliše iz fantazijskih filmov. Tudi čudaških živali ni nikjer. Še nekaj mu je padlo v oči - nihče ni odsotno tipkal po zaslonu. *Tukaj torej ne gredo na pijačo, da bi potem za isto mizo en drugemu vščekali pijačo.*

Na cesti se je v obe smeri pomikalo precej vozil tujega videza, še najbolj bi ga opisali kot retro ZF stil. Nekakšne moderne različice kočij brez »fijakarjev«. *Le kaj jih poganja? Nobenih izpuhov ni. Definitivno je elektropunk.*

Na ploščadi so poleg drogov z oznakami čakali možje in žene. Niso bili oblečeni v tunike in na glavah niso čepeli špičasti klobuki. Še najbližja je podobnost z uradnicami in uradniki. Prvošolčki so se zgrinjali okoli njih in drogov z oznakami. Prava parada surovih leskovih palic in različnih stopenj očaranosti ali zmedenosti. Peter se je glasno spomnil zapisa iz šolske vpisnice:

»Sledite oznaki novčiča s številko 1!«

Miha je pripomnil:

»Tudi pri meni piše novčič 1.«

Teja je plaho rekla:

»Moji so novčič 2.«

Peter se je nasmehnil:

»Torej, če že ne prej, se vidimo v šoli. Velja?«

Poleg droga z zastavico novčiča s številko 1 je stal mož blagih potez. Ves čas je ravnodušno klical:

»Vpisniki novčiči 1 sem! Jaz sem šolski skrbnik Anton Draksler. Vaša vpisna skupina je zapisana v vpisnici. Vsak jo je dobil. Brez vpisnice ne morete zaključiti vpisa. Ste jo pozabili doma? Poslovite se od novih znancev in se vrnite domov. Vlaki odpeljejo čez pol ure! Če jih zamudite, se oglasite na postajnem migracijskem uradu, ki bo uredil snidenje z vašo mamo.

Novčiči 1 sem! Jaz sem šolski skrbnik Anton Draksler. Vaša vpisnica ...«

Peter in Miha sta si ogledovala druge prvošolčke. Nekateri niso skrivali strahu pred neznanim, drugi so igrali pogum in pomembnost, a tretji so samo neprizadeto čakali na nadaljnji korak. Peter je iskal morebitne znane obraze. Brez uspeha. Med okoli šestdesetimi novinci ni uzrl nikogar znanega. Naveličal se je opazovanja obrazov in se posvetil razgledovanju okolice. Oči je osredotočil na pristanišče. Razne ladje so ves čas pristajale ali vzletale.

Še v Heathrowu ni tolikšnega prometa. Prve strnjene stavbe so v smeri Miklošičeve. Ulica se je tukaj gotovo drugače imenovala. Arhitektura se mu je zdela nekakšna mešanica sodobnosti in antike.

Znova sta ga presunili splošna urejenost in zlasti čistost mesta. Nikjer nobenih cigaretnih ogorkov, ostankov pljunkov in podobnih ogabnosti. Nekaj trenutkov je z očmi sledil skoraj neslišnemu prevoznemu sredstvu, ki ga je samovoljno krstil za kočijo.

Od kod pravzaprav asociacija na kočijo? Vozilo je še najbolj podobno vesoljski ladji iz starih filmov z dodanimi kolesi.

Iz razmišljanja in opazovanja ga je izvlekel močan glas gospoda skrbnika Drakslerja:

»Tako otroci! Čakanja je konec. Neopravičeno zamujanje je,« naredil je droben premor, »neopravičljivo. Iz vpisne mape vzemite zeleno karto,« in v zrak dvigne zeleno pobarvan list papirja in pomaha, »Tako je! Zeleni list. Znova ponavljam, če je kdo brez mape, še je čas za vlak in vrnitev v mamin objem. Torej!« je povzdignil glas, »Iz mape vzemite zeleno karto. Imamo vsi? Sledite mi v koloni po dva. Brez prerivanja ali glasnega čebljanja. Tudi brez tega vsi vedo, da ste uvoženi vpisniki!«

Peter in Miha sta stiskala vsak svojo karto. Molče sta sledila paru pred sabo. Prečkali so cesto in se po stopnicah napotili na širok pomol. Miha je zašepetal:

»Gremo na kakšno ladjo?«

Peter je prikimal:

»Najbrž. Zagotovo bolje od filmskih kočij z nevidnimi ž'valmi.«

Otroci so zvedavo opazovali ladje. Ljudje so z zanimanjem spremljali otroški sprevod:

»Nova generacija uvoženih. Vedno ista parada leskovih palic.«

Ustavili so se na malce širšem pomolu, pravzaprav precej veliki ploščadi. Mož je dvignil roki in zaklical:

»Malce posluha! Prosim!«

Ugasnilo je pridušeno otroško čebljanje. Mož je pokazal na dolgo in visoko ladjo:

»Tole je naša ladja, uradna ladja Magijske gimnazije Lubliana. Imenuje se John Dee. Tako je. Šolska ladja John Dee!« je

povzdignil glas. »Vkrkali se boste lepo eden za drugim, brez drenjanja in kričanja. Imate pri roki vsak svojo karto? Pred vstopom na ladjo jo boste pokazali tisti okrogli napravi z lučko. Ko vas naprava spusti na ladjo, ne boste zdirjali na rob in prodajali zijala, temveč boste disciplinirano in skrbno sledili oznakam svoje skupine. Ima kdo vprašanje? Karkoli.«

Peter se je spogledal z Mihom in še enkrat pogledal svojo karto:

»Midva sva pripravljena. Kaj pomeni uvoženi?«

Nekaj otrok je že hotelo vstopiti na brv.

Gospod skrbnik Draksler jim je preprečil in se znova oglasil:

»Prvi grem jaz! Na ladji so še druge skupine, tudi iz starejših razredov. Verjetno boste želeli vse povprek spraševati, a tega ne boste storili! Tako je!« je ves čas ponavljal svojo lajno. »Čakal vas bom v vaši kabini in tam boste počakali do konca poti. Mirno in tiho, brez drenjanja. Kazen za kršitev je preprosta. Večerjo,« in se grozeče zarežal, »vam bo postregla vaša ljubeča mati.«

Peter pihne:

»Tega si nisem tako predstavljal.«

Oglasi se majhen debelušen fantič:

»Starejši brat me je podučil o tem. Vsi, ki smo prišli od zunaj, smo uvoženi, saj nismo obiskovali tukajšnje osnovne.«

Miha je prhnil:

»Torej nobenega *govorečega klobuka*.«

Fantič se je zarežal:

»Nobenega gobezdavega klobuka in, kar je najlepše, niti sov, ki mečejo pošto. Le kdo bi kidal za njimi. Vsak ptič pač papca in tudi kaka. V filmu ali knjigi so super, a v praksi je drugače. Imel sem papigo in vem, o čem govorim.«

Debato je prekinil gromovit glas gospoda skrbnika Drakslerja:
»Gremo, lepo po vrsti. Tako je! Lepo, eden po eden! Eden za drugim.«

Peter je zašepetal:

»Ta se ponavlja, kot bi vodil skupino za prilagojen program.«

Otroci so mu ubogljivo sledili.

Peter je porinil karto pred napravo, še najbolj podobni križancu med namizno svetilko in sestrino »Faniko«. Miha mu je plašno sledil.

Po malce majavi brvi sta stopila na palubo. V tleh so utripale oznake N1. Peter se je oddahnil:

»Smer je res očitna.«

Miha mu je sledil tesno za petami. Malce negotovo sta korakala od ene do druge utripajoče talne oznake in nista se ozirala okoli sebe. Niti za hip nista hotela izgubiti sledi.

Oznake so ju pripeljale v veliko potniško kabino s sedeži v vrstah. Miha se je razgledal:

»Podobno je trajektu.«

Peter je kislo pripomnil:

»Trajekti ne letijo po zraku.«

Fanta sta sedla in se trdno oklepala svojih reči. Gospod skrbnik je z beležko v roki pozorno spremljal posedanje otrok.

Vrata so se neslišno zaprla in zvoki zunanosti so izginili. Kot bi šlo za nepredušno zaprtje. Otroci blizu vrat so se zmedeno spogledovali. Gospod skrbnik Draksler jih je pomiril:

»Ne bojte se. Vrata potniških kabin se vedno hermetično zaprejo. Sicer ne bomo daleč potovali, a to je običajni varnostni ukrep. Tako je,« je rahlo dvignil glas. »Naslednji hip se bodo zategnili varnostni pasovi, zato sedite, kot je narisano na sliki pred vami. Samo sledite navodilom slike. Pred vsakim sedežem je slika, da lahko postopek razumejo tudi nepismeni.«

Peter je pogledal sliko pred sabo in komentiral:

»Kot v letalih.«

Miha je zacvilil:

»Saj bomo leteli.«

Zaslišalo se je pritajeno brnenje. Zatem so z robov sedišč skočili gibki pasovi, presenečene učence pripeli na sedišča in se primerno zategnili. Prižgale so se dodatne luči. Zvok brnenja je izginil. Petru je ušlo vprašanje:

»Imajo tudi elektriko?«

Miha je skomignil s koščenimi rameni. Očitno je imel za ta dan dovolj presenečenj dežele čudes.

Zaslon v smeri krme je oživel in začel s prikazovanjem oddaljevanja od pristanišča. V kabini je završalo. Ko je vse skupaj postalo preglasno in so se nekateri hoteli rešiti varnostnih pasov, je gospod skrbnik prevzel nadzor. Zagrmel je:

»**Tišina!** Glejte in se čudite samo z očmi. Polet bo trajal slabih deset minut.«

Imel je prav. Polet se je kmalu zaključil. Hitro se je približevalo podolgovato pobočje s skupino poslopij. Vse skupaj je obdajalo gladko obzidje. Peter je prepoznal lokacijo. S šolskim astronomskim krožkom se je udeležil obiska Observatorija Golovec. Ta Golovec zagotovo ne gosti observatorija.

Pristali so znotraj obzidja. Trakovi so se odpeli in vrnili v svoja ležišča. Otroci so čebljajoče pograbili stvari in nestrpno prestopali.

Gospod Draksler se je bliskovito prebil do vrat in se obrnil proti nemirnemu krdelu:

»Otroci, ladjo zapuščamo po dva in dva. Sledili mi boste in nikakor ne boste skrenili. Nahajamo se znotraj šolskega posestva.

Poleg šole so internati in drugi šolski objekti. Tako je,« je ponovno rahlo dvignil glas. »Do sprejemnice bomo šli lepo urejeno, saj že veste, dva po dva, saj že veste, brez drenjanja. Tam boste dobili nadaljnja navodila. Pozor! Ne pozabite s sabo vzeti svoje šolske krame! Od vaše discipline je odvisno, kdaj boste dočakali kosilo.«

Nad vhodom v veliko stavbo jih je pričakal napis:

»DELAJ PO SVOJI VOLJI IN TO NAJ BO VES ZAKON.«

V veliki dvorani, prirejeni za sprejem novincev, so se razporedili v štiri kolone. Toliko je bilo miz z oznako N1. Zraven so v enakomernih razmikih stale še mize z drugimi oznakami.

Za vsako mizo sta sedela fant in dekle, očitno iz starejšega letnika.

Peter si je med čakanjem v vrsti ogledoval šolske uniforme. Na njih ni opazil ničesar magičnega. Zgolj običajne obleke z znakom šole, imenom in priimkom ter nenavadno oznako P1 na prsih.

Dekletu okroglega obraza je izročil potrdilo o sprejemu, fantu pa izpolnjen formular z odrezkom o t. i. preliminarni profilni oceni. Pojma ni imel, kaj je to pomenilo.

Fant je resno kimal in mu v roke porinil čisto običajno mapo z napisom Vpisna mapa:

»Pojdi v tisto učilnico in samo ubogaj, kar ti rečejo.«

Dekle je dodalo:

»Od testa, ki te čaka, je odvisno, kam te bodo uvrstili. Stvari pusti v tistem garderobnem delu. Ne boj se, tukaj ni kraj,« in ušla ji je sled ciničnega nasmeška. »Le kdo bi si lahko poželel novčkovo palico?«

Peter je pogoltnil cmok in se s prisiljenim nasmehom zahvalil.

Skoraj zaletel se je v vitko, bledopolto deklico z dolgimi, črnimi lasmi. Osorno ga je ošinila od glave do pete:

»Uvoženi novček otroček, ne prerivaj se!«

Peter se je hitro umaknil. Z Mihom sta se spravila v učilnico na koncu dvorane, kjer je siknil:

»Si jo slišal mrho? Rekla mi je uvoženi novček otroček,« in se zarezal. »Kot bi bila sama kaj drugega. Še maminega mleka okoli ust si ni obrisala.«

»Punce bodo vedno ostale samo ... punce,« je Miha poznavalsko zaključil.

V učilnici je za katedrom stala stroga ženska ostrih potez. K njej sta pristopila previdno, skoraj boječe. Negibno ju je prestrelila s sinjimi očmi, *dobrodošli, žrtvi v mojih krempljih*:

»Najdita si mesto in počakajta do zapolnitve učilnice.«

Peter je našel mesto nekje na sredini. Mapo je položil na mizo in vzel priložen svinčnik. Posvetil se je razmišljanju o tem, kaj ga čaka. Kmalu se je učilnica napolnila, vrata so se na učiteljičino kretnjo sunkovito, čeprav tiho zaprla. V prostoru, polnem pričakovanja, je zavladal njen ledeni glas:

»Naj se predstavim. Sem doktorica Helena Norman, podravnateljica te ustanove in vaša profesorica zgodovine. Ob nezgodah, povezanih z disciplinskimi prekrški, me boste spoznali še v vlogi predsednice šolske disciplinske komisije,« in je rahlo dvignila glas, »Drage novinke, dragi novinci! To je zelo pomemben test, saj z njim zapečatite letošnje bivanje v tej ustanovi. Ni pravih ali napačnih rešitev. So samo vaše rešitve. Na vsak list zapišite svoje ime in priimek in nas počastite še z lastnoročnim podpisom. Seveda rešujate s priloženim svinčnikom in pri tem molčite. **Za-čnite!**«

Veliki pravokotni zaslon nad profesorico se je spremenil v časovni odštevalnik.

Peter je zgrabil svinčnik, odprl mapo, se podpisal na prvi list in prebral prvo vprašanje.

»**Magija je:**

A: Umetnost

B: Znanost.«

Nekaj časa je razmišljal, se nasmehnil in obkrožil obe izbiri. Naslednje vprašanje:

»**Magija se od iluzionizma loči zaradi:**

A: Povzročanja sprememb vzrokov pojavnosti

B: Povzročanje sprememb posledic pojavnosti.«

Hitro se je odločil za A. Logično.

Že se je posvetil naslednjemu vprašanju:

»**Kdaj izgine želja?**

A: Zaradi izpolnitve.

B: Zaradi zavestnega izničenja želje.

C: Magija je odstranjevanje želja.

D: Magija prilagodi okoliščine in želja je nepotrebna.«

To je malce težje. Odločil se je za A.

Sledilo je naslednje vprašanje:

»**Meč v vitezovih rokah služi:**

A: Uveljavljanju pravice.

B: Zaščiti milosti.

C: Iztrebljanju zla.«

Pri tem vprašanju se je znašel v težavah. Nobeden od treh odgovorov mu ni ustrezal. Kaj, če je vse, kar je doma prebral o magiji, samo kup romantičnih neumnosti in praznoverja? Ker je časa za razmišljanje malo, se je hitro odločil. Prečrtal je vse tri in dopisal:

»D: Magija prepreči potrebo po vitezovem meču.«

Vsako naslednje vprašanje ga je vse bolj zmedlo. Mogoče pa

govoreči klobuk le ni tako slab način izbiranja, a ker ni »izbranec, ki je preživel«, se je moral prebiti skozi ta preplet vse bolj čudnih vprašanj.

Končno je prišel do zadnjega:

»**Magija je:**

A: Bela.

B: Črna.«

Dodal je vprašanje:

»Je nož črn ali bel?«

Še enkrat je prelistal vsa vprašanja. Pri veliki večini vprašanj je bil vse manj prepričan. Iz dileme sta ga odrešila 00:00 na zaslonu in profesorčin glas za bičanje ušes:

»Končajte! Svinčnike odložite, svoja zbrana dela odložite na tisto mizo. Sledite oznakam do samopostrežne restavracije. To boste storili tiho in brez prerivanja. Po kosilu boste uvrščeni v razrede,« in je zaključila, »Ne delajte si utvar glede uvrstitev. Vsi boste oštevilčeni novčiči. Spravite z obrazov te izraze čudenja in strahu.«

Peter in Miha sta se napotila v jedilnico. Nekateri so že jedli, drugi niso vedeli, kaj bi sami s sabo, tretji so si jemali hrano, a preostali so čakali v vrsti. Miha je nejevoljno dejal:

»Kakšen test! Za dve tretjini odgovorov nisem vedel, kaj sploh hočejo od mene. Res noro.«

Peter je prikimal:

»Dobrodošel v klubu. Malce mi je pomagalo, ker mi je dedi priporočil v branje nekaj domače literature. Upam,« in se nakremžil, »da tiste knjige niso bile samo romantično praznoverje zadetih norcev.«

Miha je naredil kisel izraz:

»Mama mi je o tem malce govorila, a sem mislil, da gre za njene reiki fore.«

Zagledala sta drobčno Tejo in ji pomahala. Ravno je s pladnjem v rokah iskala primeren prostor. Hotela jima je odzdraviti, a jo je odrinil visokorasel, gizdalinsko napravljen fant. Nesrečnica je zaplesala kot marioneta v rokah zadetega lutkarja in pladenj s hrano se je razletel po tleh. Vso zardelo od sramu je obkrožil krohot še nekaj fantov, očitno se je družba imenitno zabavala ob nesreči drobne deklice:

»Tu je prostor za močne. Uvožene bomo po kratkem izvozili tja, od koder so se priklatali.«

Peter se je spogledal z Miho:

»Nekatere stvari bodo vedno enake, povsod so zabavljači z bolno iluzijo lastne večvrednosti,« in se pognal proti deklici. Čas je zastal.

Podzavestno je zaznal nogo, ki ga hoče spodnesti. Odzval se je, še preden se je zgodilo. Bliskovito je spodnesel lastnika noge in tip se je epsko zvrnil. *Umetniško, čista desetka*. Ustavil se je pri Teji in ji podal roko:

»Očitno boš,« a ni končal stavka. Zaznal je približevanje roke. Nenaravno hitro se je obrnil, jo zgrabil in lastnika odrinil. Ta je prisrčno smešno lovil ravnotežje. Jezno se je spogledal s črnimi očmi mulca, ki je odrinil Tejo:

»Lahko je pet na enega, a pri pet na dva vam zmanjka. Raje se ji opraviči, gotovo je šlo za nesrečo.«

Fantje so se zmedeno spogledali. Tudi drugi otroci so nemo opazovali. Peter se je čudil, čemu ga vsi tako otrplo, skoraj zgroženo opazujejo. Teja se je postavila na nogice in mu zašepetala:

»Zijajo, ker si uporabil nekakšno časovno magijo. To vem še jaz, magijska nevednica.«

Peter se je spogledal z njenimi velikimi očmi:

»Magijo? Saj ne znam čarati. Kako naj bi? Isti nevednež sem kot ti.«

Teja je zaupljivo prikimala:

»Nihče se tako hitro ne premika in odzove, preden se zgodi. Povem ti,« je prepričano zaključila, »magija je.«

Peter je spustil pogled. *Kakšna magija neki? Saj nisem ničesar storil. Popolnoma ničesar.*

Še nekaj trenutkov je nemočno ždel v očeh pozornosti.

Tarot adut XV: Hudič (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

Facta loquuntur.

Dejanja govorijo.

15. Magija brez magije

Dvignil je roki v zmagoslavje. Častna tribuna je samevala. Očitno se napolni samo za športe, ki veljajo za elitne. Tek najbrž ne sodi v to kategorijo. Tal je globoko dihal:

»Uf, tole je bila čistokrvna norišnica! Glej rezultatnico!« in na velikem panoju so se izpisala imena finalistov. Tal je malce razočarano pripomnil:

»Si zadovoljen? Ti četrti jaz peti. Na srečo je nekaterim zmanjkalo ali so preveč energije porabili za taktiziranje. Igorjev sindrom. Jutri je nov dan in zadnja priložnost. Mene čaka še 800 metrov. Ne vem, kateri bedak si je zamislil dve disciplini dnevno?«

Peter je vzdihnil:

»Oba greva v jutrišnji finale. V najslabšem primeru bova peti in šesti. Kaj ni to super?«

Tal se je kislo nasmehnil:

»Hvala. Zdaj jih bova poslušala od Urbana. Znova bo zapel lajno o magiji.«

In res ...

»Kako bi ti šele šlo, če bi si pomagal z magijo? Zakaj siliš z glavo skozi zid?«

Peter se je zarežal:

»Gospod, trenutno sem na tej preizkušnji na najboljši poziciji. Zakaj vas skrbi barva mačke? Kaj ni najpomembnejša njena učinkovitost pri lovu miši?«

Profesor Urban je jezno pihnil:

»Tole je malce predrzno. Zaradi kršitve naše tekmovalne strategije bi vas lahko kaznoval. Mogoče vas tudi bom, če ocenim, da ste zaradi neuporabe magije dosegli slabši rezultat od optimuma. Kakšen si dijak magijske gimnazije brez magije?«

Peter je mračno dodal:

»Presegel sem vaša pričakovanja. Pred vsemi ste to izrazili. Kako boste ravnatelju Brežniku razložili, da ste me kaznovali, ker sem presegel vaša pričakovanja?«

Med fanti je završalo. Dolgoprogaš Milan je pripomnil:

»Bojim se, da ima gospodič Lomnik prav. Vsi se veselimo njegovega nepričakovanega uspeha. Tudi v primeru, da bo v finalu zadnji, bodo o njem pisali vsi športni novičniki. Naša šola bo omenjena in to je dobro. Gospod profesor, tudi vi se lahko veselite z nami. Vsaka uvrstitev v finale nas uvršča na cesarske igre.«

Profesor je jezno pihal. Samo Igor je čemerno ždel v kotu. Na 800 metrov bo verjetno izpadel v predfinalu. Ne najde se. Slabo zanj. Zaradi predčasnega izpada gladiatorske ekipe je toliko večje breme padlo na ramena atletskih disciplin.

Peter je zlovoljno zapustil garderobni del. Še najboljše se bo počutil v vrvenju gostinskega kvadranta. Tam bo imel mir. *Magija ali ne magija? Komu mar.*

Pri izhodu je zagledal Minko. Zaskrbljeno je povabila ustnice:

»Urban ni preveč navdušen. Zakaj ga izzivaš?«

Peter je zožil pogled:

»Očitno ti nekdo vse pove, še preden zapustimo garderobe.«

Minka se je malce prisiljeno nasmehnila:

»Vse pove tvoja čemernost. Ne pozabi, jaz sem *pei* in znam brati občutke. In ti, novček, jih ne znaš skrivati.«

Peter je zlovoljno siknil:

»Edini napotki, ki mi pomagajo pri teku, so od mojega trenerja izpred nekaj let. Brez magije sem za dve desetinki izboljšal svoj tukajšnji rekord. Zgolj hokus pokus nista dovolj. Dokazal sem jim in jutri jim bom še enkrat!«

Minka ga je prijela za dlani:

»Ne bodi tako srdit! Na tribunah se šušlja, da bo jutri mogoče častna loža polna. Novček, ki je že drugič v finalu, je športna senzacija. Imaš kakšno idejo glede morebitnega gosta ali gostje?«

Peter je ravnodušno skomignil z rameni:

»Zaradi mene je lahko Sveti Peter z angleškim zborom.«

Minka ga je grdo pogledala:

»Tako se ne govori o svetnikih! Zlasti ne o najpomembnejšem. Petrov dan je eden najpomembnejših svetih dni. Glede tega bodi pazljiv in predvsem spoštljiv.«

Petra je presenetila njena srdita jeza. Od bodoče maginje ni pričakoval takšnega odziva na omembo že tisočletja mrtvega klerika.

»Nisem tako mislil.«

Rdečica ji je oblila obraz:

»Tukaj imamo precej drugačen odnos do svetnikov. Čim prej to posvoji, če nočeš zaiti v kakšne težave.«

»Dobro,« je poskušal hitro pozabiti na neprijetno sceno.

Napotila sta se med hišice s pisano ponudbo. Vabile so stojnice, napolnjene z vsemi vrstami slaščic, ponujali so pijačo, jedajo in celo razne spominke. Pomislil je na sestrico Elo, a jo takoj odmisli. V oni svet ne more preprosto odnesti nobene tukajšnje stvari. Še običajno zrnce peska bi se zataknilo na predverju jesodskega praga. Zanimivo. O svojem domu je začel razmišljati kot o tistem, o zunanjosti.

A tam ni Minke ali Klavdije. Iz misli si je takoj izbrisal misli na Klavdijo. *Najbrž sem zanj le še en zalogajček v mozaiku drobnih spletk za razbijanje monotonega dvornega urnika.*

Minka ga je znala presenetiti. Kot s tistim malo prej. Ne bi ji pripisal občutljivosti na verske simbole.

Peter je našel prijetno gostilnico:

»Tukaj si lahko malce priveževa duši. Kaj boš?«

Minka je skomignila z rameni:

»Kar boš ti.«

Peter je veselo odvrnil:

»Torej nesladkan metin čaj.«

Sedla sta na platnena stola. Sonce je že padalo proti jugozahodnemu nebu, a je še vedno prijetno gredo. Tukaj, ob morju, najbrž ne poznajo mrzlih dni.

Opazil je nekaj postav, ki so ju spremljale v diskretni oddaljenosti. Minko je nežno prijel za drobno ročico:

»Ne bodi tako čemerna. Jutri imam še en tek in potem je zame tega konec. Igre se mi že malce vlečejo.«

Minka je trpko odvrnila:

»Ravnatelj ne bo ravno navdušen. Do zdaj imamo dve bronasti medalji. Tudi dve zlati ne morejo odtehtati tako hitrega in predvsem neumnega konca naših gladiatorjev.«

Peter se je zarežal:

»Zakaj se obremenjuješ z nečim, kjer nimaš vpliva? Moj moto je, ne sekiraj se na zalogo in ne za stvari, kjer nimaš vpliva. Pomaga, veš?«

»Tebi mogoče. Ko boš šel skozi *sameha* in *oina* prišel do *peija*, boš drugače razmišljal. Manj sebično.«

Petru je zavrela kri:

»Sebično?«

Minka je trdo dodala:

»Med N3 in N4 je tolikšen osip tudi zato, ker želite napredovati vsak zase. Nikoli vam ni mar za koristi celote. Niti na pamet vam ne pade morebitno žrtvovanje za boljše delovanje skupnosti. Zdaj vidiš samo svoj tek. Niti pomisliš ne na nesrečo gladiatorjev ali mogoče Igorjevo napako na 100.«

Peter je zmajeval z glavo:

»Malce si pomešala stvari. Naj se zdaj razjočem, ker nekdo ni uspel? Vsi me ves čas obsojate,« in je rahlo dvignil glas, »grožnje s kaznijo se vrstijo ne glede na to, kaj in kako naredim. Res ne potrebujem pridig o kolegialnosti. Nisem pokazal dovolj čuta za skupnost, ko sem se z Urbanom zapel okoli njegove odločitve glede Igorjevega nastopa na 400? Nisem slučajno edini novček, ki je šoli prislužil medaljo na bienalnih igrah provinc? V čem sem sebičen? Definiraj!« je dvignil glas. Hitro je priprl oči in se stišal. »Zakaj moram obtožbe poslušati še od tebe?«

Minka je spustila pogled v tla:

»Marsikaj ne razumeš, ker nisi od tu. Mogoče boš sčasoma dojel vsaj del tega, kar sem ti želela povedati.«

»Še vedno mi nisi odgovorila.«

»Nehajva s tem. Nočem se kregati. To je zadnje, kar si želim.«

Peter se je odločil, da tudi sam odneha in se nasmehnil:

»Še nekaj dni in videl bom domače. Upam samo, da mi kaj ne bo preprečilo poti čez portal.«

»Adventnik je, poleg Velike noči, najpomembnejši praznik cesarstva.«

»Tudi pri nas. Adventniku rečemo Božič, imamo pa štiri adventne nedelje pred sveto nočjo.«

Peter je opazil, da je obroč mož v finih oblekah vse ožji. *Kaj se dogaja? Zakaj so tako blizu?*

Minka je opazila može v oblekah:

»Vidiš te tipe?«

Peter se je naredil neumnega:

»Katere?«

»Te! S svojimi oblekami izstopajo. Verjetno so na varnostnem pregledu. Vedno je tako, če je kdo v častni loži. Spodobi se, da vsaj finalne tekme počasti kašen akvilejski nobilis. S temi v oblekah kažejo svojo pomembnost.«

»Pa bi za vsakega nobilisa tako vohljali?«

Minka je odkimala:

»Verjetno ne, če ni član triumvirata regije ali vsaj najbližji patresa gentes maiores.«

»Politiki so povsod isti. Vedno želijo kazati svojo moč in pomembnost,« in je želel spremeniti temo pogovora. »Zakaj je Urban tako živčen zaradi moje neuporabe magije?«

Minka je srknila pijačo:

»Ne vem. Verjetno zato, ker ne mara, da kdo dela po svoje. Noben trener tega ne mara, še zlasti, če neupoštevanju napotkov sledi uspeh.«

Peter je začutil neko prekinitev. Čeprav samo hipna, mu ni ušla. Minka je nekaj vedela. Znova ga je prešinilo. Spomnil se je na Klavdijina opozorila.

»Jutri bom tekkel po Urbanovem. Mogoče bom malce zmedel nasprotnike.«

»Pametno. Tako si boš prihranil litanije o spoštovanju.«

Peter je s kartico poravnal račun in napotila sta se proti internatu. Petru je šinilo v glavo:

»Lahko se greva malo sprehoditi po mestu.«

Minka je odkimala:

»Novčki se ne smete sami sprehajati po mestu. To velja tudi za čas med igrami.«

»In kdo bo vedel?«

»Kakor hitro se oddaljiš za dvesto metrov od črte dovoljenega gibanja, bo disciplinski odbor dobil vse podatke o tvoji kršitvi. Kazen se bo avtomatsko zabeležila. Odločbo boste sočasno dobili ti, Urban, Lobnikarca, Normanca in seveda ravnatelj Brežnik.«

»Kaj, če kartico dam tebi in se ti vrneš, a jaz grem na potep?«

Minka je prebledela:

»Si nor?«

Peter se je zarežal:

»Saj se hecam,« in s kotičkom očesa je opazil može v oblekah. *Minka bo kmalu ugotovila, da so tukaj zaradi mene. Očitno je nobilis Geldebert malce pretiraval, najbolje je, da ostaneva v vrvežu tekmovalcev in navijačev.*

Prišel je trenutek zadnjega nastopa. Vsega je imel že vrh glave dovolj. Profesor Urban jih je nepričakovano sklical.

»Fantje, danes bo padla končna odločitev na 400. Peter se je pametno odločil za konvencionalne priprave. Tal!«

Fant je dvignil obrvi. Profesor je mirno nadaljeval:

»Ne glede na trenutno Petrovo rahlo prednost, imate več možnosti za medaljo. Oprostite gospodič Lomnik, a Tal ima večjo verjetnost za ponovitev teka izpod 47:30. Toliko bo treba teči za medaljo.«

Peter je ravnodušno prikimal:

»Je to vaša taktika?«

Profesor je pozorno nagrbančil čelo:

»Kako mislite?«

Peter je veselo odvrnil:

»Ker ste očitno dobili magičen namig, da se bom pripravil z magijskimi tehnikami, torej imate kakšno taktiko za to finale. Recimo,« je mračno pribil, »kdo bo kje uvrščen.«

Med dijaki je završalo. Profesor Urban je dobil mračen ton:

»Ne vem, kam ciljate s svojimi malce neprimerno postavljenimi besedami.«

Vmešal se je Tal:

»Res je Peter. Kaj si s tem mislil? Si mogoče po enem teku dobil idejo, da me lahko vsakokrat premagaš? Profesor je podal mnenje glede na dosedanje statistiko, ki je jasna. Oba bova tekla na polno. Eden od naju bo boljši. Kdo, o tem odločava samo midva na stezi.«

Peter je ležerno odvrnil:

»Saj to sem mislil. Želel sem biti popolnoma prepričan, da lahko tečem na polno.«

Profesor Urban je kislo dodal:

»Samo medaljo prinesita.«

Peter je malce zlovoljen zapustil garderobo. *Samo Minki sem omenil, da se bom pripravil z magijo in samo ona je lahko to nesla na Urbanova ušesa. Zakaj? Za sabo je zaslišal Talov klic:*

»Počakaj! Kam hitiš?«

Tedaj so se spredaj in zadaj pojavili možje v oblekah. Tal je zgroženo obstal, ko ga je mrki mož ogovoril:

»Gospodič, najдите si drugo pot. Ta je zaprta zaradi nacionalne varnosti.«

Peter je spustil roke:

»Pohitite, zaradi česar ste me prestregli, kajti čez petnajst minut imam zadnjo tekmo.«

Mrki mož je preslišal njegovo opazko:

»Gospodič Lomnik, pojdite skozi tista vrata,« in mu nakaže odprta vrata, pred katerimi sta pozorno stražila dva mrkogleda moža.

Peter je pogledal grb na žepu obleke. Uspelo mu je ugotoviti, da je rumeno modre barve, a napisa ni uspel razbrati. Zagotovo ni šlo za Urijeve ljudi.

Vstopil je v temačen prostor. Običajno je služil za pisarno uslužbencem tekmovanj, a so jih verjetno začasno preselili. Na mizici v kotu so se valjali ostanki malice, ki jih nihče ni očistil. Stropne luči so ugasnili, vsa svetloba je prihajala skozi majhna okna tik pod stropom. V kotu je sedel mož v kardinalskih oblačilih. Petra so vljudno, čeprav odločno porinili na sredino prostora. Kardinal je dvignil glavo od majhne tablice:

»Gospodič Peter Lomnik, dijak novček Magijske gimnazije Lubliana! Končno sva se osebno spoznala.«

Peter je malce predrzno vprašal:

»Vi ste?«

Kardinal je prikimal:

»Mogoče ste že slišali zame. Jaz sem kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni, prefekt Kongregacije za vzgojo in izobraževanje, prefekt Kongregacije za doktrino vere, predsednik Sveta za zaščito vere in edini na svetu, ki ga skrbi skrb vzbujajoče naraščanje nespoštovanja do vatikanskega krščanstva. Zagotovo ste slišali zame.

Moj neposredni prednik je bil bratranec cesarja Lucija II Septimusa in to po očetovi strani. In zaradi teh rodbinskih vezi

sem nobilis s statusom patricija gentes maiores. Če sem že pri svoji zgodovini, priimek Septimus je prešel na Sangiovanni s poroko moje praprababice z vatikanskim nobilisom Markusom Feliksom Sangiovannijem. A zaradi svoje zaobljube Cerkvi vse te krvne zadeve nimajo nobenega pomena. Šteje samo zvestoba pontifeksu.

A nisem tu, da bi govoril o svoji zgodovini. Tukaj sem zaradi vas. Okoli vas je neverjetno gost promet. Iz te stavbe so vas odpeljali pred obličje nobilisa princepsa doktorja Urija Gaja Geldeberta. Skupaj z nobilis imperatore Klavdijo Avgusto Lorensis ste kramljali v tihi sobi in vse skupaj zaključili s kosilom samo za vas troje, brez običajnih gostov iz hiš lokalnih nobilisov. Zanimivo.

Kasneje sta se do internata izvolila potruditi osebna geburijanska varuha nobilis imperatore Lorenske. In ravno za tisti čas nimamo informacij o vašem nahajališču. Naključje? Potem ne smem pozabiti na vašega deda, equita maximusa, Josefa Ravnika, šefa obveščevalnih dejavnosti in, po svoje zabavno, imamo tu še ravnatelja Magijske gimnazije Lubliana, spoštovanega doktorja Tima Brežnika.

Nenavadna in škodljiva pravila mi ne omogočajo vpogled v skrivnost nekaterih vaših čudnosti, a glede na to rojenje pomembnežev, niste nekdo, ki je na gimnazijo priplaval po Emonici v košari novorojenca. Sem kaj izpustil?»

Peter je skomignil z rameni in iskal kardinalove oči:

»Torej vse veste. Za morebitne luknje v poznavanju mojega nahajališča okrivite svoje vohune v moji bližini, ker so zapustili dolžnosti. Dobro veste, da smo novčki na precej kratki verigi.«

Kardinal se je pogladil po brezhibno negovanih brkih in bradici:

»Zabavna misel. Veste, zakaj sem pri svojih triintridesetih letih daleč najmlajši kardinal Kurije? Veste, zakaj sem tako mlad postal prefekt kar dveh pomembnih kongregacij?«

Peter je ravnodušno zavrtel z očmi in leno skomignil z rameni:

»Ne vem. Ne spremljam in ne poznam tukajšnje politike.«

Kardinal je stopil na svetlo. Peter si ga je ogledal. Moža srednje rasti je krasil lep klasičen latinski obraz. Edina izjemnost so bile osredotočene sinjemodre oči izpod rahlo priprtih vek. Prav v ničemer ni bil podoben stereotipu kardinala. Zlahka bi se preoblekel v lomilca ženskih src. Naredil je še nekaj korakov in se znašel samo dva metra pred Petrom:

»Bog želi, da na svoja pleča sprejemem težko breme odgovornosti za usodo vere, edine čiste sile cesarstva. Morala in krščanska etika sta v zadnjih desetletjih že prevečkrat postali tržno blago. Prišli smo tako daleč, da migracijska prodaja krstne liste. Edini bog je postal parameter učinkovitega fluidnega mehurja na meji. Pomislite! Kmalu bodo brezbožni magistri zahtevali davčno napoved celo od mogočnega boga! Vi razumete mojo latinsko govorico samo zato, ker vam to omogoča trik s pomočjo magije. Ni se vam treba naučiti svete latinščine. Samo nase, nekam na skrito mesto, pritrdite za muho veliko pripravo in že igrate meni enakega. Bog nas je zapustil in to dobro veste. Od tam, kjer prihajate, je razklano krščanstvo samo ena od ver in morala je odvisna od cenovnega razreda. Je tako?«

Peter je zrl v oči tega moža:

»Gospod, želel bi vedeti, s kakšnim namenom ste me sneli s hodnika. Veste, čaka me pomembna tekma.«

Kardinal je sklenil roke:

»Tekma. Z zadnjimi ste presenetili. Zakaj?«

Peter je skomignil z rameni:

»Poskusil sem z načinom iz zunanosti. Tam smo brez magije in ker sem novček, je moja magija lahko ovira za uspeh. Šoli želim priboriti čim boljši rezultat.«

Kardinal se je zresnil:

»Lepo, a to prihranite za tistega, ki vas je opozoril. Veste, zaradi svojega položaja in vloge, ki mi jo je Bog namenil v imenu Jezusa Kristusa, moram biti malce podrobneje obveščen. Tukaj sem, ker sem vas hotel osebno videti. Želim se prepričati, če ste ali niste grožnja vatikanskemu krščanstvu.«

Petru se je zarisal droben nasmešek:

»Gospod, zagotavljam vam, da vas z ničimer ne ogrožam. Odkar sem prišel, me vsi ves čas kaznujejo ali mi grozijo. Menda niste prišli tako daleč samo zato, da se toliko ponižate in mi zagrozite?«

Kardinal se je zadovoljno nasmehnil in pokazal brezhibno bele zobe:

»Ne,« je s kretnjo podkrepil zanikanje. »Nikakor vam ne mislim groziti. Uvodoma sem dejal, želel sem vas osebno spoznati. Mogoče se bova še srečala. Rad bi videl, da sva na isti strani lože. Zdaj pa pojdite na svojo tekmo. Želim vam obilo sreče.«

Peter se je vljudno zahvalil:

»Hvala, vaša eminenca.«

Tal je zašepetal:

»Kdo te je snel sredi hodnika?«

»Neki kardinal me je želel videti. Očitno sem padel v oči.«

Tal je pihnil:

»Kardinal? Ojoj, okoli tebe je res gneča. Si pripravljen?«

Oprezno je prikimal in poskušal odgnati misli na srečanje s kardinalom.

Začelo se je odštevanje zadnje minute. Bliskovito je odstranil vse misli. Začutil je toplino adrenalina. *Še zadnji tek.* V vrsti jih je bilo samo šest. Najboljših šest, ki so zdržali peklenski tempo kvalifikacij. Eden bo prvi, eden bo zadnji, ostali bodo vmes. S kotičkom očesa je ošinil častno ložo. Okoli nje je oprezalo veliko mož v oblekah, ki niso prišli gledati tekem, temveč so varovali gosta v zatemnjeni kletki. Notri je bil kardinal. Čeprav je o njem slišal samo slabo, v njegovi bližini ni čutil grožnje. Stresel je z glavo.

Deset, devet ... tri, napel se je, dva, zdaj sem vzmet, ena.

Pok!

Pognal se je. Na vso moč se je izstrelil. *Naboj sem, brez misli in občutkov. Priprl je oči. Intuicija. Izteguj noge. Nadzoruj odriv. Pazi na ramena. Optimiziraj dolžino korakov. Uskladi gibanje. Bodi simfonija uigranosti.* Po dvesto metrih je bil še kar vodilni. Vsi so še zaostajali. Plaval je. Steze pod nogami ni čutil. Pravzaprav ni ničesar čutil. *Jaz sem naboj, ki leti proti cilju. Samo veter v laseh.* Tristo metrov! Še vedno sam. Nikogar ni. Petdeset, štirideset. Sam na čelu. Nihče se ni približeval. Dvajset, deset, nikogar ni slišal. *Čista in neomadeževana tišina.* Ciljna črta. Tribuna se je zavila v tišino. Fanta, ki sta pritekla takoj za njim, sta jezno pihala.

Pogledal je na rezultatnico. Na prvem mestu je sijalo ime Peter Lomnik in sanjski čas 47:01. Oba dijaka športne gimnazije sta pritekla za njim. Zaostala sta za desetinko sekunde, torej skoraj meter. Šele po nekaj sekundah mučne tišine so se vzdignile zastave Magijske gimnazije Lubiana. Pojavilo se je tudi nekaj vzklikov. Sprva osamljenih, zatem vse glasnejših. Končno se je razlegel aplavz. Komentator se je očitno pobral od presenečenja:

»Presenetljivi zmagovalec je Peter Lomnik, novček iz

Lubliane. Zmagal je v finalni vojni živcev. Rezultat je sicer daleč od rekorda iger, a tokrat je zmagala hladna treznost.«

Tal je nagrbančil čelo. Očitno mu ni bilo jasno, kaj se je dogajalo:

»Kako si uspel brez magije? Očitno si lagal glede običajnih priprav.«

Peter je odvrnil:

»Tukaj sem se naučil preprostega pravila. Ne uporabljaj magije, kjer potrebuješ surovo silo.«

»Zanimiv način. Kako se ti je uspelo tako silovito izstreliti?«

»Dobra stara intuicija. Namesto razmišljanja o koncentraciji energij sem izpraznil glavo in se prepustil. Tako preprosto je.«

Tal je skomignil z rameni.

Profesor Urban je pričakal oba tekača. Najprej je Petru ponudil roko:

»Čestitam! To pa je dosežek za novičkarje. Rezultat sicer ne bo prišel v anale, a šteje le medalja. Ne bom vas moril zaradi nekonvencionalnega teka,« in se je posvetil še Talu. »Vam se ni ravno izteklo. Pričakoval sem malce več od petega mesta in 48:85.«

Tal je skomignil z rameni:

»Danes nisem imel svojega dne. Če bi mi tek uspel, bi imeli dva na prvih dveh mestih. Del misli sem usmeril tudi na 800 metrov. Po Igorjevem včerajšnjem nesrečnem izpadu me čaka težko delo.«

Profesor je prhnil:

»Računamo na vas. Jutri vas čaka še zadnji tek, še zadnja možnost za neposredno uvrstitev na cesarske dijaške igre v Vatikanu. Gospodič Lomnik si je že zagotovil nastop v dveh disciplinah, poleg njega je uvrščen samo še gospodič Petrina. Vsi drugi še morate garati za neposredno uvrstitev.«

Peter je znova pogledal proti častni loži. Še vedno jo je obkrožala množica pozornih mož v oblekah. *Seveda*. Za tem tekom je še nekaj finalnih obračunov, kot so skok s palico, tek na 3000 m, dirka tetra in hekso vpreg, met legionarskega kopja in legionarski troboj. Zvečer pa vrhunec, polfinale gladiatorskih ekipnih bojev.

V garderobi se je hitro oprhal, preoblekel in pohitel na tribuno. Tam ga je že čakala Minka. Takoj sta si, kot bi rekel Miha, izmenjala slino. Minka je zadovoljno šepetala:

»Vse si presenetil. Novček na igrah provinc še nikoli ni odnesel domov medalje, kaj šele dveh. Obe si dosegel brez magije.«

Peter je tiho odvrnil:

»Pravzaprav je šlo za svojevrstno lekcijo magije. Ne misli na nič. Kaj ni to temeljni magijski pouk?«

Pred podelitvijo sta se znova ločila.

Včeraj mu je medaljo podelil neki voščeni lokalni nobilis. Danes bo verjetno podobno.

Peter je stal poleg obeh fantov iz športne gimnazije. Oba sta se izogibala njegove bližine. Niti čestitala mu nista, kar vedno storita drugo in tretjeuvrščeni. Očitno sta se zaradi sramu odpovedala običajni športni etiki.

V skupini, ki je podelila priznanja, je bil tudi mož v škrlatu. Prepoznal ga je. *To bo še zanimivo*.

Komentator je začel:

»Medalje za 400 metrov bo izjemoma podelil častni gost dneva, njegova eminenca ... (kopica titul) ... kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni.«

Množica je začela ploskati in cepetati z nogami.

Kardinal je od načičkanega in živčnega člana komiteja vzel medaljo in jo položil okoli Petrovega vratu:

»Čestitam. S to taktiko brez taktike ste vse presenetili, tudi mene. Zaslužili ste ta triumf. V starih časih bi postali odličen legat, equit, dux ali konzul.«

Peter se je vljudno zahvalil:

»Hvala, vaša eminenca,« in kardinal mu je ponudil roko. Peter jo je sprejel in se rokoval. Tedaj je pritekel novičkar, kardinal se je obrnil in namignil, naj slika. Fant je hvaležno ubogal namig. Kardinal se je vljudno smehljaj in prišepnil:

»Zdaj boste v vseh novičarskih medijih.« Peter je vrnil nasmeh.

Oba, ki sta čakala na srebrno in bronasto medaljo, sta razočarano odkimavala. Kardinal jima je hitro položil medaljo s kratko čestitko, brez stiska rok in urno zapustil prizorišče.

Peter se je nasmehnil obema sotekmovalcema, a sta ga skoraj z gnusom zavrnila:

»Vrni se v svojo luknjo! Ne vem, kako se je lahko kardinal tako ponižal in ponudil roko provincialnemu plebejcu iz barbarske dežele?«

Peter je izdihnil in ju zapustil. Nekateri očitno ne zmorejo prenesti poraza.

*Multi sunt vocati, pauli vero electi.
Veliko je poklicanih, malo izbranih.*

24. Imperatore nobilis Klavdija Avgusta Lorensis

Prva vrsta ob osrednji šolski cesti je pripadala strumnim Templjarjem v svečanih tunikah. Tri metre za njimi so razmestili slavnostno napravljene Geburijance.

Vsak od protokolarnih varuhov je v levi roki držal sulico z zastavico cesarstva, desnica pa je počivala na ročaju meča ali paralizatorja. Hrbte Geburijancem je krila varnostna ograja s samodejnim prožilnikom fluidnega naboja.

Nebo so preletavali gibki letalniki. Izjemno okretna plovila so vzpostavila nekakšen zračni ščit širšega šolskega okoliša, zlasti zaradi preprečevanja vdora nadležnih novičarskih letalnikov.

Vzdolž predvidene poti njenega veličanstva so namestili oddajnike fluidnega mehurja.

Razrede so razporedili po letnikih, vmesne prostore so z rokami na hrbtu zapolnjevali v modre delovne uniforme oblečeni Geburijanci. Ravnatelj Brežnik, pretor Julius in centurij Pompej so molče čakali na koncu amfiteatru podobnega parka. Na drogovich so plapolale zastave cesarstva in Lorensisov.

Šolski orkester je čakal, da zaigra cesarsko in cerkveno himno.

Profesorski kolegij in preostalo osebje šole so čakali za orkestrom. Podravnateljica Normanova je v skladu s protokolom strumno stala ob zastavi šole. Vsi so oblekli svečane šolske obleke.

Peter je opazoval prelete gibkih enosedov:

»Kako nenavadna letala. Videti so kot malce večje lastovice. Najbrž so na fluidni pogon.«

Miha se je zarežal:

»Prihaja princesa tvojih mokrih sanj, a ti nakladaš o letalih. Raje povej, se ti že tresejo kolena?«

Peter je samo nelagodno pihnil.

Teja je vzdihnila:

»Kaj ni to romantično? Princesa prihaja, a njen princ ždi v zadnji vrsti.«

Gospod Draksler je odločno posegel v njihovo čebljanje:

»Tišina! Njeno veličanstvo bo vsak hip tu. Saj nočete, da je prvo, kar sliši za zidovi šole, vaše neumno govorjenje!«

Vsi so umolknili. Peter je s kotičkom očesa opazoval okno nad osrednjim poslopjem. Za velikim oknom v drugem nadstropju je čutil mogočen sijaj fluidov. Skoraj je lahko otipal energije, ki so pripadale samo eni vrsti magov – Slepцем. Priprl je oči.

Velika glavna vrata so se odprla. Najprej so elegantno in skoraj neslišno vstopili štirje bojni stroji in z antenam podobnimi napravami prečesavali okolico. S svojimi natančnimi fluidnimi senzorji so motrili za morebitno grožnjo. Že samo misel na nasilje sproži samodejni odziv.

Otroci so vzhičeni opazovali skoraj štiri metre visoke dvonožne stroje.

Peter je zašepetal:

»Te stroje sem videl v Aquilei. Nisem vedel, da so tako okretni.«

Strojem so sledili Templjarji na dvokolesnikih. Razvrstili so se v varovalno pahljačo. Zatem je zapeljala še povorka limuzin z zastavicami. Izstopalo je mišičasto široko šest-kolesno vozilo. Na strehi je imelo dvocevni fluidni top in tukajšnjo ustreznico radarja.

Tudi limuzine so se razporedile v nekakšno pahljačo. Nazadnje sta vstopila še dva bojna stroja in vrata so se zaprla. Dvignil se je rahlo trepetajoč fluidni mehur.

Orkester je zaigral, otroci so začeli ploskati. Ravnatelj Brežnik se je spogledal s pretorjem in centurijem in pogoltnil slino. V sebi je ponavljal pripravljen govor. Opozorili so ga, da njeno veličanstvo nima rado predolгих izlivov samoumevnosti, temveč raje posluša kratke in iskrene misli.

Vrata limuzin so se odprla. Bojni stroji so se napeli v nekakšen pozor. Najprej so rutinirano izstopili možje v oblekah z grbom Geburijancev na prsih. Bliskovito, z naučeno veščino izkušenih varnostnikov, so preverili bližnjo okolico. Šele tedaj sta iz največje limuzine izstopila Petru znana Geburijanca in odprla zadnja vrata. Topu podobna naprava je obmirovala, a radar je sistematično prečesaval okolico. Grožnjo bi prepoznal, še preden bi lahko koga ogrožala.

Lastovičji letalnik je grobo odgnal novičarsko napravo, ki se je hotela dokopati do posnetka izstopanja princeze iz limuzine.

Ploskanje in vzkliki so dosegli vrhunec, ko sta izstopila elegantno oblečen mož srednjih let in preprosto oblečena mladenka z diademom, zapetim v rahlo nakodrane lase.

Miha je opazil Petrovo motrenje in je zašepetal:

»Verjamem ti, da imaš mehka kolena. Mačka in pol, vredna izmenjave sline.«

Teja ga je nežno sunila:

»Neha j.«

Miha se je samo tiho zarežal.

Pred odbor dobrodošlice je strumno zakorakal nekakšen general, oblečen v razkošno uniformo, in glasno zaklical:

»Njeno veličanstvo, imperatore nobilis, vzvišena gospodična, (zatem je sledilo še precej veličastno zvenečih titul) Klavdija Avgusta Lorensis v spremstvu izobraževalnega skrbnika, princepsa nobilisa (nov seznam veličastno zvenečih titul) Urija Gaja Geldeberta,« in se obrnil proti povorki. Stroji, Templjarji, Geburijanci in spremstvo so naredili koridor do velike limuzine.

Klavdija je prišla Urija pod roko in skupaj sta se napotila proti odboru dobrodošlice. Načičkan general je strumno stopil vstran in vsi so se globoko priklonili.

Klavdija je otožno zrla skozi okno na dvorišče, polnim mož na preži. Bojni stroji so patroljirali ob šolskem obzidju. Vrata so se mehko odprla in zaprla. Obrnila se je in se srečala z opreznim Urijevim pogledom. Na stričevem obrazu je prepoznala skrb.

»Si prepričana, da mladi Pompej sodi na avdienco?«

Klavdija je prikimala:

»Na avdienci morate biti trije. Tako zapoveduje dvorna etika.«

Uri se je zarežal:

»A zdaj jo spoštuješ?«

Skomignila je z rameni:

»Avdienca je,« a jo je Uri odločno prekinil:

»Del uradnih protokolov. Vse vem. Imam neko slutnjo in mi ni preveč všeč.«

Klavdija se je namuznila:

»Kakšno slutnjo?«

»Ne vleci me za nos! Dobro vem.«

»Saj te ne vlečem za nos. Res ne vem, o čem govoriš?«

Uri se ji je približal in jo osredotočeno motril:

»Občutki te izdajajo. Ne pozabi, predvsem sem,« a ni končal stavka. Tokrat mu je Klavdija nevljudno segla v besedo:

»Občutki so varljivi.«

Uri je trdo pristavil:

»Vem, da je mladi Pompej kramljal z mladim gospodičem Lomnikom.«

Klavdija je dvignila glas:

»In?«

»Ne delaj se neumno. Dobro veš, da sem na tvoji strani. Verjetno mu je predlagal, da te zaprosi za roko z avtoriteto Ipsissimusa. Tudi meni je znan tisti kodeks iz 8. stoletja.«

Klavdija je zardela. Uri je oprezno nadaljeval:

»Se zavedaš posledic, če se izkaže, da mladi gospodič Lomnik ni Ipsissimus, temveč le nadpovprečen talent? Veš, kaj te bo doletelo? Si pripravljena na to?«

Klavdijin pogled je padel v tla. Otožno je prikimala, zatem se je vzravнала in trdo odvrnila:

»Vem. A Petra čaka precej hujša usoda.«

Uri jo je prijel za rame in rahlo stresel:

»Ne gre samo zate ali Petra. Tiberij ima precej vpliva na Konstanco. Če te izgubim, bo tvoja ljubka sestra dedinja in zagotovo si bo, ko bo čas, izbrala moža med Tiberiju zvestimi patriciji. Dinastija bo prešla pod popolni vpliv kurije, kar je samo začetek razdejanja zdajšnjega ravnotežja. Omizje zagotovo ne bo zlahka dovolilo zdrsa dinastije pod popolni vpliv kurijskih

kardinalov. Nihče ne bo privolil v uničenje Crowleyjeve dediščine. Nihče,« je trdo zaključil.

Klavdija je nekaj časa molčala, zatem je stisnila ustnice in odvrnila:

»Tudi ti si trdil, da je Peter potencialni Ipsissimus.«

»Seveda sem, saj tudi je. A kaj, če ni? Saj poznaš eno od osnovnih pravil politike,« in je rahlo dvignil glas. »Vedno upaj na najboljše, a pripravi se na najslabše.«

Klavdija je vzdihnila:

»Je, kar je.«

Uri je zavrtel z očmi:

»Je, kar je? Še vedno lahko preprečiš. Namesto mladega Pompeja povabi v spremstvo koga drugega.«

Klavdija je kljubovalno dvignila brado in rezko odrezala:

»**Ne!** Enej bo zraven. On je moj prijatelj v pravem pomenu te besede,« in vzdihnila, »verjetno edini.«

Uri je prhnil:

»Tudi meni je žal, ker se je odločil za templjarski celibat in ne pozabi,« je tiho zaključil, »on je človek Cerkve.«

Popoldan so priredili kosilo njenega veličanstva z izbranimi profesorji. Klavdija je med čakanjem na juho ogovorila centurija:

»Enej, ste že spoznali tukajšnjega posebnega dijaka iz zunanosti? Tistega z medaljami.«

Vsi so se zdrznili. Uri se je spogledal z ravnateljem Brežnikom.

Enej je oprezno, čeprav prijazno, odvrnil:

»Že na dan prihoda sem si vzel čas in ga osebno spoznal. Zanimiv fant.«

Klavdija je prikimala:

»Zna pustiti močne vtise. Se strinjate?«

Enej je zadržano prikimal.

Vmešal se je Uri:

»Klavdija, na avdienci boš spoznala mnoge zanimive dijake in dijakinje te izobraževalne ustanove. Močne vtise znajo pustiti mnogi od njih.«

Klavdija se je nasmehnila:

»Zagotovo. Veselim se srečanja z njimi.«

Uri je ogovoril ravnatelja Brežnika:

»Gospod ravnatelj, letošnji novčki so izredno zanimivi. Še nikoli ni razred gostov z akademskimi rezultati presegel domačinov. Je tako?«

Ravnatelj je pogoltnil slino:

»Res je, a taisti razred gostov je tudi disciplinski rekorder.«

Uri je zožil pogled:

»Res je, a veliko negativnih točk so dobili, kako naj rečem,« je iskal besede in ostro pribil, »s spornimi metodami. Po službeni dolžnosti imam vpogled v poročila centurija Vrsnika in zagotovo ste zaskrbljeni. Je tako?«

Ravnatelj je znova pogoltnil slino in iskal odgovor:

»Gostje iz zunanosti v naš svet prinašajo popolnoma drugačen duševni in duhovni ustroj. Preden jim omogočimo trajno bivanje v našem blagoslovljenem svetu, se moramo popolnoma prepričati o vseh vidikih njihovih osebnosti. Priznam,« mu je pogled za hip omahnil, »postopki za ugotavljanje so včasih precej kontroverzni.«

Uri se je glasno zarežal:

»Lepo ste rekli, kontroverzni. Kaj pa mladi gospodič Lomnik? Uspelo mu je z rekordoma na obeh straneh kaduceja, na disciplinski in akademski strani. Kaj ni tudi to kontroveržno?«

Ravnatelj je oprezno prikimal:

»Vsake toliko pride kakšen vsestranski talent. Mogoče celo eno brez drugega ne gre.«

Uri se je zresnil:

»Kako se znajde slepi profesor pri predmetu, ki zahteva vid?«

Vsi so se spogledali. Uri je očitno užival, da je dregal v neprijetne teme. Tudi ravnatelj je postal nervozen in je negotovo odvrnil:

»O odločitvi šolskih oblasti ne morem podajati mnenja. Če dovolite, profesor Urban po mojem mnenju bolj sodi v učilnico kot v pisarno.«

Uri je zatem ošinil celotno omizje in dejal:

»Tukajšnja magijska gimnazija je edina, ki ima med osebjem Slepca. Zanimivo bi bilo izvedeti, zakaj in kako se je šolska oblast tako odločila?«

Oglasil se je pretor Julius:

»Priatelj Uri, nerad posegam v pogovore, ki se me neposredno ne tičejo, a ne morem si kaj, da ne bi komentiral. Saj ste vendar pomemben magister na ministrstvu, pravzaprav ste sekretar za magijsko izobraževanje. Zagotovo bi lahko našli odgovor pri ministru Bartolloneju. Je tako?« je povzročil še nekaj mrmranja. Enej in Klavdija sta se spogledala.

Uri je rezko odvrnil:

»Žal me nihče ni vprašal za mnenje.«

Vmešal se je centurij Pompej:

»Priatelj Uri bo gotovo našel odgovor na ministrstvu in zdi se mi, da je takšen pogovor primeren za čas po kosilu. O tem je primerno razpravljati ob kozarčku alkimije za izboljševanje prebave. Se strinjate?«

Vsi so z olajšanjem prikimali. Uri je sumničavo ošinil Eneja, ki se je samo vljudno nasmehnil. Oglasila se je do zdaj molčeča Klavdija:

»Tukaj smo še drugi in raje bi se pogovarjala o čem prijetnejšem,« in je znova vse dostojanstveno premerila. »Stric Uri, pretor Julius in centurij Pompej, vsi vi pripadate gentes maiores, torej ste najprimernejši, zato vas prosim, da ste v mojem avdienčnem komiteju.«

Uri je nagrbančil čelo:

»Se ne bi odločila za koga drugega?«

Klavdija je tiho odvrnila:

»Naj namesto tebe pokličem koga iz mesta? Ne bi se spodobilo, da bi sedeli med opazovalci.«

Uri je zlovoljno prhnil:

»Nisem tega mislil.«

Klavdija se je navihano nasmehnila:

»Torej smo dogovorjeni!« in si z Enejem pomežiknila.

Centurij Pompej je namignil obema osebnima Klavdijinima Geburijancema. Urno sta zapustila veliko sobo z ogromno teraso z razgledom na Lubliano z zasneženimi Alpami v ozadju. Ponudila mu je fotelj in tudi sama je sedla nasproti. Oprezno je začela:

»Stric ni preveč navdušen nad načrtom. Saj si videl, o čem se je pogovarjal še pred juho. Na vsak način je hotel provocirati.«

Enej je odvrnil:

»Zaveda se, da poročila, ki jih dobi na mizo, romajo tudi k Tiberiju. Na trnih je, ker se Tiberij ne odziva. Bega ga zamenjava cerkvi lojalnega profesorja Alojza Urbana in skoraj v istem času so disciplinsko izključili starejšega dijaka Igorja Trobentnika. Pozanimal sem se. Tudi Trobentniki so aktivni v lokalni Cerkvi. Ministrstvo je na šolo poslalo Slepca, ki zagotovo natančno spremlja astralne fluide in piše poročila. Veliko je na kocki in Uri

lahko z malce smole izgubi vse. Čeprav je sekretar za magijsko izobraževanje, so ga pri tej zadevi elegantno izključili.«

»Razumem. A če ne tvegam, me bodo porinili v objem politično najprimernejšega patricija. Moje življenje bo zreducirano na rojstvo naslednika nove dinastije. Presneto,« je jezno siknila, »saj sem zgolj maternica bodočega vladarja. Zanje nisem človeško bitje s svojim mnenjem in čustvi, temveč politično orodje,« in se našobila s prekrizanimi rokami. »Raje sem v samostanu! Bom vsaj obdržala dostojanstvo.«

Enej je tiho pripomnil:

»Peter je pripravljen. Si ti pripravljena nanj, če se izkaže, da je to, kar mnogi sumijo ali upajo, da je?«

Globoko je vzdihnila:

»Pripravljena sem na vse mogoče izide.«

Enej je ohrabrujoče dodal:

»Potem je prav. Moj glas imaš. Pripravljen sem tudi za najslabšo možnost.«

Klavdija je zaskrbljeno dodala:

»Še nekaj me bega. Zakaj stric ni niti poskušal prepričati Petra, naj odstopi?«

Enej je oprezno odvrnil:

»Stric je previden, saj zaradi Slepca noče drezati v napačno gnezdo. Saj si videla, kako se je poigraval pri kosilu.«

Peter se je ogledoval pred ogledalom:

»Šele v zadnjem semestru prvič oblačim svečano šolsko uniformo.«

Teja se je zahihitala:

»Pred njeno veličanstvo ne moreš v delovnih capah.«

Miha je navihano navrgel:

»Kako bi se splazil v bližino njene kikle, če ne bi bil na seznamu?«

Peter ga je robato pogledal:

»Pač ne bi prišel. Pa kaj? Če bi bil bog pravičen, bi se ti rodil kot polž lazar, a ker je milosten, si se rodil kot slinasti človeček Miha.«

Teja se je veselo zasmejala:

»Pa te je.«

Prišla je še Tamara in se zavrtela:

»Kakšna sem?«

Teja se je zahihitala:

»Lepa. Večkrat bi lahko poudarila trepalnice in ličnice. Pa vzravnana bodi, ne grbi se in ne štorkljaj. Imaš kaj treme?«

Miha je veselo dejal:

»Pokaži mlademu centuriju, da je celibat mogoče slaba odločitev.«

Tamara se je znova navdušeno zavrtela:

»To je še bolj kul od srečanja s kakšno rock zvezdo.«

Veselo razpoloženje je prekinila podoba, ki je oživela na stenskem ogledalu:

»Izbranca N4, odpravita se proti A2. Preden vstopita pred njeno veličanstvo, morata čez varnostni pregled.«

Peter in Tamara sta se spogledala. Peter je zašepetal:

»Čas je,« za hip segel v žep in otipal v žamet zavit magijski prstan. Priprl je oči in umiril fluide. *Neviden sem. Moj duh je prozoren in zanj ni ovir. Hvala patru za vsako minuto vadbe.*

Tamara se je vrnila po slabih petnajstih minutah. Vsa vzhičena je skoraj šepetala:

»Izjemna je. Vprašala me je, kako je z mojim mlajšim bratom?

Pomisli, pozanimala se je o meni. Res je prava princesa, ki ji je mar za ljudi. Neverjetno. K njej bi v uk poslala naše uradnike.«

Peter se je komaj opazno nasmehnil.

Vrata so se odprla in vstopil je v A1.

Gromki glas ga je najavil:

»Vaše veličanstvo, prišel je Peter Lomnik, novček iz zunanosti, dobitnik dveh atletske medalj na lanskim dijaških bienalnih igrah provinc.«

Petrov pogled se je srečal s Klavdijinim. Vse je delal, da ga občutki ne bi izdali. Centurij Pompej se je nasmehnil, a nobilis Geldebert in pretor Julius sta ohranila dostojanstveno resnobo. Vso pozornost je namenil deklici pred sabo. Tretjič se je znašel pred njo, tokrat z osebnim magijskim prstanom v žepu, ki bo postal zaročni prstan. Brez Andreasa in Georgija ga verjetno ne bi mogel pretihotapiti mimo detektorja kovin. V ravno pravem trenutku sta ga pospremila v čakalnico in zaprepačenim Templjarjem in Geburijancem razložila, da zanj osebno jamčita.

Na označenem mestu je obstal in hotel narediti, kar je veleval protokol, a ga je Klavdija prehitela:

»Mladega gospodiča Lomnika že poznamo, zato ni potrebe za suhoparni spoznavni protokol,« in se hudomušno nasmehnila. »Raje prijateljsko poklepetajmo. Je tako?« Na kratko se je spogledala s spremstvom.

Geldebert in Julius sta si izmenjala zmedene poglede. Mladi Pompej je ohranil brezbržen izraz. Klavdija še nikoli ni tako prekršila protokola. Peter je nemo prikimal. Znašel se je v zadregi. Klavdija je vanj izostrila svoje temne oči:

»Peter, se spomnite, kaj ste mi obljubili med igrami?«

Peter je pogoltnil slino in negotovo odvrnil:

»Vaše veličanstvo, tega se ne dá pozabiti.«

Klavdija je razposajeno zaploskala:

»Nehajte s tem vaše veličanstvo. Tako se prijatelji med sabo ne ogovarjajo. Je tako?« se je obrnila proti mlademu Pompeju, ki je oprezno prikimal, zatem se je znova posvetila Petru:

»Saj sem vedela. Patricijski čut se včasih znajde tudi v telesu plebejca. Se strinjate?« je pobarala centurija Pompeja.

»Vsekakor, vaše veličanstvo« in s koticom očesa je namignil Petru.

Uri je hotel nekaj reči, a mu je Klavdija spretno segla v besedo:

»Se strinjaš s prijateljem Enejem?« Uri je samo hitro izdihnil in nagrbnčil čelo.

Peter je iz žepa izvlekel žametni ovoj, ga odvil in pokleknil. Priprl je oči in na hitro ponovil vse, kar se je naučil o brzdanju telesa.

Kljub nadzoru se mu je čelo orosilo. Vsi zvoki so potihnil, vonji izginili in zrak je obstal v zamrznjenem času. Med prisotnimi je završalo, a sam tega ni slišal. Utrip srca je vse preglasil. Naenkrat ni bil več popolnoma prepričan o tem, kar se je namenil storiti. Še sreča, da se ni videl v ogledalu. Klavdija je vstala in sestopila do vznožja improviziranega prestola:

»Vstani, Peter. Mi želiš kaj povedati?« je s tikanjem znova prekršila protokol.

Peter je še kar klečal in glasno dejal:

»Vaše veličanstvo, z avtoriteto Ipsissimusa vas želim prositi za roko. Čas je za od Boga blagoslovljeno dinastijo, rojeno iz krvi božje daritve,« je vstal in ji ponudil prstan. Klavdija se je obrnila proti avdienčnemu komiteju:

»Spoštovani nobilisi, lahko kdo potrdi možnost, da je ta novček iz zunanosti lahko Ipsissimus?«

Nekaj sekund grobne tišine je prekinil trdi glas centurija Pompeja:

»Jaz, Enej Gnej Pompej, nobilis gentes maiores, zaobljubljen v templjarski celibat, pripadnik in *militaris* osebne prelature Templjarjev, potrjujem možnost, da je novček Peter Lomnik Ipsissimus. Predlagam, da se opravi astrološka sistematika in potrdi ali ovrže moje mnenje glede tega.« Spustil je pogled na Klavdijo, ki je iztegnila roko in ponudila prstanec:

»Peter Lomnik, je prstan blagoslovljen?«

Peter je odvrnil, kot je veleval protokol:

»Prstan je blagoslovljen z avtoriteto svete Cerkve.«

Klavdija je olajšano ponudila dlan z iztegnjenimi prsti:

»V skladu s kodeksi sprejemam tvojo zaročno ponudbo in ta prstan, ki mi ga ponujaš v znak nezlomljive vezi pred božjim obličjem.«

Peter je trepetaje potisnil prstan na vitki Klavdijin prstanec in plašno vstal. Klavdija se je obrnila, prijala njegovo roko in jo dvignila v zrak:

»Predstavljam vam svojega zaročenca Petra Lomnika! Njegovo ime je znak božjega pečata.«

V dvorani je završalo. Ves ta hrup je šel mimo Petra, ki je priprl oči in se prepustil občutkom. Lebdel je med budnim in sanjskim.

Peter je dvorano zapustil v spremstvu Templjarjev. Od trenutka Klavdijine privolitve je postal najstrožje varovana oseba in do astrološke sistematike je dobil pravice nobilisov, pravzaprav patricijev gentes maiores in članov gralove družine. To je tudi pomenilo, da ga čaka izolacija pred zunanjim svetom plebejcev.

Miha in Teja sta mu razburjeno zaklicala:

»Kaj si ušpičil? Kam te vodijo?«

Peter je samo odmahnil z glavo. Vsi zvoki, vonji in slike so švigali mimo pozornosti. Razmišljal je samo o tem, kar je ravnokar storil. *Fant, saj še nisi star niti šestnajst let in zaprosil si hčer gospodarja Evrope.*

Andrej in družčina so se zmedeno spogledovali. Aleš se je kislo zarežal:

»Malce težko ga bomo dosegli. Vsaj vemo, zakaj nas je vedno presenetil. Ko bi prej vedeli.«

Andrej je jezno siknil:

»Ga bo že našla usoda. Mora ga! Saj menda ne mislite, da bodo prečastiti očetje cesarstva roko prvorojene predali umazanemu uvoženemu plebejcu?«

Teja je ob tem vzdihnila:

»Kako romantično. Zaprošil jo je za roko.«

Miha je prhnil:

»Zato so ga odpeljali kot zapornika,« in vzdihnil, »saj tudi je zapornik.«

Skoraj porinili so ga v veliko sobo popolnoma izoliranega dela stavbe za goste. Vrata so se zaprla in v prevelikem prostoru je ostal popolnoma sam. Razgledal se je po ogromnem prostoru z nekaj malega pohištva.

Na steni so visele zastave cesarstva, cerkve in Lorensisov.

Oprezno je stopil do okna. Zagledal je Geburijance in Templjarje, ki so naredili neprebojni koridor okoli posebnega vhoda v hišo gostov. Pustili so ga samega.

Otožno je opazoval vrvež. Dijaki in dijakinje so v skupinah oprezali okoli varovalnega koridorja. Zdaj verjetno že vsi na šoli vedo za njegovo potezo. Na srečo je bil tukaj in se je izognil poslušanju komentarjev. Vročica ga je oblila ob misli na

astrološko testiranje. Vtisi dejanja so ga šele začeli loviti. Odklopil se je od sveta, ki ga je komaj malo spoznal. Prijatelji, družina ... Vsi so naenkrat postali nedosegljivi.

Dan se je počasi prevesil v večer. Od kosila ni še ničesar zaužil, zato se je oglasil želodčni protest.

Vrata so se odprla in vstopili so nobilisi Uri Geldebert, Aurelis Julius in Enej Pompej. Opazil je Templjarje, ki so stražili vzdolž hodnika in pred vrati. Ničesar niso prepustili naključjem. Peter se je kratko priklonil.

Najprej je spregovoril Uri:

»S svojim dejanjem si odločilno posegel v cesarsko ureditev. Se zavedaš posledic? Čeprav po merilih cesarstva nisi polnoleten, si polno odgovoren za to, kar si storil. Ni odstopnice!«

Peter je oprezno prikimal. Besedo je prevzel pretor Aurelis:

»Mladi gospodič, s to drzno potezo ste mnogim nobilisom na najpomembnejših položajih zadali precej nejevolje in glavobolov. Menjave dinastije se ne dogajajo zaradi zaljubljenosti dveh mladih.«

Enej je na obrazu ves čas visel malce navihan nasmešek.

Peter je vse tri odmeril in ponižno prosil za besedo:

»Plemeniti gospodje, smem spregovoriti?«

Vsi trije so prikimali in Peter je najprej zakašljal in živčno zajel sapo:

»Kodeksi dovoljujejo plebejcu s potrjenim potencialom Ipsissimusa, da zaprosi za roko dedinjo cesarskega prestola,« glas mu je otrdel, »in s tem postane začetnik nove dinastije. To se sicer še ni zgodilo iz preprostega razloga. Še nikoli ni pojav Ipsissimusa sovpadel s cesarjem brez moškega dediča.«

Nobilisi so se spogledali, Enej je veselo pripomnil:

»Dobra ocena položaja. V najkrajšem možnem času bo Ženitni komite organiziral astrološko sistematiko. Vsi želimo, da je vaš status Ipsissimusa čim prej potrjen,« in po kratkem predahu trdo dodal, »ali ovržen. Njeno veličanstvo bo kmalu staro sedemnajst let in v nobenem primeru ni veliko časa. Do konca testiranja boste popolnoma odrezani od sveta. Popolnoma. Tudi po morebitnem pozitivnem izidu sistematike bo o vaših socialnih stikih odločal za ta namen imenovan triumvirat dvornih cenzorjev.«

Peter je vzdihnil:

»Čaka me torej izolacija.«

Uri je trdo prikimal:

»To je cena, ki jo morate plačati za svoje dejanje. Ženitni komite smo že obvestili in je sprejel zaročno ponudbo. V primeru pozitivnega rezultata testov boste premeščeni na cesarsko posestvo Capri.«

Aurelis je suho pripomnil:

»Naj se vas Bog usmili, če niste Ipsissimus.«

Nepoškodovana resnica 7: O pogumu in tveganju

Tiberij Valerij Sangiovanni si je veselo pomel roke. Kardinal James Kirk je zmedeno nagrbnčil čelo:

»Ne razumem, zakaj vas novčkova poteza navdaja z zadovoljstvom?«

Tiberij se je zavalil v udoben fotelj in dovolil, da ga božajo zgodnjepomladni sončni žarki:

»Jim, zakaj imaš te negativne misli? Peter je izreden fant, a je iz zunanosti in do razvoja moči mu še veliko manjka. Prav sem

storil, ker sem se srečal z njim, mu okoli vratu obesil medaljo in tudi kasneje pokazal neke vrste prijateljstva. Najpomembneje je, da se me Peter ne boji, saj nima nobenega povoda za strah. To je ključno. Kar je storil, je izjemno pogumno in drzno dejanje. Ugotovil sem, da za tem dejanjem ne stoji prijatelj Uri, temveč centurij Pompej. Pravzaprav je bil Uri temu precej nenaklonjen, a tega ni javno pokazal, niti ni mogel ukrepati. Brzdal ga je Slepec na šoli. Vidiš, koliko dobrega naredi pravočasen poseg?»

Jim je dvignil obrvi:

»Centurij Pompej? Enej Gnej Pompej? Nesojeni patricij in dominus Pompejev?«

Tiberij se je zarežal:

»Ste presenečeni? Jaz nisem. Mladi Pompej je Klavdijin otroški prijatelj in v akcijo ga je vodil samo plemeniti krščanski altruizem. Skratka,« je zaključil. »Ta zaročna ponudba se je zgodila iz nesebičnih namenov iskrenega prijatelja. V njej ni nobene pretkane politike ali želje po nadzoru. Najpomembneje je,« in ustnice se mu razširijo od zadovoljstva, »da ni prišla iz krogov Omizja.«

Jim je skomignil z rameni, saj mu je bilo vse manj jasno:

»Kaj, če se pokaže, da novček je Ipsissimus?«

Tiberij je ravnodušno odvrnil:

»Prvi mu bom čestital in mu ponudil pomoč, saj jo bo še kako potreboval pri soočenju s političnimi zvermi Vatikana in preračunljivimi magusi velikih cehov Omizja Kdor prvi pride, prvi vzame.«

Jim je zavrtel z očmi:

»Zdaj še manj razumem.«

»Seveda ne razumeš. Pozabljaš, da sem tudi Magister Templi, nič slabši od prijatelja Urija. Ipsissimus pomeni astrološke

parametre kombinacije zunanje in notranje krize. Peter bo ključna oseba reševanja krize in želim biti v njegovi bližini. V tihi anonimnosti začni s pripravo kriznega štaba za analitiko kriznih parametrov. Ampak pazi!« je rahlo dvignil glas. »Nočem publicitete ali nepotrebne pozornosti. Člane štaba izberi pazljivo in poskrbi za diskretno sodelovanje z našimi komiteji. Vse naj bo pod harpokratovim pečatom tišine.«

Jim je nejevoljno odkimal:

»O kakšni krizi govorite? Kakšnem štabu? Harpokratov pečat?«

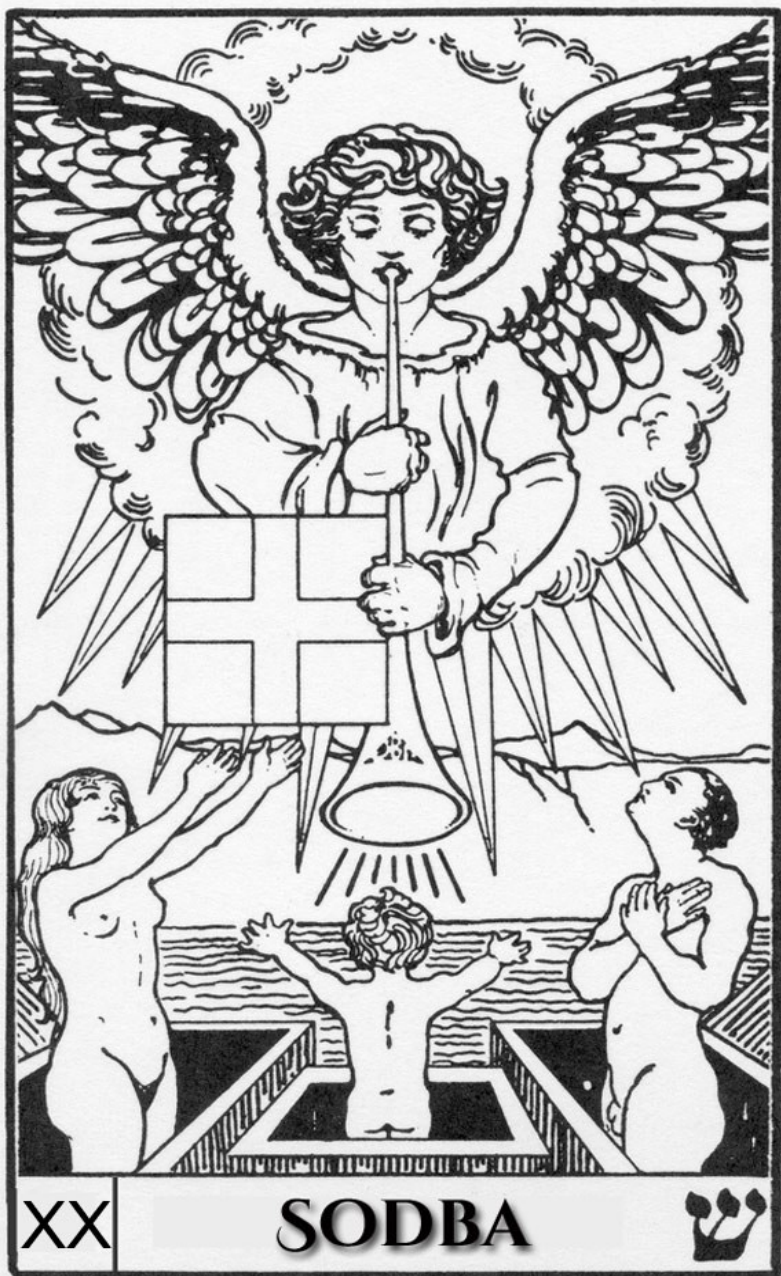
Tiberij je vanj uperil svoj značilni pogled roparice:

»Kriza je pred vrati, to mi je popolnoma jasno. Notranja kriza temelji na pritisku magijskih cehov po še večji neodvisnosti, pravzaprav bodo zaradi zunanjih okoliščin zahtevali proste roke pri vodenju vojne legature in položaj magister milituma. Moramo se pripraviti na takšen razvoj dogodkov in izračunati potrebne ukrepe.

Pogumni tvegamo, saj lahko samo s tveganimi in pravočasnimi ukrepi dosežemo svoje svete cilje. Pritisnil sem na komite, da pospeši Petrovo sistematiko. Čakanje nikomur ne koristi. Omizje niti ne skriva svojih priprav na naslednji korak. Ob izbruhu zunanje krize želijo klerike Cerkve ponižati v nepomembno vlogo tolažnikov prestrašenih,« in veselo je razširil roke. »In ja, harpokratov pečat. Sem za magijo v naši službi.«

Jim je spustil pogled v tla. Znova ni vedel, kam šef meri in kaj namerava.

Tarot adut XX: Sodba (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

Dodatek 1:
Zgodovina
Sveto rimskega cesarstva

Propad antičnega Rimskega imperija

Rimski imperij je predstavljal vrhunec antike, takrat je Sredozemlje in znaten del Evrope živel pod enim *cezarijem* iz Rima. Padec je prišel stoletjih vladavine Sredozemlju (Mare Nostrum). Strahota propada civilizacije je bila sorazmerna njenemu veličastnemu vrhuncu.

Težave so sicer ves čas pestile največji svetovni imperij. Nепrestano so se izmenjevali dvorni udari, nemirne meje in epidemije. Cesarstvo je v vitalnih časih iz vsake krize izšlo še sijajnejše, veličastnejše in večje.

A sčasoma se je cesarstvo utrudilo in izgubljalo je smelost. Cesarji zadnjih dvesto let niso več hlepeli po novih ozemljih, niso želeli osvajati in širiti imperija. Posvečali so se zgolj ohranjanju obstoječega, kar vodi v stagnacijo. Dragi bralci, drage bralke, znak propadanja je krčevit boj za zaustavitev drsenja v nazadovanje. V teh časih propadanja in tonjenja v bedo je uspeh že zgolj ohranitev obstoječega. Vsak konec rasti in volje za širjenje prinaša širjenje duhov propadanja in umiranja. Območje miru in sorazmerne blaginje je postalo plen mejnih območij, ki nikoli niso doživela dolgega obdobja varnega miru in blaginje.

Znameniti Evzebij Sofronij Hieronim, senator, filozof in kardinal, je na adventni dan leta 387 vzkliknil:

»Bratje senatorji! Bojte se dne, ko bo vrhunec vaših uspehov zgolj to, da imate enako kot ob prejšnjem adventniku! Bojte se dne, ko bo moral vaš služabnik z bičem odganjati prosjake na forumu! Zgrozite se ob misli, da mora legionar na meji odganjati brezštevila ljudstva, lačna luči naše civilizacije!«

Te besede so bile izrečene na osnovi dogodkov na vzhodu.

Po dveh stoletjih letargije se je sredi 3. stoletja na vzhodu pojavil Hunski imperij, zato so v begu pred novo silo na meje cesarstva pritisnili narodi z vzhoda. Istočasno je v cesarstvu izbruhnila epidemija nove vrste gripe, ki je pomorila tretjino prebivalstva vzhodnih provinc in petino do četrtno v osrednjih deželah.

Ker to še ni bilo dovolj, je prišla nekajletna izmenjava katastrofalnih suš in poplav. Begunci, bežeči pred divjim Hunskim imperijem, so v milijonih oblegali utrjeno vzhodno mejo in jo konec 3. stoletja dokončno zlomili. Vsega vajena vitalna ljudstva z vzhoda so v milijonih vdrla v imperij, ki se ni mogel ubraniti teh nepreglednih množic. Bliskovito so zasedali plodne ravnine in gričevja severno od Alp.

Kljub vsemu je po nekaj desetletjih kaosa le prišlo do nekakšnega sporazuma o sobivanju. Poglavarji priseljencev so z oslabelo, ne pa tudi nemočno cesarsko oblastjo sklenili sporazume. Cesarstvu je prav prišla sveža kri, ki je zapolnila utrujeno pokrajino. A ta kri ni prinesla sijaja nove ekspanzije, temveč je dolgoročno razredčila že dovolj oslABLJENO rimsko kri. Pax Romana je že zdavnaj izgubil svojo moč. Za dokončen zlom je bila potrebna samo dovolj konkretna preizkušnja.

Prišla je kmalu ...

Hunski imperij je konec 4. stoletja pljusknil ob mejo cesarstva in samo priseljencem, ki so že imeli izkušnje s hunsko brutalnostjo, se je lahko zahvalilo, da brezštevilna horda ni že ob prvem naletu prebila *limesa* in se razlila po vzhodnih in severnih provincah.

Poleg zunanje nevarnosti je srce Imperija razžirala duhovna erozija. Takrat se je rodila nova, prej neznana vrsta nasilja, prelivanje krvi v imenu vere.

Stari kulturi so se krvavo spopadali z novo vero iz Judeje, ki se je imenovala po svojem ustanovitelju, Jezusu Kristusu. Novi kult troedinega boga je opustošil stare vere in starodavne magijske cehke pogнал v ilegalo. Zgodovinarji magije si niso enotni, kako in zakaj je novi verski kult tako učinkovito pometel tudi z magijskimi cehi. Obstaja sicer nekaj teorij, a nobena ni akademsko dokazljiva.

V verskih vojnah, ki so poleg vseh nadlog pretresle cesarstvo v drugi polovici 4. stoletja, so antični magijski cehi skoraj popolnoma izginili. Krščanstvo si je priborilo osrednjo vlogo in spretno izkoristilo najtrdnjšo valuto – strah.

Zakrčeno cesarstvo je tako dočakalo zadnje dejanje drame ...

Zadnje dejanje - Somrak antike

Leto gospodovo 390

Teodozij I Veliki je leta 390 odstranil svojega mladega magistra militum Oktavijana Galbo Juliusa. Mladi Oktavijan je leta 388 prečkal Antonijev zid na meji s Kaledonijo in v dveh letih zasedel že preko deset tisoč kvadratnih kilometrov ozemlja. V Rim je poslal plen in tisoče sužnjev. A namesto triumfa je mladi Oktavijan padel pod noži pretorijancev. Ostareli cesar ni verjel, da je mladenič šel v osvajanje za slavo cesarstva in ne zato, da bi na krilih slave odstranil svojega cesarja.

Po Oktavijanovi odstranitvi so Kaledonci do leta 393 povrnili izgubljeno, zasedli ozemlje od Antonijevega do Hadrijanovega zidu in zatem v letu 394 dvakrat zapored vdrli preko Hadrijanovega zidu. V besu maščevanja so hudo opustošili obmejna območja in ujeli skoraj deset tisoč sužnjev.

Ravno tragični umor mladega patricija Oktavijana je potrdil prepričanje, da takratno cesarstvo ni bilo več sposobno ozemeljskih širitev. Hitro je prihajal čas katastrofalnega konca.

Izkazalo se je, da je bil Teodozij zadnji veliki rimski cesar antike.

Leto Gospodovo 395

Rimsko cesarstvo se je razdelilo. Zadnji veliki cesar, Teodozij I Veliki, je oblast na vzhodu predal Arcadiju I. Teodozij je temeljito očistil vojsko morebitnih zarotnikov in samega sebe razglasil za vrhovnega poveljnika (magister militum). Tako obglavljena vojska se je kmalu znašla pred izzivom obsežnega barbarskega vdora.

Leto Gospodovo 402

Zahodni rimski cesar Honorius Avgustus je pobegnil iz Rima, preden so ga zasedli in oplenili Vandali, eno od ljudstev, ki so po vstopu v cesarstvo še vedno iskali svoj prostor pod soncem. Ker je Vandalom uspelo tako zlahka, so plenilskemu klicu sledili še drugi, vse do bridkega konca leta 476. Rim je v teh letih doživel kar tri plenjenja. V

dvajsetih kaotičnih letih so se zvrstili cesarji Konstans II, Konstantine III, Konstantius II, Joannes, da bi leta 423 zavladal Valentinian III. Cesar je bil navkljub dobi razkroja izredno sposoben upravitelj in njemu gre zasluga, da je cesarstvo preživel še pol stoletja, saj bi zlahka klonilo že veliko prej ...

Leta Gospodova 445 - 453

Cesarstvo je ravno v času Valentiniana doletela katastrofalna nadloga – hunski kan Atila, Flagellum dei. Ogromno hordo je razdelil na dva dela in na dveh mestih zlahka prebil skrhano mejo. Večji krak je prodiral severno od Alp, drugi, manjši, južno. Zadnji veliki magister militum starega Rima, Flavio Aecio, je sprva hotel vse moči posvetiti južni hordi, ki je po njegovem mnenju predstavljala večjo grožnjo za Italijo. Odločni cesar Valentinian III ga je prepričal, da gre samo za slepilni maneuver, saj bo glavnino udarca prinesla trikrat večja severna horda in njen vdor v Galijo bi pomenil katastrofo.

Cesar se je vrnil v Rim in Aeciju pametno dovolil taktiko izčrpavanja velikanskih hord. To se je kmalu obrestovalo.

Južna horda se je po zasedbi in porušenju Aquincuma razdelila na dva dela. Obe sta za sabo puščali uničenje in smrt. Južni krak so s taktiko izčrpavanja ustavili s pomočjo vzhodnega cesarja Marciana pri Margusu. Preostanek južne horde so po spretnem izčrpavanju, umiku vsega živeža, z ljudmi vred in skoraj gverilskimi napadi, popolnoma uničili pred Mediolanumom.

Tudi velikansko severno hordo (po nekaterih podatkih naj bi imela 500.000 vojakov, od tega je bila petina hitrih konjenikov) so izčrpali z enako taktiko požgane zemlje, umikom ljudi in živeža. Pri Tolosi je prišlo do pomembne bitke, ki je znatno oslabila hunsko hordo, kar je bil uvod v njen poraz.

Šele na znamenitih *Catalaunium agris* so pod poveljstvom magister milituma Aecija in vizigotskega vazala Teodozija II popolnoma porazili Hune in Atilo ubili. V naslednjem letu se je hunska oblast razkrojila in imperij se je vrnil na svoje stare meje. Zaradi pomoči pri uničenju

hunske nevarnosti je Aecij radodarno delil vazalne listine. Valentinian se je ustrašil Aecijevega vpliva v vojski in med vazali, zato ga je dal zahrbtno usmrtiti 21. septembra 454. Ta dan v sodobnem cesarstvu obeležujejo Aecijev krvni dan, ki ga v Koloseju počastijo z veličastnimi gladiatorskimi igrami.

A poenotenje in zmagoslavje nad Huni je predstavljalo samo kratko epizodo luči v obdobju somraka starega cesarstva. Ravno Valentinianov obračun z Aecijem je znova dokazal, da v poznem cesarstvu ni več možnosti sobivanja sposobnega cesarja in sposobnega magistra milituma. Vedno bo nekdo padel pod noži zarotnikov. Tudi Valentinian je leta 455, samo leto po Aecijevem umoru, končal pod noži atentatorjev. Nasledil ga je nesposobni paranoik Petronius Maximus (Petronij Veliki), ki je bil velik samo po nazivu, ne pa po dejanjih. Leta 456 so Vandali izkoristili šibkost vladarja in še enkrat izropali Rim.

Prestolnica se je znova selila v Ravenno. Zahodni del cesarstva je razpadal na vse bolj neodvisna kraljestva donedavnih vazalov. Petronija je nasledil Avitus, ki ni dolgo užival propadajočega prestola. Sledili so mu Majorian, Libius Severus, Anthemius, Olybrius in Glycerius, ki ga je leta 474 odstranil eden od lokalnih barbarskih poglavarjev, ki so oplenili še Ravenno. V zmešnjavi se je najbolje znašel Julius Nepus.

A to je bilo samo pobiranje koščkov na odprtem trupu.

Leto Gospodovo 474 - 476: zadnji rimski cesar antične dobe

Julius Nepus se je po kronanju za rimskega cesarja vrnil v Rim. Takrat so pod neposredno cesarsko oblastjo ostali samo Italija, Dalmatia, Norik in obe Panoniji. Ta oblast je bila bolj ali manj precej šibka, saj so bili resnični vladarji lokalni barbarski poglavarji, formalno le najemniki Rima.

Gotski general, Flavius Odoaker, je leta 475 krvavo odstavil Juliusa Nepusa. Pri tem so Rim oplenili, popolnoma nedotaknjen je ostal samo Vatikan, kamor se je zatekel odstavljeni cesar. Odoaker je po končani

krvavi žehti nastavljal marioneto, mladoletnega Juliusovega nečaka, Romulusa Avgustusa.

Flavius Odoaker je spomladi 476, po dobrega pol leta neformalne vladavine, zajel skoraj otroka cesarja Romulusa Avgustusa. Senat mu, v vlogi magistra militum, ni dovolil zasedbe tretjine Italije.

Ugrabil je tudi bivšega cesarja Juliusa Nepusa in v isti noči, 24. marca 476, ubil tako Nepusa, kot Avgustusa. Ta datum zaznamuje konec antične dobe.

Njegove horde so v besu dokončno in popolnoma razdejale Rim, znova je ostal nedotaknjen samo Vatikanski grič, kamor se je zatekla večina senatorjev. Nekateri kronisti to čudežno rešitev Vatikana pripisujejo skrivnemu posegu takrat ilegalnih magijskih cehov.

Papež Simplicij je pogorišče Rima preimenoval v Vatikan in 13. 10. 476 priznal Flaviusa Odoakerja za vladarja Zahodnega rimskega cesarstva. S tem je Odoaker postal vladar cele Italije. Vse druge dežele je prepustil kaosu razkroja.

Klodvik I Merovinški, Borgdunijski kralj, se je 1. 11. 476 poročil z Lidijo Nepus, vdovo umorjenega cesarja Juliusa Nepusa in s tem izzval Flaviusa Odoakerja.

Leto Gospodovo 478

Dobro organizirana vojska Klodvika I je v dveh bitkah razbila demoralizirane ostanke rimskih legij, pravzaprav na hitro zbrano mešanico raznih plenilcev Italije. Bliskovito je zasedel Vatikan, kjer se je dal krstiti papežu Simpliciusu in prestrašeni senat ga je rade volje priznal za rimskega cesarja. Takoj po kronanju je naredil načrt obnove razkrojenega cesarstva. Vnovična združitev cesarstva je padla na pleča njegovih dedičev, zlasti najstarejšega sina Klodvika II.

Že takrat so se pojavila ugibanja o tem, da so Merovingi poganjek gralove družine.

I. DINASTIJA: MEROVINGI

Rojstvo Svetega rimskega cesarstva.

Leto Gospodovo 496

Klodvik II in ostareli papež Gelazij I sta 13. decembra 496 sklenila sporazum in cesar je postal defensor religio, branilec vere. Rimsko cesarstvo je postalo popolnoma krščansko in se je preimenovalo v Sveto rimsko cesarstvo in je kot potrditev prvenstva vatikanskega krščanstva prevzelo tudi grb in zastavo Vatikana. Cerkev in posvetna država sta postali eno. Hitra združitev je bila po mnenju zgodovinarjev posledica delovanja magijskih cehov. Ti so, čeprav v ilegali, najbolj zaslužni za tako uspešno obnovo cesarstva. V naslednjih 40 letih se je cesarstvo vrnilo v svoje nekdanje dežele. Marsikje so se samo najstarejši spominjali rimskega orla in praporov legij.

Leto Gospodovo 540

Po pol stoletja je bilo cesarstvo znova močno in pripravljeno na širjenje. Severne legije pod poveljstvom Horacija Junonisa Tullija so izkoristile dinastične bojne v Hunskem imperiju in se odločile za prestop mejne reke Ren. Dobro pripravljena vojska je popolnoma presenetila hunske postojanke.

V dvoletni kampanji so rimske legije po nekaterih podatkih Hunom povzročile izgubo preko 150.000 vojakov in zajele skoraj milijon sužnjev. Kampanja se je zaključila na zahodnem bregu Odre. Najdragocenejši plen so predstavljali severni goblini. Ustanovili so rimsko kraljestvo Germanija (Regnum Germania).

Konzul in kasnejši magister militum, Gaj Avgustus Julianus, je cesarstvu brez boja povrnil tudi vse afriške province in Klodvik III je Justinijanu I Velikemu, v skladu s pogodbo iz Ancyre, predal ključ Aleksandrije in s tem Egipta.

Perzijsko cesarstvo se je znašlo v defenzivi zaradi državljanske vojne med arijanskimi magi in mitrejskimi pravoverci.

Koncil v Vatikanu je jeseni leta 539 obsodil vse magijske dejavnosti. V zahvalo za pomoč pri združevanju cesarstva je koncil ustanovil Veliko inkvizicijo. Njena naloga je bila pogrom nad »heretiki«, kot so rekli pripadnikom magijskih cehov. Krst v vatikansko vero je postal obvezen pogoj za pridobitev ali ohranitev državljanskih pravic. Magijski cehi so skoraj izginili v krvavih pogromih 540 - 562. Ohranili so se samo zaradi zoperstavljanja nekaterih močnih vazalov. Nihče ni slutil, da obglavljenje magije pomeni prihod nesreče.

1. Perzijska vojna in prvi znani Ipsissimus (leto Gospodovo 562 - 570)

Mitrejci in Arianici so spoznali, da z medsebojnim puščanjem krvi samo koristijo Bizantinskemu cesarstvu, ki je v polstoletni državljanski vojni trgalo kose perzijskega ozemlja. Sprte strani so sklenile sporazum in Perzijsko cesarstvo je bilo kmalu pripravljeno za vrnitev udarca. Leta 570 je, s podporo magije, sočasno napadlo Sveto rimsko cesarstvo in sestrsko Bizantinsko cesarstvo. Rimske province in kraljestva so eno za drugim padale v perzijske roke.

Vse večje bitke so odločili arijanski magi.

Leto Gospodovo 575

Med obleganjem Vatikana so se v Mediolanumu sestali cesar Klodvik IV, papež Benedikt I in prvi znani Ipsissimus Cornelius Julius, Rex superior do tedaj ilegalnega Omizja.

Omizje je popularno ime za neformalno združenje magusov najpomembnejših magijskih cehov, ki so se srečevali okoli velike ovalne mize in njihovi dogovori so brezpogojno veljali za vse magijske cehe.

Zgodovinopisje je še vedno razdeljeno glede priznavanja Corneliusa Juliusa za Ipsissimusa. Mnogi teologi dvomijo o tem statusu, a resnici na ljubo, takrat še ni bilo ustrezne astrološke sistematike, ki je bila razvita šele proti koncu 18. stoletja in so jo za Corneliusa naredili za nazaj šele konec 19. stoletja, na osnovi raziskav astroarheologov.

Papež Benedikt je s stisnjenimi zobmi sprejel ponudbo Omizja in po mučnih pogajanjih sklenijo sporazum o koncu preganjanja magije ter

njeni vključitvi v sveto rimsko družbo in seveda tudi v obrambne napore.

Vatikan je sicer padel v perzijske roke, a je bil po slabih desetih dnevih osvobojen v veliki protiofenzivi novega magistra milituma Luciusa Comodusa Beliasisa.

Do konca 576 so Beliasisove legije osvobodile celotno Italijo.

Leto Gospodovo 585

Perzije so počasi odrinili na meje iz leta 570. Odločilnega pomena je bila pomoč magijskih cehov, zlasti pri onesposabljanju perzijskih arijanskih magov.

Vojna se je končala s podpisom premirja v Aleksandriji 22. julija 585, ko sta združeni rimska in bizantinska flota popolnoma porazili perzijsko ladjevje.

Ponovna združitev Sveto rimskega in Bizantinskega cesarstva (leto Gospodovo 602)

Klodvik IV je dosegel svojo največjo zmago, ko se je njegov najstarejši sin, Klodvik V, poročil z Anastazijo, hčerko bizantinskega cesarja Mariciusa I Tiberiusa.

Na adventnikov dan, 25. 12. 602, je bila razglašena združitev razdeljenega cesarstva. Konstantinopol je s tem postal druga prestolnica cesarstva.

1. Hunska vojna (leto Gospodovo 650)

Hunski kan Atila III je izkoristil oslabljenost Svetega rimskega cesarstva zaradi dolgotrajne perzijske vojne in s pisano vojsko napadel in zasedel Panonijo z večino Norika. Leta 658 je bila na Gosposvetskem polju ustanovljena slovenska Karantanija, hunska vazalna kneževina.

V letih 658 – 665 so se na vzhod selila ljudstva pod hunsko nadoblastjo. Hunski vladar je želel s preseljevanjem izpodriniti do tedaj že latinizirano prebivalstvo predhodne selitve narodov. Hunske vojske so poskušale neuspešno predreti limes na Odri. Več uspeha so imeli v

Dakiji, Trakiji, Spodnji Moesiji in Dalmatiji, kjer so si odrezali nekaj ozemlja, a tudi tam so se sovražnosti prekinile do konca leta 665.

Leto Gospodovo 652

Islamovci, pristaši preroka Mohameda so leta 652 Perzijskemu cesarstvu iztrgali Arabijo in ustanovili Kalifat Arabija. Perzijsko cesarstvo je poskušalo povrniti Arabijo, a je v obeh vojnah doživelo katastrofo. Leta 659 so podpisali sporazum o verski toleranci.

Začelo se je počasno in precej miroljubno širjenje Islama.

Varuhi kalifata, sufijski asašini, so bili izjemni magi, zaobljubljeni obrambi kalifata, ne pa napadalnemu vojskovanju, zato niso nikoli brez kalifove fatve prestopili meje kalifata in niso svojih izjemnih veščin uporabili za vsiljevanje svoje vere ali politike Kalifata. Tako so Islamovci leta 679 prečkali meje cesarstva in vstopili v Palestino. Sveto rimsko cesarstvo se ni odzvalo zaradi hunske vojne, ki je grozila, da se razširi v Italijo, srce cesarstva. Islamovci niso povzročali težav in niso izzivali z vojno, zato je dolgo časa vladala določena medsebojna strpnost.

Leto Gospodovo 752

Konzul Petrus Avgustus Meroving je začel kampanjo za povrnitev zasedenih ozemelj Panonije in Norika. Po nekajletnem zbiranju vojske se je odločil za napad in povrnitev pred stoletjem izgubljenega ozemlja. Ključno vlogo v napadu so dobili magijski cehi.

Začelo se je desetletje krvave vojne, strani sta si obilno puščali kri.

Leto Gospodovo 762

Huni so po desetletju krvave vojne izgubili vsa zasedena ozemlja in v Claudiji Celeji so obglavili zadnjega karantanskega kneza Jevgenija II. Konzul je vsem hunskim priseljencem dovolil živeti v cesarstvu, njihovi jeziki so postali drugi uradni jeziki provinc, kjer so postali večinsko prebivalstvo. Slovenščina je tako postala uradni jezik večjega dela Gornje Panonije. Zmagovalci so postavili samo en pogoj – od vseh priseljencev so zahtevali sprejetje vatikanskega krščanstva.

Večina se je uklonila sorazmerno mehkim pogojem zmagovalcev. Kljub vsemu je leta 764 izbruhnil manjši odpor samozvanega karantanskega kneza Črtomira III, ki ga je rimska vojska zatrla do konca leta 766. Posmrtno so ga krstili pod slapom Savica.

Sledilo je tristo let miru. Takrat se je začela počasi in tiho spreminjati verska podoba Palestine. Mir se je ohranjal zaradi spretnih guvernerjev in galatskih kraljev iz Konstantinopla.

Leto Gospodovo 850

Islam postane druga religija Perzije in prestolnica cesarstva je prenesena v Bagdad, ki postane tudi sedež emirata Perzija. Islam se je širil s pomočjo trgovine in obrtništva, podprtega s sufijsko magijo. Islam ni rinil v vojne in se je počasi širil tudi v Sveti deželi.

Leto Gospodovo 1091

Galatski kralj Nikodem III je pritisnil na Islamovce z visokimi davki in omejitvami glede gradnje džamij in mošej. Kljub vsemu ni prišlo do upora vse do požiga Svetišča na Skali, tretjega najsvetejšega kraja Islamovcev. V kratki vojni so bile lokalne cesarske čete pregnane iz Palestine in dela Sirije, zmagovalci so ustanovili Emirat Palestina. Zavladal je emir Salah Ad-Din Jusuf ibn Ajub, znan kot Saladin.

Leto Gospodovo 1092

Saladin je skoraj popolnoma uničil Nikodemovo vojsko in zasedel Antiohijo. Čeprav je imel odprto pot na sever in vzhod, se je zadovoljil z zasedbo ozemlja, kjer so živele islamovske enklave. Čeprav je Nikodem še nekajkrat poskušal z manjšimi akcijami razrahljati novonastali emirat, je vedno znova doživljal poraze.

Leto Gospodovo 1093

Marca je Godfroj Bujonski krenil nad Palestino, da jo povrne pod cesarsko oblast. Vojsko je opremil predvsem s svojim premoženjem, saj je prodal vse svoje evropske posesti. Cesar mu je poslal varuhe cesarske družine, Templjarje, a cesarski grič so znova varovali pretorijanci.

Vojna v Palestini in 2. hunska vojna (leto Gospodovo 1095)

Začela se je 10-letna vojna s Huni. Novi hunski kan si je želel povrniti leta 762 izgubljena ozemlja. Priložnost se mu je zdela odlična. Upal je, da bo cesarstvo oslajljeno zaradi odprte fronte v Palestini. Takrat je prikazal novo hunsko silo – zmajske jate. Zaradi presenečenja so hitro zasedli obe Panoniji in Norik.

Kan je upal v dolgotrajnejšo vojno v Palestini, a se je uštel. Palestina se je hitro zlomila, kajti Kalifat Arabija ni hotel poseči v vojno. Godfroy Bujonski je zmago dosegel brez okrepitev.

Leto Gospodovo 1099

Ustanovljeno je bilo Jeruzalemsko kraljestvo. Politčno spretni Godfroy Bujonski je sklenil sporazum s Kalifatom Arabijo o avtoriteti arabskega kalifa nad vsemi Islamovci v Svetem rimskem cesarstvu. S tem so Islamovci dobili pravico do veroizpovedi na območju celega cesarstva. Poraženi Saladin je postal cesarski magister in mufti.

Galatski kralj Nikodem je protestiral zaradi Godfrojevih potez in vztrajno zahteval cesarjevo posredovanje. Hotel si je povrniti izgubljene posesti, zdaj trdno v rokah Godfroja Bujonskega. Ves čas je opozarjal na krivoverstvo Bujonskega, ker je dovolil sožitje z »neverniki«.

Leto Gospodovo 1100

Cesar je, navkljub Nikodemovem pritisku, priznal Jeruzalemsko kraljestvo, saj je zaradi vse zahtevnejše hunske grožnje nujno potreboval mir in legije, ki so čakale na raplet v Palestini. Organiziral je umor nadležnega Nikodema in ga nadomestil z nesposobnim epileptikom Alexiosom.

Leto Gospodovo 1103

Na ruševinah Emone so dokončno ustavili hunsko invazijo. Mesto je kasneje zaradi tega preobrata dobilo znano obeležje - Zmajski most čez reko Emonico.

Leto Gospodovo 1105

Po nekaj hudih hunskih porazih se je vojna končala s premirjem. Znova je odločila magija. Kan Altaj Murangi je moral cesarstvu odstopiti Polandijo in strateško pomemben polotok Panticapaeum na severu Mare Nigrum.

Nastopilo je 200 let miru in zgodovinarji so to obdobje imenovali Druga Merovinška renesansa. Vmes je prišlo do mirne menjave dinastije.

2. DINASTIJA: KAROLINGI

Kratko obdobje dinastije Karolingov.

Karolingi so zavladali za kratek čas, njihovo obdobje je bilo krajše od stoletja. Nastop Karolingov je utemeljil način mirne menjave dinastij in kontinuitete vladavine.

Leto Gospodovo 1220

Karolingi so nasledili Merovinge po 700 letih vladavine in vnovične združitve Vzhoda in Zahoda.

Lucius V Meroving je ostal brez neposrednih moških potomcev, zato svojo hči Lucijo odda Albertu Karolingu, ki ob kronanju prevzame ime Lucius VI Karoling. S tem je uvedel tradicionalno imenovanje ob mirni menjavi dinastije. Karolingi so po nekaterih kronikah ena od davno odcepljenih rodbinskih vej Merovingov. Karolingi se prvič pojavijo že okoli leta 640.

2. perzijska vojna (leto Gospodovo 1306)

Nova perzijsko - sveto rimska vojna je ukinila Jeruzalemsko kraljestvo. Vojna je sovpadla s prevrati v cesarstvu in pogromom nad Templjarji, silno vplivnim bojevnimskim, magijskim in vaticanskim redom.

Jeruzalemski kralj Godfroy VIII se je leta 1308 poročil z Eleanoro, vdovo Britanskega kralja Edwarda I Plantageneta in postal Rex Britanica. Nekateri smatrajo, da je to bila ena najbolj intrigantskih dvornih spletk, ki še danes buri duhove.

Perzijci so zasedli Palestino in afriški del cesarstva odrezali od njegovega jedra. Nastopil je čas za prevrat ...

3. DINASTIJA: PALAILOGOSI

Kratka doba uzurpatorja Julija Secundusa Cezarja in nastop 3. dinastije – Palailogosov.

Prevratniško leto Gospodovo 1309

Zadnji karolinški cesar Gnej Aurelius Karoling je bil psihotična oseba, ki je prezadolžil cesarsko zakladnico. Templjarji so mu zavrnilo nadaljnje zadolževanje, zato se je odločil, da jih opleni. Na adventnik, 25. 12. 1308 je udaril s pomočjo pretorijancev. Pod pretvezo krivoverstva so udarili po Templjarjih in pod vplivom maničnega Gneja Aureliusa jih je slabotni papež izobčil.

Templjarji so se umaknili iz Italije, rešili so večino denarja, zavetišče so našli v Britaniji in pri nekaterih pomembnih zemljiških vladarjih. V varnem zavetju so se reorganizirali in čakali na priložnost.

11. aprila je v pretorijanskem dvornem udaru Karolinge zamenjal uzurpator Kladvij Vitalij Julius, pretorijanski poveljnik. Uzurpiral je celo nekaj magistrov z Rafaelovim pečatom, da so mu ti izdali lažni krvni izvid o poreklu. Razglasil se je za krvnega dediča Julija Cezarja. Cesarstvo je preimenoval v Rimsko cesarstvo. Templjarji so se v tem kaotičnem obdobju atentatov in pokolov konsolidirali s povratniki iz Svete dežele in 4. junija odstavili uzurpatorja.

Po poroki s preživelo karolinško princeso, Julijo Karolinško, je na oblast prišel Manuel II Palailogos, dedič vzhodne veje cesarske rodbine. Templjarji so 13. aprila z drzno akcijo zanesljive smrti rešili princeso. Tako je nastala 3. dinastija – Palailogosi, ki so Templjarjem povrnili nekdanjo veljavo. Karolingi niso vladali niti stoletje in so se na oblast, znova za kratek čas, vrnilo šele proti koncu 19. stoletja.

Leto Gospodovo 1315

Perzijsko cesarstvo je zaradi novih verskih sporov napadlo Kalifat Arabijo, a je vojno, navkljub precejšnji premoči, izgubilo. Islamovci,

takrat že večinska religija Perzije, so uspešno sabotirali vse vojne napore proti svoji duhovni domovini. Princesa Efrima, sestra perzijskega vladarja je cesarstvo rešila pred vse večjim razsulom.

Na zadnji dan ramadana je umorila svojega brata in se spreobrnila v Islam. V Arabijo je poslala ženitni komite in s poroko z arabskim kalifom sta se Perzija in Arabija dokončno združili v Perzijsko cesarstvo, ki mu je zavladal kalif. Islamovci so po novem na območju Perzijskega cesarstva imenujejo Muslimani. Izven cesarstva se je ohranilo prvotno ime - Islamovci. Malo znano je dejstvo, da je kalif podpisal zakon o verski svobodi, s čimer je preprečil upornišvo še vedno močnih Mitrejcev in Ariancev.

Celibatski spor (leto Gospodovo 1480)

Celibatski spor, ki pripelje do začasne obnove Bizantinskega cesarstva. Veliki spori se večkrat začnejo zaradi drobnarij in kapric.

Najbolj krvava državljanska vojna Svetega rimskega cesarstva se je začela zaradi navidezno nepomembne verske zadeve, imenovan celibatski razkol. Povzročil ga je Sikst IV s prepovedjo poroke tudi laičnim diakonom. Papeža je podprl tudi cesar Konstantin XI Palailogos. Temu se je uprl Ivan X, patriarh Konstantinopla. Slednjega je podprl tudi Konstantinov mlajši brat Janez VIII Palailogos, ki je, v znak nestrinjanja cesarjeve podpore Sikstu, zapustil dvor v Vatikanu.

Malce vročekrvni Sikst je podcenjeval Ivanov vpliv in izdal anátemo Janezu, saj ni pričakoval odziva vzhodnega dela cesarstva.

Sikstovi anátemi se je uprl tudi Galatski kralj Matej IX in Janeza VIII priznal za cesarja Bizantinskega cesarstva. Kmalu so se heretičnemu cesarstvu pridružile še cesarske province Cirenajka s Ciprom, Makedonija in Trakija. Leta 1481 je v Bizantinsko cesarstvo vstopilo še Kraljestvo Egipt (Regnum Aegypt). Faraon Klavdij XX Ptolomej je deželo hitro očistil zahodnorimske navzočnosti.

1. Križarska vojna (leta Gospodova 1482 - 1490)

Sikst je razglasil križarsko vojno in zahodne legije so iz Dalmatije in Spodnje Moesije napadle Bizantinsko cesarstvo. Konzul Ulrik Tertius Salvia Aquinški je zaradi podcenjevanja nasprotnika doživel tri poraze in bizantinska vojska je zasedla obe Moesiji.

Manjši predah in upanje na znosen mir je nastopil leta 1484 s smrtjo Siksta IV. A žal je šlo za prazno upanje.

Novi papež Inocenc VIII je zahteval nadaljevanje in zaostritev križarske kampanje. V Afriki je Agripa Flavius Africanus poskušal zasesti Cirenajko. Tudi on je podcenjeval nasprotnika. Egiptovski faraon je popolnoma potolkel konzulovo vojsko in leta 1490 zasedel Kartagino. Cesar Konstantin je bil obupan. Bizantinsko cesarstvo je napredovalo in kazalo je na najbolj črni scenarij.

Najpomembnejši senatorji in zemljiški vladarji so iskali način, kako se rešiti iz zanke defenzive in porazov. Papež je pritiskal na senat in dvor, da nadaljuje vojno, a Konstantin je okleval in ni našel primerne strategije.

4. DINASTIJA: LASKARISI

Menjava dinastije z dvornim udarom (leto Gospodovo 1491)

Vse hujša Konstantinova neodločnost, neodzivnost in nesposobnost je povzročala vse več nezadovoljstva med vazalnimi kralji. Papež Inocenc je zaradi grožnje razsula in razpada cesarstva organiziral dvorni udar. Vse bolj zmedeni Konstantin XI je padel pod noži templjarske straže.

Od družine je ostala samo najstarejša nečakinja Lidija Palailogos, hči Janeza VIII, ki ni sledila očetu v Konstantinopel. Inocenc jo je poročil s Tomažem I Laskarisom, ki je bil, ironično, po mamini strani potomec 2. dinastije. Tako se je začela 4. dinastija Laskaris. Novi cesar je obljubil konsolidacijo cesarstva.

Leto Gospodovo 1493

Bizantinsko cesarstvo je s Perzijskim cesarstvom sklenilo mirovni sporazum in priznalo perzijske zasedbe dela hunskega imperija. Patriarh Konstantinopla je sprejel zastopnika perzijskega kalifa in Islamovci so dobili ugodnejši status, kot so ga imeli vatikanski kristjani v Perzijskem cesarstvu. To je še dodatno razkurilo Sveto rimsko cesarstvo, ki se je odločilo za novo vojno akcijo.

Novemu konzulu Juliju Aeciju Akvitanskemu je sprva šlo dobro, saj je Bizantincem iztrgal skoraj celo Moesijo. Po zmagi je, namesto utrditve zasedenega in obnovi izčrpane vojske, lahkomiiselno krenil nad Makedonijo, kjer je doživel poraz.

Janez VIII Palailogos (na Vzhodu so na oblasti ostali Palailogosi) je abdiciral v korist svojega sina, Janeza IX, ki se je dinastično povezal z Galatskim kraljem. Novi cesar je v dolgotrajno vojno vpregel Islamovce.

Za kaj takšnega je bila podlaga mirovna pogodba, po kateri je kalif predal jurisdikcijo nad islamovci v Bizantinskem cesarstvu sveže imenovanemu emirju Tariku ibn Nadariju. V znak podpore novemu

stanju je emir ustanovil dve legiji in njuno vodenje zaupal Muhamedu Ibn Akbarju. Slednjega je cesar imenoval za magistra Sirije, Palestine in Mezopotamije. S tem je še dodatno razbesnel vatikanskega papeža, kajti prvič v zgodovini krščanskega cesarstva so nekristjani dobili pomembne položaje in pravice.

2. Križarska vojna (leto Gospodovo 1496 - 1502)

Druga križarska vojna se je končala brez zmagovalca. Obe legiji islamovcev sta spomladi leta 1502 ponižali konzula Agripo Flaviusa Africanusa in njegov nov poskus, da si povrne Kartagino. Mohamed Ibn Akbar je izkoristil priložnost in do konca leta zasedel celotno Afriko in Sicilijo. Sirakusa je postala celo sedež odvisnega kalifata. V Vatikanu je zavladala panika. Kurija je klicala k vojni do zadnjega.

V zmešnjavo je posegel preudarni cesar Tomaž I in s svojim vzhodnim kolegom sklenil premirje in nekaj zasilnih sporazumov za znosno sobivanje. Oba sta se namreč zavedala, da puščanje krvi koristi samo islamovcem in nista se slepila glede miroljubnosti Perzijskega cesarstva.

Nastopil je čas prepotrebnega miru in lizanja vojnih ran. Obe cesarstvi sta potrebovali predah.

5. DINASTIJA: LORENSISI

Nastop dinastije Lorensisov z dvornim udarom. Dinastija je vladala skoraj poldrugo stoletje in v njenem času se je zaključilo Bizantinsko cesarstvo. Dinastija je zatem znova prišla na oblast na začetku 20. stoletja.

Mir je mnogim postal odveč. Po dobrih sedmih desetletjih sorazmernega miru so se začeli širiti glasovi proti miru in za takšno ali drugačno združitev cesarstva. Leta 1576 je stekla akcija ...

Leto Gospodovo 1576

V dvornem udaru je padla 4. dinastija in na oblast je prišla Lorenska veja. Oton II Lorensis je papeža Gregorja XIII prisilil v preklic anáteme Janeza VIII in Ivana X, ki ga je leta 1480 odredil Sikst IV. Nadalje je s papeško bulo dovolil poroke laičnim diakonom na območju jurisdikcije patriarha Konstantinopla. A patriarh Ivan XIV se je odločil za brezkompromisno kljubovanje. S posebno patrirahovo bulo je leta 1576 dovolil poroko tudi vsem klerikom v Bizantinskem cesarstvu. S tem izzivanjem je mir postajal vse bolj krhek in negotov. Prihajalo je do manjših obmejnih prask, verski spor se je poglobil, kajti papež Urban VIII je leta 1625, navkljub želji cesarja Otona IV po kompromisu, preklical Gregorjevo bulo.

Leto Gospodovo 1630

Klavdij Secundus Gnej Lorensis je Bizantinskemu cesarstvu zagrozil z uničenjem, a močni islamski manjšini je obljubil znatno znižanje državlanskega tributa in posebne trgovinske pravice, če priznajo vatikanskega cesarja. Mariju II, izgnanemu bratu galatskega marionetnega kralja Titusa X, je obljubil pomembne koncesije, če organizira upor proti bizantinskemu vladarju.

S podkupovanjem in grožnjami je pridobil močne zaveznike, ki so samo čakali na znak iz Vatikana.

Vse je bilo pripravljeno za odločilni udarec. Klavdij II je začel zbirati vojsko in načrtovati udarec, ki bo odpihnil Bizantinsko cesarstvo.

Inocenc X je goreče zahteval izobčenje vseh klerikov Vzhoda in je zaostрил retoriko tudi okoli pravic islamovcev na območju Bizantinskega cesarstva.

3. križarska vojna in konec Bizantinskega cesarstva (leto Gospodovo 1655)

Klavdij III je 8. marca sprožil dolgo načrtovan in skrbno pripravljen napad. Islamski legiji sta v taktično primernem trenutku zamenjali stran. Sočasno je v Galatiji in Aziji izbruhnil upor. Papež Aleksander VII je po odstranitvi svojega gorečega predhodnika razglasil amnestijo za vse vzhodne klerike in obnovil ter razširil Gregorjevo bulo. Vsem poročenim je dovolil obdržati družine, a za novo posvečene je veljala obveza zaobljube celibata. S posebno bulo je udejanjil cesarjeve obljube islamovcem, ki so dobili status zaščitene prebivalcev in so postali skoraj izenačeni z državljani.

Uporniki so kmalu zasedli Konstantinopol, odstranili patriarha Ivana XV in cesarja Janeza Tomaža IV Palailogosa. Mario II je postal Kralj Galatije in je razglasil novega patriarha Petra VII. Ta je sprejel Aleksandrove pogoje za združitev. 13. julija 1655 je Bizantinsko cesarstvo že drugič prenehalo obstajati. Magister vzhodnih dežel je od takrat tradicionalno imenovan s soglasjem sirijskega emirja.

Nastopila so leta miru in obnove.

6. DINASTIJA: BORGUNDCI

Po mirni menjavi dinastij Borguncem ni bila dana dolga vladavina.

Leto Gospodovo 1711

Kratka vladavina 6. dinastije Borgundcev se je začela, ker je Evklidij III Lorensis ostal brez moških potomcev. Prvič je senat ustanovil Ženitni komite, ki je najstarejši cesarjevi hčeri določila moža, mladega Borgundskega kralja Karla II.

Po poroki in kronanju je, v skladu s tradicijo imenovanj ob mirni menjavi dinastije, Karl postal cesar Evklidij IV Borgundski. V času dinastije je uspela popolna združitev vatikanske in patriarhalne krščanske vere.

Ostala je samo teritorialna ločenost in stari način imenovanja patriarhij, ki se skladajo z vzhodno ozemeljsko organizacijo tém, ostankom bizantinskega obdobja. Patriarh v Konstantinoplu je od 1714 zastopnik in prvi namestnik papeža, ki je prvi mož krščanstva po smrti starega papeža do izvolitve novega. Patriarha je imenoval galatski kralj, tradicionalno na predlog sinode patriarhov tém. Patriarh mora biti star najmanj 66 let, torej zaradi starosti ne more kandidirati za papeža.

Nenavadna ureditev odnosov in povezav med cerkvama deluje še danes.

7. DINASTIJA: SEPTIMIJCI

Izgon duševno bolnega cesarja, s čimer se je zaključila vladavina Borgundcev. Tudi Septimijcem ni bila dana dolga vladavina, saj so vladali dobro stoletje.

3. perzijska vojna (leto Gospodovo 1780)

Perzijsko cesarstvo je zaradi nestrpne galatskega kralja Marija V Titusa vdrlo v Sveto deželo. Perzijski kalif je računal na podporo tamkajšnjih islamovcev, a se je uštel.

V Vatikanu je po mirnem dvornem udaru nastopila 7. dinastija. Cesarsko krono so si, po izgonu duševno bolnega Evklidija VI Borgundca, priborili Septimijci, še ena stranska veja izvirne Merovinške dinastije. Arij Julius Septimis je hitro reformiral vatikanski senat in povrnil na vzhodu izgubljena ozemlja.

Afriška vojna - leto Gospodovo 1845

Afriško cesarstvo je napadlo in zasedlo provinco Afriko in polovico Cirenajke. Cesarska oblast se ni znala odzvati. Cesarji niso našli načina, kako si povrniti izgubljeno. Spomladi 1879 je nesposobni narkoman Julius IV Septimij na hitro in malce na silo zbral sedem slabo opremljenih legij in jih dal v roke svojemu mlajšemu bratu Ariju Lepidusu. Nesposobni drobnjakar, ki je bil povrh vsega nepopoljšljivi alkoholik in ženskar, je 15. oktobra 1879 zaradi slabe izvedbe doživel hud poraz.

8. DINASTIJA: KAROLINGI

Karolingi so odstavili Septimijce in se znova za kratek čas povzpeli na cesarski prestol. Tudi tokratna vladavina je bila krajša od stoletja in se je mirno zaključila.

Leto Gospodovo 1880

Ursus Karel Karoling je sredi leta 1880, s podporo Hispanije, Galije, Galatije in Egipta priskočil na pomoč Mavretaniji in cesarju Juliusu IV odrekel pokornost. Z bliskovito akcijo je popolnoma porazil Afriško cesarstvo in povrnil izgubljena ozemlja. Cesar je odstavil zmagovitega konzula, a je vmes posegla galska veja Karolingov. V mirnem dvornem udaru, s podporo senata, papeža in kurije so odstavili nesposobne Septimijce. Juliusa so internirali v Epir, a Leon Johan Karolinški se je poročil z Anabello Lucijo, sestrčno odstavljenega cesarja.

Dobro opremljene in organizirane karolinše legije so vdrle tudi na ozemlje Afriškega cesarstva in ga v zameno za umik z zasedenih ozemelj in premirje prisilile v plačilo precejšnje vojne škode v obliki rudnin in sužnjev. Pokazala se je premoč vojne tehnike, podprte z magijo.

Leonu Johanu je sledil Leon Karel, ki je umrl zaradi nesreče in po dednem zakonu ga je leta 1921 nasledil duševni bolnik Lidij Arij.

9. DINASTIJA: LORENSISI

Kratko obdobje Karolingov se je zaključilo z duševnim bolnikom in na prestol se je vzpela aktualna dinastija Lorensisov.

Leto Gospodovo 1924

Na oblast je znova prišla Lorenska veja. Justijan I Lorensis je prisili v abdikacijo bolnega in psihotičnega Lidija Arija Karolinškega. Še prej se je poročil z njegovo najstarejšo hčerko Lidijo. Zaradi vse pogostejših groženj Hunskega imperija je napovedal spremembe politike do magije.

Leto Gospodovo 1925

Znameniti sporazum iz Vatikana, ko so Ipsissimus, drugače precej razvpit mag dr. Aleister Crowley, papež Pij XI in cesar Avgustus I Lorensis podpisali izenačitev magije in vere. Magija je prvič prešla izven jurisdikcije Velike inkvizicije. Magijski cehi so dobili pomembne pravice v javnem življenju. Ipsissimusa je potrdila državno potrjena astrološka sistematika, ki je postala del uradne politike.

Velika vojna - leto Gospodovo 1932 - 1945

Koalicija Kaledonije, Hunskega imperija, Perzijskega in Afriškega cesarstva je napadla Sveto rimsko cesarstvo. Vojna se je začela zaradi verskih pravic. Kmalu so se vpletle še druge države in tako se je cel svet za polnih 13 let znašel v srditi in uničevalni vojni. To je bila, čeprav ne najdaljša, najbolj krvava verska vojna v zgodovini Adamije.

Za Sveto rimsko cesarstvo je bilo najhuje leta 1941, ko so Huni za pol leta zasedli Vatikan. To je bilo najtežje leto za cesarstvo, kajti Vatikan že od leta 575 ni še nikoli padel v tuje roke.

Papež in dvor sta se umaknila v Pompeje.

Crowleyev inštitut je leta 1942 izumil magnetični ščit in leto kasneje še polarizacijske fluidne projekte. Vojna sreča se je obrnila. Na začetku 1944 je iz vojne izpadla Kaledonija, a konec leta še Hunski imperij. Sredi januarja 1945 je državni udar izločil Afriško cesarstvo in čisto na koncu, 23. avgusta, je orožje položilo še Perzijsko cesarstvo.

Od leta 1938 so se na Pacifiku Kitajsko cesarstvo in Inkovsko cesarstvo vojskovala s Severnoameriško zvezo. Končalo se je s premirjem brez pomembnih ozemeljskih ali političnih sprememb.

Leto Gospodovo 1946

Na mirovni konferenci v Washingtonu, glavnem mestu Severnoameriške zveze, so vse svetovne države sklenile svetovno premirje. Kitajskemu cesarstvu je zavladata nova dinastija.

Leto Gospodovo 1965

Na Kitajskem se je po krvavem državnem udaru začela državljanska vojna. Pokola vseh proti vsem ni hotelo biti konec. Kitajska je razpadla na nekaj medsebojno vojskujočih si kraljestev brez mednarodnega priznanja. Žrtve so šteli v desetinah milijonov.

Leto Gospodovo 1969

Islamovci so dobili državljanske pravice v celem Hunskem imperiju, s čimer si je kan zavaroval hrbet, ki se je takrat obrnil na vzhod. V opustošeni in medsebojno vojskujoči se Kitajski je začutil priložnost. Ob krvavem udaru v Kitajski je kan dal zatočišče preživelim odstavljene cesarske družine. Leta 1968 se je poročil z dedinjo zadnjega legalnega cesarja in s tem formalno postal tudi kitajski cesar. Pod pretvezo vrnitve legalne dinastije na oblast je do leta 1969, kos za kosom, zasedel celotno Kitajsko.

Leto Gospodovo 2001 - 2006: Konec Indije

V Indiji je mogulski vladar Radža Jaladi, po nekaj desetletjih sporov med hindujci in islamovci, prepovedal Islam. 18. januarja 2001 je fanatična sekta hindujcev uprizorila pokol nad islamovci. To je bil povod perzijskemu kalifu, da poseže in zaščiti ogroženo manjšino. 22. februarja 2001 je ukazal ukinitve Indije.

Indija je, izčrpana od verskih pretresov in hude gospodarske krize, padla praktično brez boja.

Zasedba je bila prava šola nenasilnega uničenja neke države. Perzijski kalif v Indijo ni vdrl z vojaško silo, temveč je za razkroj oslabljenе in osiromašene dežele uporabil predvsem gospodarske in verske pritiske.

V prvi fazi zasedbe so bili edini oboroženi posegi zgolj nekaj natančnih atentatov na nekatere najvplivnejše hindujske voditelje.

Obljubil in izvedel je ukinitve kastnega sistema, a hkrati ohranitev imetja, zato so pokrajine ena za drugo same od sebe padale v perzijske roke. Redko kdaj se je pokazala potreba po odkriti vojni sili. Kalif je pametno dovolil druga verstva in strateško izbranim ozemljem je dovolil precej avtonomije. Ključno je bilo, ker ni iztrebil najpomembnejše elite, ki je rada ohranila privilegije pod drugim vladarjem.

Začela se je obsežna integracija neislamskih magijskih praks v islamski sufizem in s tem tudi skokovit razvoj magijske tehnologije.

Leto Gospodovo 2024

Ob stoletnici vladavine so Lorensisi brez moškega dediča, ustanovljen je bil Ženitni komite ...

Dodatek 2:
Slovar

Slovar Adamije, magičnih zadev in nekaterih besed, ki ne sodijo v knjižni jezik. Oznaka **specifično** označuje pojme, ki so vezani na knjigo in Adamijo in so lahko tudi izpeljava iz realnih pojmov.

A

Adam Kadmon – Kabala, magija - arhetipski hermafrodit, simbol Olam Aciluta.

Adamija – specifično - drugačna Zemlja, kjer so magija, okultni fenomeni in verske manifestacije čista resnica, natanko takšne, kakršne opisujejo naše knjige o magiji, mysticizmu in verskih čudežih. Zgodovina v tem svetu je ena od verzij naše zgodovine.

Aleister, Crowley, - specifično, zgodovina okultizma - doktor aplikativne magije in začetnik magike (gl). - Adamijski Aleister Crowley je po prejemu Liber AL vel Legis (Knjige Zakona) in utemeljitvi Ipsissimusa postavil popolnoma nove temelje magije in vzpostavil nova razmerja med magijo in religijo. V zgodovino se je zapisal kot začetnik magike, znanstvene magije, popularno znane kot telemitske magije. V desetletju obstoja je telemitska magija popolnoma prevladala zaradi svoje izjemne učinkovitosti in znanstvene sledljivosti.

Anátema - izobčenje iz Katoliške cerkve zaradi krivih nauk.

Apostolska veroizpoved – prepis veroizpovedi Katoliške cerkve - veljavna je samo latinska različica.

Credo in Deum Patrem omnipoténtem, Creatórem cali et terra.

Et in Iesum Christum, Fílium Eius únicum, Dóminum nóstrum,

qui conceptus est de Spíritu Sancto, natus ex Maria Vírgine,

passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mortuus, et sepultus,

descendit ad ínferos, tértia die resurrexit a mórtuis,

ascendit ad calos, sedet ad délixteram Dei Patris omnipotentis,

inde venturus est iudicare vivos et mórtuos.

Credo in Spíritum Sanctum,

sanctam Ecclesiam cathólicam, sanctorum communionem,

remissionem peccatorum,

carnis resurrectionem,

vitam aternam. Amen.

Za potrebe knjige prilagam tudi slovenski prevod:

*Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje.
In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega;
ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device;
trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen;
šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal;
šel v nebesa; sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega;
od ondod bo prišel sodit žive in mrtve.
Verujem v Svetega Duha;
sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov;
odpuščanje grehov;
telesno vstajenje
in večno življenje. Amen.*

Astroarheologija – specifično – veda o proučevanju astroloških parametrov umrlih ljudi, pravzaprav izdelava posthumne astrološke sistematike. V bistvu je to znanost, ki združuje astromatematiko, astropsihologiko ter življenje in delo preiskovane osebe.

Astrološka sistematika – specifično - Sistematski pregled posameznikovih astroloških parametrov.

Astromatematika – specifično – Posebna matematična znanost v okviru aplikativne astrologije.

Avtopublikum – specifično – samodejno prevozno sredstvo za javni prevoz, ima od 12 do 128 sedežev.

Avtomobil – specifično- vozilo za talni transport. Na supercestah (gl.) se brezstično pomika s pomočjo magnetičnega fluida. Na običajnih cestah uporabi električni vrtilni motor za pogon koles.

B

Berijski prag – specifično - Ločnica med individualnim in kolektivnim.

Bodyguard – žargon, anglizem - telesni stražar

C

Celestron – priznana znamka astronomskih instrumentov.

Cvek – žargonska beseda za nezadostno šolsko oceno.

D

Decimirati – stari način kaznovanja vojaške enote. Za kazen se ubije vsak deseti pripadnik. Kazen se je običajno izvršila v primeru nečastnega poraza.

Devocija – duhovnost, religija – ponižno čaščenje, močna privrženost.

Diabolus – latinščina – hudič, vrag.

Dominus – specifično, iz zgodovine - glavar družine gentes maiores.

Dripci – sleng – nerodneži, nesposobneži.

Drevo življenja – Kabala, okultizem - v Kabali je to temeljni sistem za simbolno opisovanje stanja pojavnosti. V magiji je temeljno orodje za analizo in opisovanje. Drevo življenja je sestavljeno iz 10 sefir, ki jih povezuje 22 poti. Sefire so ideje absolutnega, a poti relativnega. Sefire so stanja, poti energije.

Durhmarš – žargon – neprekinjeno, beseda se uporablja za poseben del igranja pri igri s kartami, imenovani *šnops*.

E

Ekskomunikacija – religija, krščanstvo – izločenje, izobčenje (gl. anátema).

Enohijana – okultizem, specifično - posebna telemitska magija. Zaradi izjemne učinkovitosti je izredno nevarna za nepripravljene. Za prakticiranje te magije je potrebno ogromno predznanja in se začne poučevati šele na višji univerzitetni stopnji. Neuspeh pri tej magiji ni samo še en neuspeh, temveč je tudi potovanje v pekel psihoz.

Eter – specifično, izpeljano iz okultizma - Substanca vesoljskega prostora. Obstaja v pasivni in aktivni obliki. Pasivni eter je zgoščen v materijo, a aktivni je manifestiran v fluidih.

Equit – specifično, izpeljano iz zgodovine - vitez, visok vojni častnik.

Equit maximus – specifično, izpeljano iz zgodovine - najvišji vitez – najvišji naziv za plebejca v vojni službi.

F

Fluid – specifično, izpeljano iz okultizma - oblika energije, poznana iz magije. V Adamiji je to edina oblika energije, ki se izrazi v magnetični in električni obliki na pasiven ali aktiven način. Fluidi so oblike pojavnosti etra, izhajajoč iz kristalne strukture materije. Materija je zgoščen, kristalizirani eter, ki s pomočjo magičnih operacij prehaja v fluid in nazaj v kristalno strukturo.

Frater Perdurabo – okultizem - magijski moto Aleistra Crowleya na začetku njegove poti.

G

Gentes maiores – zgodovina, specifično, izpeljano iz zgodovine - najpomembnejše plemiške družine Vatikana. Družino vodi dominus, ki ima tudi naziv patricija.

Gentes minores – zgodovina, specifično, izpeljano iz zgodovine - manj pomembne plemiške družine.

H

Harpija – grška mitologija – divje, roparske ptice ujede z ženskimi glavami, predstavljajo grabežljivost, zlobo in nemir.

Heathrow – geografija – najpomembnejše londonsko letališče in edino, od katerega je center Londona dostopen tudi s podzemno železnico.

Hogwarts Express – popularna kultura, saga Harry Potter – vlak, ki vozi od Londona, King Cross perona 9¾ do Hogsmeade Station. Vozi dijake na Čarovniško akademijo Bradavičarko (Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry).

I

Imperator – latinsko, specifično – vladar Sveto rimskega cesarstva. Uradno nosi še naziv Rex Italia, Caesar Imperium, dominus Sacrum Romanum Imperium, defensor religio in še precej manj pomembnih titul.

Imperatore nobilis – specifično, iz latinščine – vladarsko plemstvo, naziv nosijo otroci aktualnega cesarja (gl.)

Ipsissimus – specifično, iz okultizma - Manifestacija posebnih astroloških parametrov, ki se udejanjijo v telesu človeka iz Zunanosti z magijskim genom XY. Astrološke danosti se manifestirajo s poudarjenimi lastnostmi fluidov na astralni ravni, osebnostno kot povečane fizične, duševne, razumske in duhovne moči. Ipsissimus mora skozi vse stopnje duhovnega magijskega napredovanja, da lahko v svoji vlogi zasede prestol Omizja.

Islamovci – specifično – Islamovci, Islamovke v knjigi predstavljajo pripadnike Islama. Ustreza našim besedam musliman, muslimanka.

Iugales dux – latinščina, specifično – vodja ekipe, kapetan ekipe.

Izključnica – specifično – dokument o izključitvi (predvsem iz šole).

J

Jakobova lestev – okultizem, mistika, Kabala - simbolni sistem objektivne manifestacije, izumila jo je Toledska šola (gl). Tega simbolnega sistema in iz njega izhajajoče aplikacije ne uporablja nobena telemitska šola.

Jesodski prag – specifično - Polje sile ki Zemljo loči od Adamije v sferi Upodobitve. Ta točka je trenutek pred trenutkom našega vesolja in točka za točko glede na naš čas – prostor.

Jokus, iokus – latinsko – šala.

K

Kabala – mistika, okultizem, religija - starožidovska teologija, mistika in magijski sistem. Kabalistični simbolni sistem so prevzele vse

magijske šole Sveto rimskega cesarstva, uporabniški jezik je hebrejščina, osnova pisava je simbolni alefbet. Iz kabale izhaja tudi vatikansko krščanstvo.

Kaducej – magija, okultizem – simbol Merkurja, palica z dvema prepletenima kačama.

Kamernik – specifično - naprava za snemanje. Obstaja več vrst snemalnikov, tudi za snemanje astralnih fluidov (astralni kamernik).

Keter – okultizem, mistika, Kabala - Krona, najvišja sefira Drevesa življenja (g. kabala, Drevo Življenja).

Konkordat – specifično, izhaja iz politike, religije - sporazum med krščansko patriarhijo, državo gostiteljico in Kurijo glede delovanja krščanstva na ozemlju tuje države. Običajno so v tem sporazumu zapisan način imenovanja lokalnih klerikov (običajno jih na predlog Koncila patriarhije potrdira papež in državna oblast), cerkveni davek in status patriarhije v okviru države.

Kontemplacija – mistika, okultizem, religija, duhovnost – meditacija, usredščena pozornost na izbran objekt.

Konzistorij – religija, specifično iz religije in politike, Vatikanska vera – zasedanje kardinalov pod papeževim vodstvom. Konzistorij ima zakonodajno moč, na njem volijo kardinale za različne komiteje in na predlog papeža potrdijo kardinale Kurije. Ob volitvah papeža se konzistorij imenuje konklava. Pomembna vloga konzistorija je tudi potrditev kodeksov, ki po sprejemu v senatu dobijo veljavo šele po potrditvi na konzistoriju.

Konzumacija – tujka, lat. *consūmere* – použiti, porabiti, potrošiti.

Krščanstvo – Vatikansko krščanstvo (gl) je religija Sveto rimskega cesarstva in državljanske pravice so vezane na pripadnost Cerkvi. Krščanstvo izhaja iz nauka Jezusa Kristusa in apostolov. Osnova vere je apostolska veroizpoved (gl.). Poleg vatikanskega krščanstva je še nekaj krščanskih verzij, vse so izven Sveto rimskega krščanstva, kajti vsakokratni papež s posebno bulo izobči vse, kar ne sledi latinski verski praksi Vatikana. Vatikansko krščanstvo je v tujih državah zastopano s patriarhijami (gl), kjer sledijo Vatikanskemu krščanstvu.

Konzul – zgodovina, specifično, iz zgodovine - imenovani položaj vodje obsežnejše vojne kampanje v Svetem rimskem cesarstvu. Konzul je vedno plemenitega porekla (nobilis, običajno patricij gentes maiores).

Kurija – Katoliška cerkev, specifično, iz Katoliške cerkve - pravna in zakonodajna administracija Vatikanske cerkve. Sedež ima na Vatikanskem griču v Vatikanu. Sestavljena je iz kongregacij, papeških svetov, sodišč in pisarn:

- Kongregacija za nauk vere,
- Kongregacija za tujino,
- Kongregacija za kult in disciplino zakramentov,
- Kongregacija za zadeve svetnikov,
- Kongregacija za škofo,
- Kongregacija za evangelizacijo narodov,
- Kongregacija za kler,
- Kongregacija za institute posvečenega življenja in združbe apostolskega življenja,
- Kongregacija za vzgojo iz izobraževanje.
- Kongregacija za magijo.

Posvetovalna telesa:

- Papeški svet za tujino
- Papeški svet za edinost kristjanov,
- Papeški svet za družino,
- Papeški svet Pravičnost in mir,
- Papeški svet Cor Unum,
- Papeški svet za pastoralo zdravstvenih delavcev,
- Papeški svet za interpretacijo pravnih tekstov,
- Papeški svet za dialog z magijskimi cehi,
- Papeški svet za sredstva družbenega obveščanja,
- Papeški svet za kulturo.

Sodišča:

- Apostolska penitenciarija,
- Apostolska signatura,
- Vatikanska rota,
- Vatikansko magijsko sodišče.

Poleg so še nekateri uradi, povezani s čisto praktičnimi zadevami delovanja Vesoljne cerkve.

L

Lebdilnik – specifično - letalna naprava, ki je sposobna tudi lebdenja v zraku. Za razliko od letalnika ga poganja magnetični fluid.

Legat – specifično iz latinščine – uradni pooblaščenec.

Legatura – specifično, iz latinščine – Izvršni državni urad (za razliko od officiuma).

Letalnik – specifično - naprava za letenje. V zraku napravo obdrži pretvornik etra, a poganja električni fluid.

Leteča ladja – specifično - Ladje, ki za vzdrževanje položaja na nebu uporabljajo magnetični fluid, a za pogon električni fluid. Ladje potujejo počasneje od letalnikov in so namenjene udobnejšemu prevozu velike skupine ljudi ali tovora.

Limes - zgodovina, latinščina - državna meja. Sprva je beseda pomenila pot med dvema zemljiščema.

M

Magija – okultizem, specifično, iz okultizma - Sistem postopkov za izvajanje sprememb. Osnova magije je tehnologija manipulacije s fluidi.

Magijski cehi – specifično, iz okultizma - V Svetem rimskem cesarstvu deluje več magijskih cehov. Vsakemu od njih načeluje najvišji mag, imenovan magus. Od leta 1925 imajo največ vpliva telemitski magijski redi (Zlata zvezda, Srebrna zvezda, Red Orientalskega templja (O.T.O.), Red Zlate zore). Predtelemitske čase so od pomembnih preživeli samo Toledski, Safedski, Abramelinov in Marsejski ceh. Obstaja še nekaj manjših cehov, ki niso del Omizja in so tesneje povezani s katerim od velikih cehov.

Magijska iniciacija – okultizem, specifično, iz okultizma - Magijski cehi imajo lastne sisteme napredovanja po svojih lestvicah. Iniciacija je običajno odvisna od dosežkov in testov. Omizje je glede tega sklenila dogovor – vodja posameznega ceha ima naziv magus, ki je povsod druga najvišja stopnja, a najvišja stopnja je Ipissimus, ki je lahko samo eden in je iznad magijskih cehov. Ipsissimus ima najvišji formalni magijski naziv - Rex superior.

Sistem iniciacije, ki je obče veljaven v izobraževalnem sistemu, temelji na kombinaciji 10-stopenjskega sistema Zlate Zore in sistema simbolike ezoteričnega Tarota.

Magika – okultizem, magija, specifično, iz okultizma, magije - telemitska magija, ki je zaradi svoje učinkovitosti prinesla zmago v Veliki vojni. Magika je večšina izvajanja sprememb vzrokov pojavnosti v skladu z voljo.

Magister – specifično, iz latinščine - uradnik v Sveto rimskem cesarstvu.

Magister militum – specifično, iz latinščine, zgodovina (Antični Rim) – vrhovni vojni poveljnik.

Magister officium – višji uradnik v Svetem rimskem cesarstvu.

Mens sana in corpore sano – latinščina – Zdrav duh v zdravem telesu.

Militaris – specifično, iz latinščine – splošno vojaški častnik.

Mutuma – latinsko – tiha, molčeča, neizgovorna.

N

Nobilis – latinščina - splošni izraz za plemstvo. Najvišje plemstvo predstavljajo patriciji gentes maiores.

Novičnik – specifično - Posebna vrsta upogljive plastično-celulozne mase, ki predvaja gibljive in statične slike ter besedila. Za prenos vsebin se uporablja eterski električni prenosnik.

O

Omizje – specifično - neformalni najvišji organ magijskih cehov. Omizje sestavljajo magusi največjih magijskih cehov in čeprav ne gre za uradni organ, so soglasni dogovori obvezni za vse magijske cehe. Omizje se sestaja v dvorani okoli ovalne mize. Del omizja je tudi velik kamniti prestolni sedež, namenjen Ipsissimusu. Leta 1925 je Omizje dobilo precej pristojnosti, čeprav posredno preko magijskih cehov.

Optimus – latinščina, specifično, iz latinščine – najbolj optimalen, najboljši.

Ordo – latinščina, specifično iz latinščine – red, ureditev.

Osebna prelatura Templjarjev – religija, specifično iz religije, Vatikanska cerkev - Osebna prelatura Templjarjev je v Vatikanski Cerkvi nosilec inkardinacije (oblika organizacije), ki je bila ustanovljena leta 1317 z motuproprijem Ecclesiae Sanctae papeža Janeza XXII. (gl. o Templjarjih). Templjarji so bili ustanovljeni že leta 498 kot cesarska garda.

Glavni namen osebne prelature je zagotavljanje primernih kadrov za imperialno templjarsko stražo. Vsi Templjarji so kleriki, ki tako niso inkardinirani v delne Cerkve (npr. v lokalne škofije), ampak so neposredno podrejeni osebni prelaturi. V skladu s kanonom 113 Zakonika cerkvenega prava so lahko člani le nobilisi z zaobljubo celibatu (kleriki). Vodja prelature je prelat s statusom kardinala, ki opravlja funkcijo ordinarija. Osebna prelatura je neposredno podrejena papežu.

P

Pater noster – religija, krščanstvo – temeljna krščanska molitev, po naše Očenaš.

Patriarhija (1) – religija - organizacijska enota vatikanskega krščanstva v tuji državi. Patriarhija je ozemeljska celota, kjer deluje Vatikanska krščanska cerkev.

Patriarhija (2) – specifično iz Katoliške cerkve, Vatikansko krščanstvo - organizacijska enota Patriarhalne vere, ki se je ohranila po spojitvi z vatikanskim krščanstvom. Ureditev je utemeljena leta 1712 na Veliki sinodi krščanstva v Vatikanu.

Patricij – zgodovina, specifično iz zgodovine - najvišji predstavniki nobilisov, moški pripadniki gentes maiores (gl.).

Picajzelj – narečje – sramna uš, v pogovornem jeziku pomeni nekaj izredno nadležnega.

Plebejci – državljani neplemenitega porekla.

Plonkanje – žargon – prepisovanje, goljufanje pri pisni šolski nalogi.

Pranajama – duhovnost, joga, mistika, okultizem – sistem

zavestnega in nadzorovanega dihanja, kar je temelj praktične joge. Prana je življenjska energija, povezana z zrakom za dihanje, ki tako ravno z dihanjem prehaja v telo. Obstaja več vrst prane.

Pretor – latinščina, specifično iz latinščine - Učitelj – poveljujoči pretorijanski gardi, običajno pripadnik gentes maiores.

Pretorijanci – zgodovina, specifično iz zgodovine - papeževa osebna garda, v antičnem času so bili cesarjevi stražarji. Za razliko od Templjarjev (gl), je to bil vojaški in ne verski red, zato zanje ni veljalo pravilo celibata. Vatikan ima od leta 1655 kohorto pretorijancev.

Princeps nobilis – specifično, iz latinščine – princ plemič, naziv nosijo bližnji sorodniki aktualnega cesarja (gl.)

Puella – latinsko – dekle, v slengu cesarstva (specifično) – ne ravno inteligentna ženska, neizkušeno dekle ipd.

R

Radovedni Taček – popularna kultura – Radovedni Taček je glavni junak treh del avtorice Eveline Umek. Ta dela so Radovedni Taček v galeriji, Radovedni Taček v gledališču in Slovar radovednega Tačka.

Razkomiti, razkomotiti se – pogovorno - si narediti udobno.

Rector – specifično iz latinščine – vodja, vodilni, naziv za neformalnega vodjo Omizja. Od časov Aleistra Crowleya je to običajno magus Ordo Astrum Argentum, najpomembnejšega in najstarejšega telemitskega reda. Na srečanjih Omizja rector vse prisotne kliče po imenu, a vsi ga morajo klicati gospod rector (**dominus rector**).

Red Zlate zore – okultizem, specifično iz okultizma - Leta 1918 postane telemitski red. Njegova deset stopenjska lestvica je postala obče veljavna v javnem magijskem izobraževanju – neofit (0), Zelator (1), Teoretik (2), Praktik (3), Filozof (4), Adeptus minor (5), Adeptus maior (6), Adeptus exemptus (7) Magister templi (8), Magus (9), Ipsissimus (10).

Retro – pogovorno – starinsko, starodobno.

Rex superior – latinsko, specifično, iz latinščine – Najvišji (glavni, vrhovni) kralj, naziv Ipsissimusa za Omizjem (gl.).

S

Sefira – Kabala, okultizem, mistika – sfera, Drevo življenja sestavlja deset sefir, deset stanj vsega.

Senat – specifično, iz zgodovine, politike - Najvišje zakonodajno telo Sveto rimskega cesarstva. Kandidirajo lahko samo patriciji. Volilno pravico imajo vsi polnoletni moški državljani. Četrtno senatorjev izvoli ljudstvo Vatikana, četrtno ljudstvo Konstantinopla, četrtno državljani Kraljestva Italija in četrtno vsi drugi državljani cesarstva. Poleg senata, ki ima 240 članov, cesar in Kurija imenujeta še Senatno prefekturo (gl.). Volitve v senat so vsakih 6 let. Senat ima različne komiteje, stalne in nestalne, imenovane po potrebi (primer nestalnega komiteja je Ženitni komite).

Senatna prefektura – nekakšen zgornji dom senata, vanj imenujeta cesar in kurija vsak po 20 uglednih patricijev in kardinalov. Od leta 1925 mora za imenovanje predstavnikov kurije dati soglasje še neformalno Omizje, zbor magusov magijskih cehov. Članstvo v tem telesu je dosmrtno, imenovanje se izvaja samo ob smrti člana. Pomembne funkcije so pravica do veta, imenovanje guvernerjev provinc, formalna razglasitev vojne in imenovanje ministrov.

Sensorem – latinščina – senzor, registrator kartice.

Serpent(a) – latinščina – kača.

Simpli – latinščina – preprosto, enostavno.

Skenslati – sleng, anglizem – odstranili. Anglizme uporablja mladina, ki je pod vplivom angloameriškega kulturnega kolonializma.

Supercesta – specifično - sistem hitrih cest, kjer so avtomobili brzeli s hitrostjo do 500 km/h. Superceste temeljijo na potencialu električnega in magnetičnega fluida.

Socialofraktali – specifično - temeljni sociološki subjekti, specifična kategorija v teoretični astrologiji.

Š

Šloganje – narečje – prerokovanje.

Štrikanje – pogovorno – pletenje, običajno iz volne.

T

Tarot – okultizem - Slikovni simbolni sistem, namenjen opisovanju zavestnih stanj in procesov. Sistem je sestavljen iz 22 adutov velike arkane, 16 dvorskih kart in 40 malih arkan.

Templjarji – zgodovina, specifično, iz zgodovine, Vatikanska cerkev – Templjarji so bili ustanovljeni s Sigil sanctum leta 498 med papežem Gelazijem I in Klodvikom II kot poglobitev pred dvema letoma podpisanega sporazuma, ko je Klodvik postal defensor religio in Vatikanska vera edina religija obnovljenega cesarstva. Kasneje so postali osebna prelatura (gl.).

Tifaretska psihopatija – specifično - posebna vrsta psihoze, ki nastane zaradi neprimernih magijskih praks. Značilnost te bolezni je pomanjkanje empatije, brezobzirnost in sledenje izključno lastnim predstavam. Oboleli so zaradi učinkovitosti izredno nevarni, če se dokopljejo do pomembnejših položajev. To nevarno duševno bolezen indicira samo zahtevna astralna diagnostika.

Toledska šola – mistika, Kabala, specifično iz židovske mitologije - Najstarejša znana magijska šola, izhaja iz hispanijskega Toleda, kamor so se že v času starega Rima preselili prvi kabalisti iz Svete dežele. Prva omemba sega v leto 120 n.š. Toledska šola se od večine loči zaradi drugačnega sistema iniciacij in zanimive interpretacije Ipsissimusa. Po tej teoriji se v vsaki generaciji rodi potencialni Ipsissimus, ki pa se manifestira samo v primeru ustreznih okoliščin – kriznih agensov. Toledska šola iniciacijske stopnje povezuje z zadnjimi sedmimi Tarot aduti (gl). To so Teoretik (1), Praktik (2), Filozof (3), Adeptus minor(4), Adeptus maximus (5), Magus (6), Ipsissimus (7).

V

Vatikansko krščanstvo – specifično iz Katoliške Cerkve - najpomembnejša in daleč največja krščanska religija. Sedež ima v Vatikanu, vlada ji papež. Vatikan NI papeška država, temveč glavno mesto Sveto rimskega cesarstva. Vsak polnopravni rimski državljan

mora biti krščen v vatikansko krščanstvo in mora imeti še obhajilo in birmo. Brez pripadnosti krščanstvu nima državljskih pravic. Uradni jezik krščanstva je latinščina in pri obredih se vedno uporablja samo latinščina. V krščanskih religijah izven Sveto rimskega krščanstva (recimo v Ameriki), se ponekod uporabljajo lokalni jeziki.

V krščanskih deželah izven Sveto rimskega cesarstva se papežu priznava bolj ali manj omejena oblast nad imenovanji škofov in kardinalov. Krščanstvo je tam, kjer pripadnost Vatikanski cerkvi ne prinaša državljanstva, večinoma organizirano v obliki patriarhij (gl.). Odnosi Kurije s patriarhijami so urejeni s konkordati (gl.).

Vatikansko krščanstvo je teritorialno razdeljeno na nadškofije in škofije, ki ustrezajo cesarskim upravnim enotam (provincam in diocenzam).

Victorem, victorius – latinščina – zmagovalec, zmagoviti.

Victus – latinščina – zguba, zgubaš, tisti, ki izgubi.

Z

Zaplužil – sleng – se zapeljal, bil vržen v sneg.

Zašpecati – sleng – zatožiti, izdati nekemu.

Ž

Žavbe, žavbami – pogovorno – zviti, iznajdljiv.

Namesto spremne besede

Magijska gimnazija Lubiana je mladinski fantazijski roman. Seveda bodo uživali tudi odrasli in starejši, če le niso v sebi popolnoma zatrli domišljije in zlasti igrivega raziskovalca.

Že nekaj časa se mi je v glavi motovilila ideja, da bi spisal povest o svetu, kjer dejansko živijo to, o čemer pišejo avtorji okultizma, hermetizma in misticizma.

Mehanika delovanja Adamije temelji na še vedno precej slabo poznanih okultnih, hermetičnih in mističnih znanostih zahodnega sveta. Popolnoma vse, kar je mističnega in magičnega v knjigi, temelji na resničnih teorijah in praksah skrite okultne znanosti. Stranski produkt tega študija je knjiga **Kabala: Uvod v teorijo in prakso**.

Tako sem na osnovi kar obširnega študija ustvaril literarni svet Adamije, svet, kjer so okultni in tudi verski fenomeni čista resnica v najbolj otipljivi obliki. Različne šole hermetične tradicije zahoda (in vzhoda) so v Adamiji del znanosti in tehnološkega napredka. Veliko v knjigi omenjenih hermetičnih redov je resničnih.

Seveda sem poskrbel, da niso uporabno opisane okultne prakse, ki lahko povzročijo spremembe zavesti in dojemanje sveta. Kabalistični križ, odganjajoči mali pentagram, telesne drže, tehnike dihanja ali dimenzioniranja energij so opisane tako, kot se v resnici izvajajo, saj za izvajalca ne predstavljajo nobenega tveganja, temveč so dober pouk koncentracije in sprostitve.

Adamijo poganjajo fluidi, energije, o čemer pišejo mnogi okultisti in hermetiki. Ladje plujejo po nebu zaradi kombinacije magnetičnega in električnega fluida. Superceste so nekakšni fluidni induktorji in avtomobili so dejansko to, kar njihovo ime pomeni – avto-mobili.

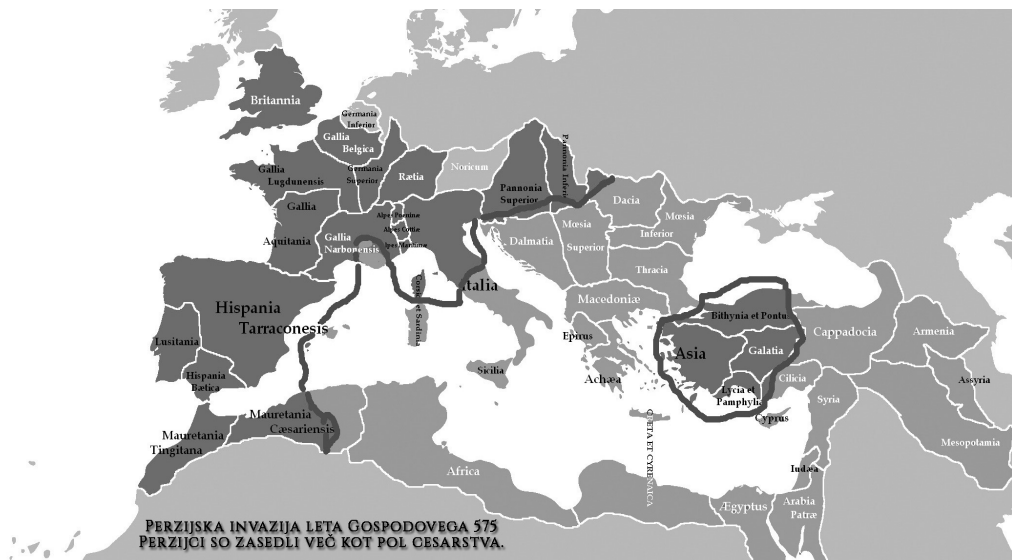
V okultizmu in tudi zabavni duhovnosti je znana astralna raven, v kateri je človekov duhovni odtis. V Adamiji imajo tehnologijo, ki snema te astralne pojave in astrološki sistematski pregled je recimo tam enako pomemben kot pri nas zdravstveni. Vibracije etra pod vplivom nebeških teles so Adamijska realnost.

Latinske verzije molitev in veroizpovedi so prepis latinskega originala.

V romanu sem se poigral tudi z zgodovino.

V mnogočem gre za prenos teorij zarote v izmišljeno zgodovino ...

Bojan Ekselenski, kronist magičnega in fantastičnega

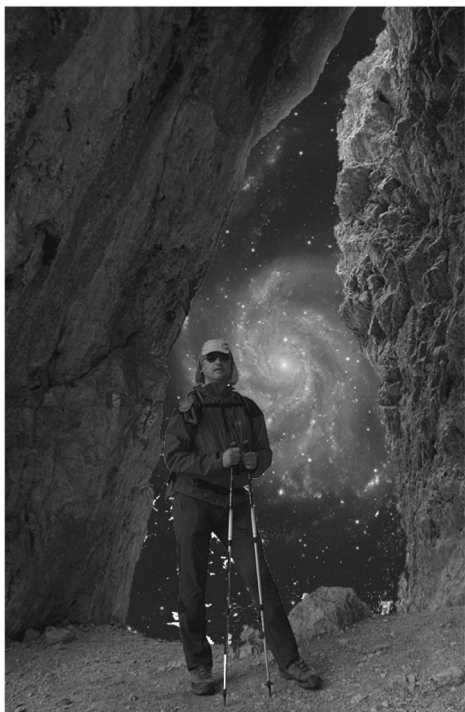

Perzijska vojna, ki je leta 575 AD skoraj končala Sveto rimsko cesarstvo

Kraljestva Sveto rimskega cesarstva.

Bojan Ekselenski o sebi

*R*odil sem se 29.
6. 1964 v Celju.

Obiskoval sem IV.

Osnovno šolo Celje, ki se
je preimenovala v
osnovno šolo Ivan
Kovačič Efenka in znova
nazaj v IV. Osnovno šolo.
Srednjo kemijsko šolo
sem obiskoval v Celju.

Tudi ta šola se je
preimenovala,
osamosvajala in še kaj. Po
srednji šoli sem odslužil
vojaščino in se zaposlil v
Cinkarni Celje, kjer
vedrim in oblačim še

zdaj. Mimogredno sem ljubiteljski izredni študent EPF Maribor.
Živim, životarim in ustvarjam v Celju, s pogledom na parkirišče,
ki je vmes postalo gradbena jama in na koncu znova parkirišče in
še vsevedni bog ne ve, kaj še bo.

Trenutno predsedujem **Celjskemu literarnemu društvu** in
objavljam v literarnih revijah celjske regije, ob tem imam tudi
nekaj tujih objav. Aktivno delujem na področju promocije
kakovostne fantastike, ki je eno od najbolj zapostavljenih
literarnih področij pri nas.